

Giới thiệu Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi

Ở độ tuổi thiếu nữ rực rỡ như thế này, chỉ vừa 22 tuổi, kì thực tôi còn có thể hưởng thụ cuộc sống thoải mái, tận hưởng cho bản thân lâu hơn chút nữa. Nhưng gặp được anh, tôi đã từ bỏ cuộc chơi.

Anh là một người đàn ông chừng chạc, 35 tuổi đủ để anh trải đời và thấu hiểu rất nhiều. Hơn nữa anh lại là mẫu chồng đáng mơ ước của các cô gái, đẹp trai, nhà giàu và có năng lực. Thế mà anh lại còn độc thân.

Số phận xui khiến chúng tôi gặp nhau, chỉ sau 2 tháng quen biết, anh đã bước qua nhà hỏi cưới tôi. Bất ngờ hơn là ba tôi, người đàn ông khó tính nhất trong đại gia đình lại chấp nhận anh ngay lúc anh ngỏ lời. Tôi bước về nhà chồng với bao ước mơ màu hồng về cuộc sống hôn nhân với anh chồng soái ca.

Chỉ sau hơn 1 năm làm vợ, tự nhìn mình trong gương, tôi không nhận ra mình của ngày xưa nữa. Cứ nghĩ mình sẽ thay đổi được anh, nào ngờ người bị thay đổi lại chính là bản thân mình. Tôi quyết định ôm con ra đi, tìm lại bản thân mình ngày xưa, cũng như giữ nguyên hiện trạng của anh như ngày tôi chưa xuất hiện. Tạm biệt anh, cho phép em được ly hôn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Định mệnh

Hoàng Ân đang trên đường đi học về, anh bất gặp cô bé đang đứng khóc bên vệ đường, chắc bé lạc mẹ, Hoàng Ân ân cần lại hỏi han:

- Em gái, sao em khóc, em lạc mẹ hả?

Cô bé có gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn đen láy như hai hột nhãn, đôi mi dài cong vút chớp chớp nhìn Hoàng Ân, bé thút thít, môi mông chúm chím chu lên rất đáng yêu, bé chỉ chỉ.

- Nhà em ở đằng kia. Mẹ em bỏ em rồi. Oa.....oa...oa

- Nín đi. Anh thương! Ngoan. Anh đưa em về nhà nhé.

- Dạ, anh biết nhà em ở đâu sao?

Hoàng Ân quan sát, thấy Nhã Trúc có đeo chiếc balo, anh kêu cô bé tháo balo đưa anh xem. Cô bé ngược nhìn anh đẹp trai, ngoan ngoãn cởi balo đưa anh. Hoàng Ân lục trong cặp hình mèo kitty, bên trong có một bộ đồ đầm con gái, còn có một quyển sổ nhỏ ghi địa chỉ nhà và số điện thoại liên lạc. Nhìn địa chỉ, anh phì cười " hóa ra gần nhà mình". Hoàng Ân cất tất cả vào lại con mèo kitty, ngồi một chân xuống nói với Nhã Trúc:

- Anh đưa em về nhà, nắm tay anh, coi chừng lạc nhé.

Nhã Trúc gật đầu cái rụp, bàn tay búp măng nắm lấy ngón tay dài to của chàng thanh niên. Anh phì cười, bao gọn bàn tay bé xinh ấy, anh bồng cô bé lên đi về nhà. Mùi hương sữa, hòa cùng vị kẹo ngọt từ tóc cơ thể của Nhã Trúc phảng phất thật dễ chịu, "lâm buổi trưa hè trở nên trong trẻo và ngọt thơm vì có em, Nhã Trúc". Ân dắt Nhã Trúc tới trước căn nhà 3 tầng khang trang nhẵn chuồng. Ra mở cửa là một cô trung tuổi, thấy Nhã Trúc mừng rỡ, hô to gọi mọi người trong nhà. Cả nhà ùa ra, thấy Nhã Trúc bình yên vô sự cũng thở phào. Ông Nhật nhìn Hoàng Ân thắc mắc:

- Cháu là????

- Dạ, cháu là Hoàng Ân, nhà cháu ở cách đây 5 căn. Cháu thấy em bị lạc, xem trong cặp có địa chỉ, nên đưa em về.

- À, tốt quá. Mời cháu vô nhà chơi, thả con bé xuống đi, nó mè neho đòi ăn phải không?

- Dạ không, tại cháu sợ nắng, nên bồng em đi cho nhanh. Giờ trưa rồi, cháu phải về nhà ạ.

- Ờ...ờ, khoan, chờ bác chút.

Ông Nhật nắm tay Nhã Trúc đưa cho chị vú em, rồi chạy vô nhà, lấy trong bóp ra tới 100 ngàn chạy ra dúi vào tay Hoàng Ân. Anh không cầm, dứt khoát xua tay, mỉm cười chào ông Nhật, lui nhanh ra cửa. Ông Nhật nhìn theo dáng dấp cao ráo, gương mặt sáng láng của Hoàng Ân gật gù, "thời buổi này cũng còn có người tốt vậy sao? Hoàng Ân, cảm ơn cháu".

Từ đó, hai nhà thường xuyên qua lại. Không hiểu sao Hoàng Ân đã 17 tuổi mà lại rất thích chơi với Nhã Trúc. Anh rất hay xung phong đưa đón Nhã Trúc mỗi khi ba mẹ cô bận. Cứ nhìn gương mặt trong hai má hồng hồng, đôi mắt to sáng như hai vì sao là Hoàng Ân buồn cười. Hoàng Ân là học sinh cá biệt của trường, anh học giỏi nhưng rất ham chơi, môn tự nhiên điểm cao chót vót, mà mấy môn học bài thi toàn hột vịt. Riết giáo viên cũng không biết xếp học lực cho Hoàng Ân ra sao luôn. Ân rất thích chọc mấy bạn nữ, chính vẻ đẹp trai lãng tử của Ân làm nhiều nữ sinh si mê. Tuy mới lớp 11, Ân đã có bẽ dày bạn gái ghi tên cả cuốn tập 96 trang không hết. Từ lúc gặp Nhã Trúc, Ân đổi mục tiêu sang chọc cô bé, mỗi ngày nghĩ ra cách chọc khác nhau, chọc em khóc rồi dỗ dành. Dần dà, tuổi thơ của Nhã Trúc gắn liền với thanh xuân của Hoàng Ân, như sợi dây định mệnh khéo sắp đặt, họ vô tình có lý do cho cuộc tao ngộ, một tình yêu bền chặt để gắn kết hai nửa yêu thương.

Được chừng một năm, cả nhà Nhã Trúc đi định cư ở Mỹ, mỗi nhân duyên đứt đoạn đằng đẵng 18 năm. Hoàng Ân ở Việt Nam không đồ tú tài, vì mấy môn xã hội bị điểm liệt, nên anh cũng không thể học đại học. Mà chẳng sao, nhà anh có công ty, nên mới 18 tuổi, Hoàng Ân đã bước chân vào công ty gia đình làm việc. Với trí thông minh và tài lãnh đạo bẩm sinh, Hoàng Ân dần dắt công ty phát triển lớn mạnh. Khi Hoàng Ân được 30 tuổi, anh được bà mẹ giao hẳn công ty, hai ông bà sang Canada định cư. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tuy Hoàng Anh có con trai tài giỏi, ông an tâm khi giao quyền công ty, nhưng không yên tâm giao sản nghiệp cho con, nên dù lên nắm quyền công ty, nhưng thật chất vẫn là của Hoàng Anh, nếu có phụ nữ nào lợi dụng mối quan hệ với con ông lại đòi tiền, ông sẽ tổng cổ Hoàng Ân ra công ty ngay lập tức. Hoàng Ân là con người rất cẩn trọng, anh luôn tạo dáng vẻ bề ngoài rất chín chu, ga lăng và lịch thiệp. Chính điều này làm đoạn đường tình ái của Ân dài thêm, mà chỉ có người nhà Hoàng Ân mới biết. Nay họ đi định cư thì bí mật này mãi mãi bị chôn sâu.

Nhã Trúc đi định cư được 17 năm, ông Nhật bị bệnh tim trở nặng, ông muốn an nghỉ tại quê nhà, nên gia đình họ lại về quê, tìm mua lại căn nhà cũ, an hưởng tuổi già. Nhã Trúc cũng đã tốt nghiệp đại học, nghĩ thương ba nên cô quyết định về nước lập nghiệp, hoàn thành mong ước cuối đời của ba.

Ba mẹ về trước, riêng Nhã Trúc vương đề án tốt nghiệp nên về sau. Đứng giữa phi trường nóng nực, cô ngó dáo dác tìm Thanh Tâm. Tâm thấy Trúc reo hò

- Trúc! Trúc, tui nè, Tâm nè

Trúc chạy tới, nắm tay bạn mừng mừng tủi tủi. Cả hai tíu tít ngồi trên chiếc wave của Thanh Tâm về nhà. Đường xá sau những cơn mưa thường đông đúc và kẹt xe, đường cứ đảo lúp riết ở voi đây đường. Đang hí hụi tấp sất lê chờ đèn xanh, bỗng đâu một chiếc Peagot chạy ào tới, nước xình hất lên cả hai cô gái. Nhã Trúc mím môi tức giận, "người gì vô văn hóa", cô kêu Thanh Tâm tăng ga đuổi theo xe hơi mất nét kia. Đuổi theo mấy con đường, cũng may là chiếc Peagot dừng đèn đỏ. Xe của Thanh Tâm đậu ngang băng. Nhã Trúc xuống xe, đập ầm ầm vào cửa chiếc Peagot. Hoàng Ân trong xe nhìn ra, nhếch mép cười "lại là cô nàng nào đây, muốn ăn vạ, không dễ đâu", anh không thèm mở cửa, mở nhạc lên nghe. Nhã Trúc thật sự tức điên, cô la lối, còi gậy leo lên capo, dùng chiếc Adidas chỉ thẳng vào Hoàng Ân, miệng hét lớn:

- Đã đụng người còn muốn trốn.

Hoàng Ân nhìn cô gái thoảng cau mặt, đôi mắt này, gương mặt này quen quá. Người đi đường bắt đầu chỉ trỏ bàn tán, còn Nhã Trúc vẫn đang ngồi trên tấm capo, Hoàng Ân nhìn Nhã Trúc đưa tay chỉ chỉ cô vào lề. Nhã Trúc nhìn vào lề gật gật, cô bẻ ngay hai thanh gat nước mới chịu leo xuống đi lên lề đường. Hoàng Ân được một phen ngạc nhiên "cô gái này, không đùa được đâu."

Ps: đúng ra là ngày mai mình up, nhưng sợ như hôm nay đau cả ngày, bạn lại trông.

Truyện thực tế nên không nhiều ngọt ngào, và nút thắt như ngôn tình, bạn nào mê ngôn hi vọng xem xong cũng đừng nói lời cay đắng, tâm hồn tác giả mong manh lắm ạ.

Vì nhân vật thật, nên cũng không có soái ca chung tình và sạch đầu. Nữ chính hồn nhiên, và cứng đầu, con nít lắm í. Theo thời gian mới trưởng thành. Có ghét cũng đừng chửi quá, họ xem lại buồn.

Tóm lại là tác giả kể lại cho bạn nghe, thêm một vài chi tiết cho văn vẻ thôi, chứ ko thay đổi được nhân vật cũng như cốt truyện nhé.

Bộ này tặng cho những đứa em tôi yêu quý nà. Là em nào tự cười đi nha.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chúng ta gặp lại nhau rồi

Hoàng Ân cho xe tấp sất vô lề, anh xuống xe, nhìn cô bé trước mặt. Gương mặt bé này trông cứ buồn cười chết đi được. Một cảm xúc quen thuộc ủa về, khiến anh cứ muốn trêu chọc Nhã Trúc.

- Này ông chú, đi ra đường phải lắp nào. Con người có ngũ quan không phải để làm kiếng.

- Bé con! Em cũng gọi tôi bằng chú, thì ăn nói nên đúng phép tắc. Tôi làm gì mà bé nặng lời vậy?

- Chú nhìn không thấy à?

Nhã Trúc chống nạnh hai tay, phồng má nhìn Hoàng Ân. Anh quan sát cô bé một lượt. Tóc đuôi gà, áo thun, quần jean, giày adidas trắng hơi bẩn, có gì khác người đâu, kêu mình nhìn, nhìn gì chứ.

- Này cháu gái. Chú phải nhìn gì? Hay là cháu muốn chú thấy những nơi người khác không thấy?

- Chú!!!! Tại chú chạy xe không quan sát, văng nước làm dơ đồ người khác, giờ chú tính sao?

- À....tưởng gì ghê gớm lắm.

Hoàng Ân móc bóp, lấy ra 2 tờ 500k, nhét vào tay Nhã Trúc. Anh khinh khỉnh cười, đeo kính tính vòng lên xe. Nhã Trúc nhanh nhẩu, còi gậy phang thẳng vô lưng Hoàng Ân. Cú phang toàn lực, gậy sũng nước khá nặng và dơ, lưng của Hoàng Ân xuất hiện vết loang lổ cả một mảng lớn. Anh cau mày, xoay lại nhìn con bé đánh đá phía sau. Hoàng Ân là người ưa sạch sẽ, đang trên đường đi gặp ông Nhật, hàng xóm cũ, lại bị con bé ương ngạnh ngăn đường thật phiền toái. Sắc mặt anh trầm lại, ánh mắt tối hằn đi, trông thật đáng sợ, đối lập hoàn toàn với vẻ cà lơ phớt phơ khi nãy. Thanh Tâm thấy vậy cũng sợ, khều khều bạn.

- Trúc ơi, bạn ơi lỗi rồi đó. Minh con gái không làm lại đàn ông đâu.

- Hừ, sợ gì chứ. Ban ngày ban mặt, chú ấy dám làm gì?

- Nếu ông điên lâm thật, công an có tới thì người thiệt cũng là mình, thôi về lẹ để bác trông.

Nhã Trúc nhìn mặt Hoàng Ân cũng sợ thật. Với lại Thanh Tâm ở đây lâu chắc hiểu tình hình hơn cô. Nhã Trúc phui phui tay, nghênh mặt nhìn Hoàng Ân, đi tới nhặt chiếc giày mang vô chân, leo lên xe Thanh Tâm tiếp tục chạy đi. Hoàng Ân nhìn theo, thở hắt ra, cũng lên xe chạy đi.

Hai cô bé về nhà, đã thấy trong nhà có khách. Tiếng ba nói chuyện rất vui vẻ, thoải mái. Lâu lắm rồi Trúc mới nghe giọng nói hào sảng của ba. Ở nơi đất khách, bệnh tình của ba ngày càng trầm trọng, ba muốn nghỉ dưỡng ở quê nhà. Xem ra cũng là quyết định sáng suốt.

Nhã Trúc rón rén vào trong, xem thử người bạn nào mà ba hỏi như vậy. Nhìn bóng lưng phía sau, cô hơi ngỡ ngàng thân quen. Dáng người cao ráo, lưng dài vai rộng, mặc áo vest vừa vặn tôn lên dáng người khá chuẩn. Trúc hơi ngần ngại, cứ nghĩ chỉ có người tây hay mấy soái ca ngôn tình mới mặc vest đẹp thôi chứ. Người Việt mặc cũng chết đứ đứ. Cô tự nghĩ, tự che miệng cười. Ông Nhật ngo lên thấy con gái, mừng rỡ đứng dậy, đi về phía Nhã Trúc, nắm tay con dắt về phía ghế sofa.

- Con gái về rồi. May quá, ngồi xuống đây, nhìn thử xem nhớ ai không?

Nhã Trúc ngồi xuống ghế, đang tươi cười với ba, quay sang nhìn người đối diện liền mất chữ A tròn lón, miệng chành ra ngạc nhiên hết cỡ.

- Là chú vô văn hóa!!!

- Chào cô bé, chúng ta gặp lại nhau rồi.

- Trúc! con nói gì kì vậy con? Anh Hoàng Ân đó, anh hay công con đi học đó. Nhớ không?

- Anh Ân???

- Ủ. Em giờ lớn quá, thành thiếu nữ rồi nhìn không ra.

Nhã Trúc xụ mặt, mắc cỡ chạy ào lên lầu. Ông Nhật nhăn mặt nhìn theo con gái, thờ hất ra rồi xoay lại hề hà với Hoàng Ân.

- Cháu thông cảm, chắc con bé mới về còn mặt.

- Dạ, cháu hiểu mà bác. Hôm nay cháu tới chủ yếu thăm hai bác, không ngờ gặp lại em. Chắc chúng cháu có duyên.

- Ủ, đúng là sắp xếp không bằng tình cờ nhỉ. Đạo này cháu cũng khác quá, đã vợ con gì chưa?

- Dạ, cháu vẫn độc thân vui tính, chắc cháu chờ "Duyên" tình cờ đó bác.

- Ồ há! Bây nói nghe hay vậy. Được..được.... duyên tới rồi đó, thấy sao?

- Dạ, nếu "duyên" chịu ở lại, cháu sẽ giữ chặt bằng cả trái tim của cháu.

- Ồ....ờ....để bác sắp xếp cho. Hahaha!

Hai người ngồi trò chuyện rôm rả thêm một lúc thì Hoàng Ân cúi chào ra về. Anh không muốn chiếc áo của mình bay mùi ra ngoài, nên về sớm. Ông Nhật vui vẻ tiễn "con rể tương lai" ra tận cửa.

Hoàng Ân đứng lên cúi chào ông Nhật thêm lần nữa, rồi lên chiếc Peugeot lái đi. Ông Nhật mỉm cười, gật gù đi vào nhà. Ông tựa lưng vào ghế sofa suy nghĩ mỉm cười một mình. Bà Lệ thấy chồng vui vẻ, cũng ngồi xuống hỏi chuyện.

- Nay gặp chuyện gì vui sao mà tui thấy ông cười suốt vậy?

- Nhà mình sắp có hi. Hahaha.

- Là sao?

- Thì con gái lớn rồi, đến lúc lập gia đình rồi.

- Trời, ý ông là sao? Ông đừng nói mục đích về lần này mà tìm mai mối cho con bé nha.

- Tui không tìm, tự duyên nó đưa tới đó chứ. Bà nhớ Hoàng Ân không? Thằng bé hồi trước hay đưa đón Nhã Trúc đi học đó. Nó giờ thành đạt lắm, biết cách kính trên nhường dưới nữa. Nếu Nhã Trúc gả cho nó thì mình cũng an tâm. Hahaha

- Ông này, mình rời xa Việt Nam bao lâu rồi biết không? Làm gì có ai không thay đổi. Nếu người thành đạt như nó đến giờ không lấy vợ chắc chắn có vấn đề. Mà thằng ấy được cái thông minh, chứ nghe nói cũng ăn chơi, quậy quơ đó.

- Tuổi trẻ ai không như thế. Bà nên nhớ, những thằng ăn chơi sôi nổi thì khi có gia đình sẽ lo cho gia đình, vì nó đã chơi nhiều nên chán. Còn những thằng ngoan hiền, thứ nhất không có chí cầu tiến, nếu ai đó rủ nó ăn chơi, nó sẽ nghiện mà bỏ bê gia đình. Hoàng Ân thuộc típ đầu tiên, hưởng hỏ chúng ta đã từng là hàng xóm thì nhà ấy ra sao mình biết quá rõ còn gì. Bà mẹ nó cũng nhân hậu, phúc đức. Gia đình khá giả, nếu nó không chí thú làm ăn, thì dù gia tài như núi cũng lở, làm gì được như tui với bà thấy. Nhìn phong thái nó chưa, tôi nhìn thấy đó là doanh nhân thành đạt thật sự, không chỉ có cái vỏ không đầu. Tính tui xưa giờ nhìn người ít có làm lắm.

Bà Lệ mở to mắt nhìn chồng, thờ hất ra rồi bỏ lên lầu với con gái. "Nghĩ cũng thương, chắc ông sợ bệnh tình ông trở nặng, đi bất thành linh thì không ai lo cho con gái rệu đây." Cha mẹ nào lại không yêu thương và lo lắng cho con. Nhỏ lo theo nhỏ, lớn lo theo lớn. Cho đến khi bước qua thế giới bên kia, cũng mang theo nỗi niềm, dù con cái bây giờ đủ lớn để lo cho bản thân. Thế mới thấm câu "đi suốt đời, lòng ba mẹ mãi theo con."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3: Say nắng

Hoàng Ân về nhà, trong đầu là bao toan tính. Anh cũng lớn tuổi, điều hành công ty đã bao năm qua mà ba vẫn không nhượng quyền hẳn. Nay có lẽ là cơ hội tốt. "Nhã Trúc không giống như những cô gái mà anh quen, con của bác Nhật thì chắc chắn ba sẽ đồng ý. Nhưng làm sao để em ấy đồng ý lấy mình mới là vấn đề." Hoàng Ân gọi video call cho ba.

- Sao rồi con trai, qua thăm bác Nhật chưa?

- Dạ con mới thăm bác ấy về. Bác vẫn khỏe, còn gửi lời hỏi thăm ba mẹ nữa.

- Hahaha! Ba đang làm giấy tờ về Việt Nam đây. Bạn bè cũng 17, 18 năm rồi chưa gặp. Hahaha.

- Ba à, con nghĩ đã tới lúc con cần lập gia đình rồi.

- Há? Lại bị đũa con gái nào dụ dỗ phải không? Con với cái, chừng nào ba mới hết lo?

- Là Nhã Trúc, con gái của bác Nhật đó ba.

- Sao, con gái anh Nhật. Con bé có đôi mắt to tròn như hai hạt nhãn phải không? Hahaha. Được được đó. Ba đồng ý hai tay. Hahaha. Vậy thì ba mẹ tranh thủ về Việt Nam gấp thôi.

Nôn nao quá, cuối cùng cũng làm sui với nhau. Thật quá tốt. Hahaha.

- Nhưng em ấy nhỏ hơn con nhiều tuổi. Ở nhà chỉ lo học nên chắc cũng không biết nội trợ đâu ba.

- Trời, con gái người ta là cành càng lá ngọc, con cưới vợ hay mua osin. Với lại, nhà ta không thuê nổi giúp việc sao mà bắt vợ làm việc nhà. Mấy thiệt là... thôi, ba cúp máy đây, ba phải đi ra dịch vụ nhờ họ lo giấy tờ về nước nhanh nhất.

Hoàng Ân cười nửa miệng vì kế hoạch bước đầu thành công. Quả nhiên nghe nói con bác Nhật là ba ok liền. Bước tiếp theo là chinh phục cô gái nhỏ.

Ở nhà, ông Nhật và bà Lệ cũng dò la chuyện yêu đương của con. Biết con chưa yêu ai nên cũng an tâm. Nhã Trúc nghỉ ngơi ở nhà khoảng 1 tuần là vác đơn đi xin việc làm. Nhà cũng thuộc hàng khá giả nhưng Nhã Trúc không vì vậy mà ý lại, tính tình kiêu kì. Ngược lại, Trúc rất biết tự lập và thẳng tính. Về Việt Nam chưa lâu, không thi bằng lái kịp nên Trúc chỉ dám chạy xe đạp điện, dù ông Nhật kêu cô đi chiếc SH Mode, ở đây nhiều người không có bằng lái vẫn chạy xe bình thường. Lỡ như có bị thổi thì đóng phạt là xong. Nhưng Nhã Trúc vốn là người có qui tắc, nên thà đi xe đạp chứ không muốn vi phạm luật giao thông. Ông Nhật thấy con gái vậy vừa mừng vì nó chấp hành luật là tốt, nhưng cũng buồn vì với cái tính cô chấp đó thì ra đời chỉ too dễ người ta ghét. Canh Nhã Trúc chạy xe đi, ông Nhật liền gọi cho Hoàng Ân, thông báo hành trình của con gái. Hoàng Ân phì cười vui vẻ, xoa xoa mi tâm, môi mông khê cong. Anh cúp máy, lấy chìa khóa lên chiếc Peugeot lái đi.

Thời tiết Sài Gòn vào hè khá oi nồm. Nắng chói chang đến hoa cả mắt. Nhã Trúc tấp xe vào công viên 23/9 ngồi nghỉ mệt. Sống ở xứ lạnh đã quen, cơ thể cô chưa thể thích nghi với cái khí hậu nhiệt đới của Việt Nam. Cô ngồi trên ghế đá, thở phì phì, mồ hôi tuôn như tắm, sắc mặt nhợt nhạt. Hoàng Ân lái xe tấp sát vô lễ, anh xuống xe đi về phía Nhã Trúc. Nhã Trúc ngồi trên ghế, hai tay chống xuống ghế, đầu cũng cúi rũ xuống, có thể thấy cô đang say nắng, rất mệt. Đột nhiên có bóng người chắn trước mặt. Mùi trầm hương hòa cùng hương hồ tiêu thoang thoảng. Nhã Trúc ngước gương mặt nhợt nhạt nhìn bóng dáng người đàn ông đang. Anh đứng ngược sáng, không thấy rõ là ai, nhưng có cảm giác rất thân quen. Hình ảnh đứa bé gái đứng khóc giữa ban trưa, anh đẹp trai tốt bụng bỗng em đưa em về tận nhà. Mùi hương ấy cũng dễ chịu như lúc này, bắt giác tim cô đập mạnh, mặt đỏ hơn. Nhã Trúc đứng lên, để nhìn rõ anh là ai, nhưng vừa đứng đã hoa mắt, người lú xu nẫ vào vòng tay của ai đó. Thêm một lần nữa kí ức ủa về. Nhã Trúc không phải loại mê trai, nhưng quả thật ở trong vòng tay anh, tim cô bỗng nhiên rộn rã lạ thường. Mặt đỏ bừng, hình ảnh nhòe nhoẹt rồi tối sầm. Nhã Trúc trước khi ngất chỉ nghe ai đó gọi tên cô rất hốt hoảng. Rồi cô được bồng lên, đặt vào xe hơi được người ta chở đi. "Chắc xe cấp cứu". Ý thức được tới đó, Nhã Trúc thật sự bất tỉnh nhân sự.

Khi Nhã Trúc tỉnh lại, nhìn xung quanh khung cảnh lạ hoắc. Cô ngồi bật dậy, xem xét quần áo còn nguyên, lần mò tìm điện thoại. Có tiếng lạch cạch mở cửa, Hoàng Ân bước vào, trên tay anh là ly nước cam. Hôm nay, anh không mặc áo khoác vest, mà là áo sơ mi xanh than, tay dài tùy ý xắn lên khuỷu tay. Đúng là đáng đẹp nên mặc gì cũng đẹp.

- Em tỉnh rồi à? Nhận ra anh không?

- "Anh....Ân." Nhã Trúc bẽn lẽn trả lời.

Từ lúc biết người ta là anh Ân, Nhã Trúc liền không thấy người ta đáng ghét nữa. Có một loại cảm xúc mang tên "thần tượng", tình cảm cổ hữu thuở bé thơ khiến cô bé mơ mộng. Cũng đúng thôi, Nhã Trúc mới 22 tuổi, cũng mê trai đẹp như ngôn tình như trong phim. Hoàng Ân nhìn cô, môi mông nhếch lên. Anh đi đến ngồi bên mép giường, đặt ly nước cam lên tủ đầu giường, cúi nhìn cô, ân cần hỏi han:

- Em khỏe chưa? Em đi đâu mà để bị say nắng đến ngất xỉu vậy?

- Em...em đi phòng vấn. Chắc do em chưa quen thời tiết ở đây. Từ từ cũng quen thôi. Hìhì

- Ủ! Em uống nước cam đi, anh đi làm thủ tục xuất viện, rồi chờ em đi phòng vấn.

- Dạ. Mà quên, em đi xe đạp điện.

- Xe đạp của em, anh kêu xe chở về nhà bác Nhật rồi.

- Vậy ba mẹ biết em ở đây?

- Không! Bác Nhật bị bệnh tim mà. Anh nói là gặp em trên đường, tiện thể cho quá giang. Anh không kể em bị cấp cứu, chắc không bị cho là lừa dối người lớn đâu nhì?

- Không, đúng là anh tình cờ gặp em trên đường mà, có nói dối đâu. Hìhì. Thôi anh ra lo giấy tờ xuất viện đi. Em đi cho kịp giờ phòng vấn.

- Ủ. Em uống nước cam đi.

Hoàng Ân đi khuất sau cánh cửa, để lại phía sau mùi hương nhàn nhạt, và một chút xao xuyến trong tâm hồn cô gái nhỏ, một khởi đầu cho mới mỗi duyên được an bày bởi định mệnh.

Ps: mấy bạn thương tui thì chia sẻ đi, bình luận rôm rã.

Mấy em mình chia sẻ bị khóa rồi. Buồn thiệt chớ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tán tỉnh

Hoàng Ân chờ Nhã Trúc tới công ty cô xin phỏng vấn. Bất ngờ hơn là công ty ấy là chi nhánh con của Hoàng Ân. Nói rõ hơn là Hoàng Ân đam mê nước hoa, mà ba mẹ lại kinh doanh bất động sản. Anh theo nghiệp của ba, nhưng vẫn lên mờ công ty chuyên nhập khẩu và phân phối nước hoa chính hãng của các nước trên thế giới. Công ty này, Hoàng Ân nhờ một người bạn đứng tên pháp nhân. Trong công văn mở công ty, anh là đại cổ đông nhưng không ai biết. Họ chỉ biết Hoàng Ân là khách vip, khá thân với giám đốc. Hoàng Ân nhìn biên hiệu phì cười. Anh đứng nhìn Nhã Trúc ôm hồ sơ đi vô văn phòng mà xoa xoa mi tâm, môi mông khê nhếch, lên xe rồi đi. "Nếu là định mệnh ắt có an bày, duyên của anh và em đã định sẵn rồi cô bé ngày xưa ời!".

Hoàng Ân điện thoại cho giám đốc công ty HA, yêu cầu nhận Nhã Trúc. Giám đốc cũng khá bất ngờ vì anh chưa bao giờ tham gia vào nhân sự của công ty. Kim Thoa quan sát Nhã Trúc một lượt từ trên xuống dưới, cau mày suy nghĩ: "con bé rôm này, diện nước chỗ thiếu trên thiếu dưới, đầu phải mầu người của anh ấy, sao lại..." Quan sát xong, Kim Thoa đẩy lại cặp mắt kính, mời Nhã Trúc ngồi.

- Em tên Nhã Trúc, mới du học về nước?

- Dạ, em tên Nhã Trúc, nhưng không phải em đi du học, mà em ở Mỹ mới về Việt Nam định cư lại.

Kim Thoa cảm thấy Nhã Trúc thật ngớ ngẩn, mỗi ngày đầu phòng vẫn đã trả treo. Kiểu con gái láo xược như vậy càng không phải gu của anh. Kim Thoa lờm Nhã Trúc, tiếp tục nhìn vào hồ sơ.

- Em không nên trả treo với tôi. Du học cũng là học ở nước ngoài. Em là người Việt, sống rồi làm việc ở nơi khác Việt Nam cũng là học. Em phản biện mà mục đích vẫn là 1, tốt nhất nên im lặng, còn có thể gây thiện cảm với người đối diện.

- Thưa chị, trung thực luôn là đức tính hàng đầu của con người. Rõ ràng em là người Mỹ gốc Việt, em không đi du học, sao lại phải thừa nhận việc mình không làm chỉ để lấy thiện cảm ạ. Chẳng lẽ chị thích thuê nhân viên dối trá chỉ biết lấy lòng chị?

- Emmmmmm!!!!

Kim Thoa ngược lên, mặt đanh lại, giận dữ. Còn Nhã Trúc vẫn bình thản, không buồn không vui chăm chú nhìn Kim Thoa. Nhưng do mới bị say nắng, gương mặt cô còn nhợt nhạt, và mồ hôi bắt đầu vã ra ướt tóc bết lại, dù máy lạnh vẫn chạy rì rì. Nhưng ngồi ở vị trí của Nhã Trúc, máy lạnh không thổi tới, còn bị ánh nắng hắt qua cửa sổ chiếu trực diện, không nóng mới lạ. Kim Thoa lại nghĩ cô bé sợ mình nên nhợt nhạt, đổ mồ hôi, tâm tình cũng dịu đi đôi chút. Kim Thoa lại cúi xuống xem hồ sơ, "địa chỉ nhà cũng xa nhà của Hoàng Ân, sao lại quen biết nhỉ. Thôi tạm thời nghe anh nhận vô làm, rồi từ từ kiểm soát thôi. Nhìn vóc dáng gầy nhom, tiểu thư thế kia thì làm chắc 3, 7, 21 ngày tự rút thôi." Cô đóng lại xấp hồ sơ, đưa cho Nhã Trúc

- Tất nhiên tôi cần nhân viên ngay thẳng rồi. Em cầm hồ sơ qua phòng nhân sự nhận việc.

Nhã Trúc nhận lại hồ sơ, cúi chào Kim Thoa rồi đi ra ngoài, lòng đầy thắc mắc. "Quái, phỏng vấn xin việc không hỏi về kinh nghiệm chuyên môn, lại hỏi toàn chuyện ngoài lề, giám đốc gì buồn vui thất thường, vậy mà điều hành công ty được cũng lạ". Cô đi ra tới cầu thang mới nhớ không biết phòng nhân sự ở đâu. Mà quay vô trong hỏi mục giám đốc kia thì khỏi luôn đi. May sao có cô lao công đang lau cầu thang. Nhã Trúc vội chào làm quen, hỏi phòng nhân sự. Cô cầm hồ sơ xuống lầu hai, mở cửa vô phòng. Trưởng phòng nhân sự tên Nhân, là anh chàng kính cận nhìn như một sách. Anh cầm hồ sơ của Nhã Trúc coi coi, rồi ok luôn.

- Ok, ngày mai em đến đây nhận việc. Chúc mừng em gia nhập đội ngũ công ty HA.

- Dạ, em cảm ơn. Hihi.

- Sao lại cảm ơn, em bỏ sức ra phục vụ công ty, công ty cảm ơn em mới đúng chứ. Hahaha. Giờ anh bận chuyện rồi, không tám với em được. Giờ em có thể về nhà, nhớ mai tới đúng giờ.

- Dạ, em chào anh. Mai em sẽ có mặt đúng giờ.

- Ủ! Bye em.

Nhã Trúc hí hửng xuống lầu. Không ngờ ngày đầu tiên xin việc đã thuận lợi như vậy. Ban lãnh đạo tính tình hơi kì lạ, nhưng không sao, chuyện ai nấy làm. Có công việc, ba mẹ đỡ phải lo. Đang đứng trên vỉa hè bắt xe ôm, từ phía xa, chiếc Peugeot trở tới. Nhã Trúc giật mình theo phản xạ lùi lại, dù cô đang đứng trên lề. Hoàng Ân mở cửa xuống xe, lên lề nhìn một lượt Nhã Trúc.

- May quá, em vẫn sạch sẽ. Anh sợ làm ông chủ vô văn hóa. Hahaha

- Anhhhhh!

Nhã Trúc xoay đi, không thèm nói với anh. Còn anh rất tự nhiên nắm tay Nhã Trúc dắt ra xe, mở cửa xe sẵn

- Anh đưa em về, anh lỡ hứa với hai bác đưa em đến nơi, chờ em về đến chốn rồi.

Nghe nhắc tới ba mẹ, Nhã Trúc nghĩ nghĩ, rồi nhìn ra đường. Giờ tan tầm, xe cộ tấp nập, đông đúc thật ngán ngẫm. Mãi nghĩ mà quên mất tay mình đang nắm gọn trong tay ai kia. Cô thở hắt ra, rồi leo lên xe. Lúc này, Hoàng Ân mới buông tay cô, leo lên ghế lái chật đi. Trên tầng 3 của văn phòng, Kim Thoa nhìn xuống thấy một màn vừa rồi bằng gương mặt đanh lại, tay nắm thành nắm.

Ngồi trong xe giữa dòng người qua lại, chiếc Peugeot kẹt cứng nhích từng cm. Hoàng Ân nhàn nhã tựa đầu vào cánh tay chống lên cửa xe. Tay phải nhip nhip trên vô lăng. Mùi trầm hòa cùng hồ tiêu, pha chút xạ hương thật ngọt dịu, the mát, làm Nhã Trúc dần dà say theo mùi hương của anh. Nhìn dòng xe cộ chật cứng, cô thở dài, phồng má ngán ngẫm, ngó toi đồng hồ cũng sốt ruột ba mẹ ở nhà đang lo. Chợt chiếc note 9 đưa tới trước mặt Nhã Trúc.

- Em điện thoại về nhà kẻo ba mẹ trông. Kẹt xe này lâu lắm.

- Dạ. Vậy mà này giờ em không nghĩ ra.

Nhã Trúc hỏi mật mã, Hoàng Ân đọc một dãy số, là sinh nhật của cô. Nhã Trúc ngạc nhiên nhìn anh, rồi cũng gạt qua. "Chắc trùng hợp, làm sao anh biết sinh nhật mình, mà có thân lắm đâu cái pass điện thoại. Nhã Trúc ơi, thực tế khác xa ngôn tình, mà anh ấy cũng không phải tổng tài bá đạo chung thủy, dù rằng giống thật. Hihi". Nhã Trúc gục mặt vô điện thoại cười, Hoàng Ân này giờ vẫn quan sát cô, thấy cô gái này càng ngày càng thú vị. Mặt mày đang căng thẳng lo lắng, quady ngoắc một cái liền cười không thấy tổ quốc. Hoàng Ân cứ nhìn cô rất ôn nhu, ở Nhã Trúc luôn toát ra nét hồn nhiên đáng yêu, thu hút ánh nhìn của anh. Để rồi, chính bản thân Hoàng Ân càng ngày càng dần sâu mà chính bản thân anh cũng không biết.

Đôi lời tác giả: Hoàng Ân là mẫu đàn ông tình tế, anh có thể trực tiếp nói "em gọi cho ba mẹ đi, trông em căng quá", theo đúng tính cả rồn của anh. Nhưng anh lại nhẹ nhàng bảo "kẻo ba mẹ trông", một ý quan tâm ngầm, hoàn toàn đẹp bỏ lo lắng cho đối phương. Anh luôn có cách giúp người khác giải quyết khó khăn theo ý chủ quan của họ, theo cách nhẹ nhàng nhất. Chính lối cư xử từ từ đã trui rèn một Hoàng Ân hòa nhã, thông minh, tình tế với phụ nữ. Nhưng là người đàn ông tốt, chưa hẳn là người chồng tuyệt vời. Nếu chọn làm chồng, bạn sẽ chọn một người rộng lượng, tốt với tất cả mọi người, hay một người hẹp hòi, chỉ tốt riêng với vợ? Mà vợ chồng nào cũng bộc lộ tính cách qua hôn nhân, liệu có mấy ai can đảm thay đổi vì đối phương, và có bao nhiêu phụ nữ chấp nhận được rằng không thể thay đổi được chồng trừ khi anh ta muốn tự mình đổi thay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Một ngày may mắn

Nhã Trúc gọi video call cho ba, rất nhanh chóng ông Nhật đã nghe máy.

- Con gái à!
- Ba ơi, chắc con về trễ, con đang bị kẹt xe.
- Vậy à. Ừ, từ từ rồi về. Hai đứa đi đâu đó ăn tối đi nha. Hôm nay ba thèm ăn bún mắm, nên mẹ không có nấu cơm
- Bún mắm á? Con thích ăn bún mắm lắm. Ba mẹ không chờ con. Hic....hic...
- Thôi mà. Kêu anh Ân chờ đi ăn. Lớn rồi còn nhõng nhẽo vậy ai dám cưới con gái ơi!
- Ai cũng sẽ đổ con từ cái nhìn đầu tiên. Là do con gái của ba không chịu đó thôi. Hahaha.
- Ờ....ờ....con gái của ba là số 1. Hahaha. Thôi, ba cúp máy đây, ba đưa mẹ đi dạo cho tiêu cơm. Hai đứa đi ăn vui về nha.
- Dạ.

Nhã Trúc cúp máy, ôm điện thoại cười hí hí quên mất điện thoại không phải của mình. "Hôm nay là một ngày may mắn, đi xin việc được nhận, ở nhà thì ba chờ mẹ đi dạo. Cũng hên là mình kẹt xe, không là làm ki đã rồi. Hi hi". Hoàng Ân nhìn cô bé nắng mưa như chong chóng cũng phì cười. Anh vừa nhích xe đi, vừa lên tiếng.

- Hay mình đi ăn beefsteaks nhé, gần đây thôi.

Lúc này, Nhã Trúc sực tỉnh, trả điện thoại cho anh. Cô nhìn ra đồng xe cộ bên ngoài ngán ngẩm

- Dạ! Vậy mình ăn bò cho nhanh.
- Ok em

Hoàng Ân rẽ vào đường Hai Bà Trưng, tấp vào nhà hàng Beefsteaks ngay gần đầu đường. Anh rất tự nhiên nắm tay Nhã Trúc dắt lên tầng 1, ra ngay bàn ngoài ban công. Nhã Trúc quan sát nhà hàng trầm trồ. Nhà hàng của Tây Ban Nha, thiết kế phong cách Boheming nhìn rất hay. Không gian khá bé và chật. Tầng trệt là quán bar đông đúc, tầng một bán bò Beefsteaks, đông không kém tầng trệt. "Ngoài ban công có đúng 2 bàn, ngồi trên đây ngắm đồng xe cộ bên dưới rất thú vị, thế mà không ai ngồi nhí, mà cũng nhờ vậy mà mình được ăn và ngắm thành phố lên đèn, thêm một cái hên thứ 3." Nhã Trúc vui vẻ ngồi vào bàn, cho Hoàng Ân gọi món. Nơi đây toàn giao tiếp tiếng Anh, cả menu cũng tiếng Anh. Lúc Hoàng Ân kêu món xong, đưa menu cho Nhã Trúc mới hết hồn. Một phần bò size S, loại thường giá thấp nhất gần 700k tiền Việt. Tuy cô là Việt Kiều, nhưng quả thật một bữa ăn như vậy là quá lắm luôn. Mà lỡ đồng ý rồi, giờ đổi ý cũng kì. Cô ái ngại, nên kêu phần ít tiền nhất, và tất nhiên xỏ anh vẫn. Hoàng Ân tựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn cô. Đường như anh đoán được suy nghĩ của cô hay sao mà ánh nhìn của anh lạ lắm. Anh mỉm cười ôn nhu, nhân nhật mở miệng:

- Em nên chọn size M, giá hơn không bao nhiêu, nhưng trọng lượng gấp 2.5. Nếu em sợ ăn không hết, anh sẽ ăn phụ em.

Đây, lại phải nghe anh vì anh nói rất ư hợp tình hợp lý. Cô gật gù, chảnh miệng ra cười, rồi nhìn em phục vụ, đòi lại size bò. Hoàng Ân thấy Nhã Trúc khá ngoan, và biết nghe lời nên hài lòng. Anh càng quyết tâm cưới cô hơn. Đàn ông có thể quen 10 người, nhưng người họ lấy sẽ là người thứ 11.

Chờ một lúc, đồ ăn cũng được dọn lên. Một đĩa salad trộn trái cây với dầu giấm. Một đĩa khoai tây chiên giòn rụm, sốt nấm, sốt tiêu xanh rưới lên bò. Và 2 đĩa bò to đùng, đủ trọng lượng. Thức uống là hai ly vang cao. Nhã Trúc gật gù, nhìn bàn này, bày biện kiểu này bên Mỹ cũng thuộc nhà hàng hạng sang. Người như cô rất ít khi vô những nhà hàng chuẩn Châu Âu như thế, thế mà về Việt Nam lại được ăn. Tính ra dân Việt Nam toàn giàu ngấm. Mà Hoàng Ân này chắc giàu thật, nhìn cái cách anh gọi món có vẻ rất quen thuộc. Anh đang cắt bò, nhìn rất chuyên nghiệp và đẹp trai nữa. Nghĩ nghĩ rồi Nhã Trúc lại cười, đúng là tâm trạng vui có khác, người ta cắt bò thôi mà cũng cười. Hoàng Ân không ngược lên, nhưng vẫn biết Nhã Trúc đang nhìn mình, anh vờ như không để ý, chậm rãi rưới sốt tiêu hòa chung sốt nấm lên bò. Mùi thơm của bò, hòa cùng mùi sốt khiến bụng Trúc sôi ột....ột. Hoàng Ân nhếch mép, đôi đĩa bò của cả hai. Nhã Trúc trở mặt.

- Em biết tự cắt mà.
- Ừ. Nhưng anh lỡ rồi, thôi ăn dùm anh nha. Mà ăn vậy cho nhanh. Tự cắt lâu lắm, sốt nguội không ngon nữa.

Vừa nói, tay anh thoăn thoắt cắt bò thành từng miếng vừa ăn. Lúc này, Nhã Trúc lại bị chết đứ đừ, không thể không nghe lời. Họ ăn xong tầm hơn 8 giờ, đường phố đã giãn xe. Hoàng Ân lái xe chờ Nhã Trúc về Hóc Môn. Đường chỉ hơi xa thôi, mà Hoàng Ân lái hơn 1 giờ đồng hồ, về nhà gần 10 giờ. Bà Lệ ra mở cổng cho con. Hoàng Ân cúi đầu chào bà, mở lời nhận lỗi trước Nhã Trúc.

- Dạ, con xin lỗi bác vì về trễ. Do con đi xe hơi, đường cấm ô tô nhiều nơi con không biết, đi vòng vòng nên khá lâu. Lần sau con nhớ và rút kinh nghiệm.
- Vậy à, thôi không sao. Chắc cháu cũng mệt rồi, về sớm nghỉ ngơi đi.
- Dạ, cháu về.
- À, khoan. Cho bác cảm ơn cháu, và gửi lời hỏi thăm anh chị bên ấy nhé.
- Dạ, cháu sẽ chuyển lời. Chúc hai bác ngủ ngon. Chúc em mơ giấc mơ đẹp.

Anh nhìn Nhã Trúc, nháy mắt mới lên xe rồi đi. Nhã Trúc này giờ vẫn bên bên, nhìn theo đến khi hai ánh đèn phía sau chìm hẳn vào đêm. Bà Lệ nhìn con, nở nụ cười đôn hậu "con gái biết yêu thật rồi." Bà nắm tay Nhã Trúc dắt vô nhà.

- Thôi khuya rồi, con thay đồ rồi ngủ, đừng tắm, bệnh nhé.
- Dạ.

Nghe Nhã Trúc dạ, bà Lệ an tâm, đi vô phòng của ông Nhật. Nhã Trúc thở phà, tưởng chừng bị mẹ la toi rồi, không ngờ không bị la, còn được quan tâm, thêm một cái hên rồi. Hi...hi.

Đêm đó, dù ở hai nơi khác nhau, nhưng cả Hoàng Ân và Nhã Trúc đều mơ về nhau, về một nửa của mình sắp thành hiện thực.

Chương 6: Hộp padora

Hôm sau, Nhã Trúc dậy rất sớm đi nhận việc. Đứng giờ và nghiêm chỉnh trở thành tác phong của cô. Bà Lệ dậy từ 5 giờ sáng lại nấu bánh canh ăn sáng cho cả nhà. Bà là thế, dù ở Mỹ hay Việt Nam, bà luôn là đồng hồ sinh học rất đúng giờ, có lẽ Nhã Trúc học tính cách chuẩn thời gian của mẹ. 6 giờ cô bước xuống nhà, đã ngủ thấy mùi nước lèo thơm phức. Bà Lệ nhìn con gái yêu chiều.

- Xuống ăn nhanh rồi đi làm. Ăn ở nhà cho lành, mẹ nghe nói thức ăn bên ngoài giờ hóa chất tùm lum hết.

- Bao nhiêu người vẫn ăn mà mẹ, mẹ nấu cực quá.

- Con khờ này, mẹ nấu bao nhiêu năm nay, giờ mới biết tui cực hả?

- Hìhì, "biết lâu rồi", tại lỡ nghiện món ăn mẹ nấu nên già bộ thôi hà. Hahaha.

- Ô, hôm nay dám chọc mẹ. Có ăn không mẹ cắt, phạt con tội chọc mẹ.

- Hơ...hơ con ăn đây, thương mẹ nhất. Hehehe.

Nói xong, Nhã Trúc cúi xuống ăn lấy ăn để. Bà Lệ nhìn con lắc đầu, nở nụ cười nhân hậu. Cô ăn xong tầm 7 giờ, thế là tiếp tục dắt xe đạp điện ra chạy. Xe đạp vừa dắt ra sân, đã thấy chiếc Peugeot đậu ngoài sân. Nhã Trúc thoáng ngạc nhiên. Hoàng Ân bước xuống xe, đi vô sân, nhìn cô nở nụ cười mê người. Dưới ánh ban mai, cả người anh như bừng sáng.

- Nhã Trúc à! Tuần sau ba mẹ anh về nước, mẹ anh mê nước hoa lắm. Mà hình như công ty của em phân phối nước hoa chính hãng...em...em có thể giúp anh lựa một chai tặng mẹ, 1 chai tặng ba không? Biết đâu nhân viên mua sẽ được chiết khấu.

- Chiết khấu thì em không chắc, nhưng lựa dầu thơm tặng hai bác thì chắc em làm được, vì mũi em thính lắm. Vậy giờ em tới công ty nhận việc xong thì liên hệ mua nước hoa cho anh nha.

- Tuần này anh khá bận. Anh chỉ sắp xếp được sáng nay thôi, giờ anh chờ em tới công ty. Em lựa xong anh đem về luôn.

- Há??? Nhưng mà...hình như không tiện cho lắm.

- Yên tâm, anh chờ em đi thì anh cũng sẽ đón em về.

- Há? Sao anh kêu sắp xếp được buổi sáng thôi.

- Ủ. Anh làm giờ hành chánh, em hết giờ thì anh cũng hết việc. Xe hơi chạy theo xe đạp kẹt xe người ta tưởng anh đi theo tán gái, gây kẹt xe, họ lao tới đập anh sao.

- Há? Sao họ hung dữ vậy?

- Không phải. Nhưng ai cũng có công việc riêng, tự nhiên có con ki đà gây ách tắc, ai không bức em? Coi như cảm ơn anh hôm qua giúp em đi.

- Ờ ha. Vậy để em cắt xe.

Nhã Trúc lại dắt xe vô nhà, Hoàng Ân nhìn theo, nhếch mép cười. Cô nàng trông lạnh lẹ mà ngây thơ quá. Họ tới công ty HA, Hoàng Ân ghé quán cà phê gần đó ngồi chờ, còn Nhã Trúc vô nhận việc. Khi nào rồi thì cô sẽ kêu anh qua mua nước hoa. Căn nhà 3 tầng nằm ở mặt tiền Lý Chính Thắng, tầng trệt làm cửa hàng, hai tầng trên làm văn phòng.

Mới ngày đầu nhận việc mà Kim Thoa giao cho Nhã Trúc cả núi việc. Đầu tiên đọc tài liệu về công ty. Tiếp xúc gọi điện thoại cho khách xin ý kiến. Nhã Trúc xin làm điều phối, mà công ty toàn giao việc của nhân viên chăm sóc khách hàng, rõ ràng lấy công trả thù riêng. Hoàng Ân ngồi chờ hơn 2 tiếng, vẫn chưa thấy Nhã Trúc điện thoại. Anh mở camera từng phòng lên xem, thấy cô đang ngồi gọi điện thoại. Hoàng Ân thoáng cau mày, làm điều phối mà nói chuyện điện thoại lâu vậy sao. Anh mở tiếng camera, lắng nghe kĩ thì ra cô đang trò chuyện với khách hàng. Hoàng Ân nhìn màn hình ipad đắm chiêu, quyết định gọi cho Kim Thoa.

- Công ty thua lỗ hay sao mà để điều phối của công ty kiêm luôn chăm sóc khách hàng vậy em?

- Á. Không có đâu anh. Do hôm nay em nhân viên kinh doanh xin nghỉ. Em mới kêu Trúc làm thay, cho quen giao tiếp với khách của công ty. Em ấy là Việt Kiều, sợ nghe và nói tiếng Việt không rành.

- Việc nào ra việc đó. Người đã mới mà em còn giao việc không đúng chuyên môn, hay em muốn phá công ty này? Công Ty HA không thích sự nhập nhằng như vậy. Anh cần Nhã Trúc 2 tiếng. Em sắp xếp đi.

- Dạ.

Kim Thoa cúp máy, mặt đanh lại. " con ranh, mới làm xíu việc cũng méc, tao coi mày nhõng nhẽo được bao lâu". Kim Thoa kêu thư kí sắp xếp cho Trúc xuống cửa hàng đứng quầy, điều phối bán hàng. Nhã Trúc ngồi hơn 2 giờ nghiền đầu kẹp ống nghe điện thoại, giờ cô cô đơ và đau. Nhìn đồng hồ cũng hơn 10 giờ trưa mới nhớ tới Hoàng Ân. Cô vội nhắn tin kêu anh qua mua nước hoa. Hoàng Ân nhìn tin nhắn nhếch môi cười, tính tiền cả phê rồi đi bộ qua cửa hàng.

Nhã Trúc niềm nở đón anh, hỏi han ân cần như nhân viên bán hàng chuyên nghiệp. Hoàng Ân quan sát thái độ làm việc chuyên cần của cô khá hài lòng. Cô hỏi sở thích của ba và mẹ anh, sau đó cầm từng chai dầu thơm lên mũi hít, tìm ra mùi thích hợp. Nhã Trúc rất nhạy về mùi hương, và cô cũng có năng khiếu phân định về hương thơm đúng sở thích người dùng, nên từ hồi ngồi ghế nhà trường, Nhã Trúc thường rủ bạn bè hái hoa, mượn phòng thí nghiệm của trường tinh chế dầu thơm. Cô tặng cho thầy cô mỗi người một chai theo đúng sở thích của họ, nên thầy cô rất quý mến, trao cho Trúc chìa khóa ra vô phòng thí nghiệm tùy ý. Giờ vô đây làm, cô không điều chế ra hương thơm yêu thích 100%, nhưng tin chắc với cả trăm loại hương đắt tiền ở đây, chắc chắn có loại thích hợp với hai bác.

Sau một hồi ngửi tới ngửi lui, Nhã Trúc chọn chai Green Tea cho bác gái, gồm hương trà xanh thơm mát đậm thắm như cái ôm dịu dàng của mẹ. Riêng bác trai thì lấy chai Tom Ford Tobacco Vanile, hương cay cay của thuốc lá đặc trưng cho người đàn ông trưởng thành theo năm tháng nhưng không vì vậy mà mất đi nét ngọt ngào. Hương thơm vani, trái cây sấy hòa

cùng mùi gỗ trầm ấm làm tôn thêm phẩm chất quyền lực nhưng rất thân thiện, rất thích hợp cho bác trai. Nhã Trúc cứ mãi giới thiệu về sản phẩm, còn Hoàng Ân lắng nghe rất chuyên tâm, gật gù, thỉnh thoảng nhếch môi cười. Mấy em nhân viên cũng khá quen với vị khách này, nhưng chưa bao giờ được ngắm anh lâu như hôm nay. Sau khi tính tiền hai chai Parfum đắt tiền, Nhã Trúc vờ kêu anh đi mua giúp cô salonpas vì cô cô đau quá. Hoàng Ân nhìn Trúc đẩy cung chiếu, gửi lại túi nước hoa đã tính tiền, đi ra ngoài mua thuốc. Hoàng Ân vừa ra cửa, Nhã Trúc lên đưa tính tiền chai Terre D'Hermes, cô muốn dành tặng Hoàng Ân, cảm ơn anh đã giúp đỡ và đưa đón cô đi làm. Tính Nhã Trúc là vậy, sòng phẳng và qui tắc trong mọi vấn đề. Sau khi đi một vòng hửi các mùi hương, đột nhiên Nhã Trúc rất thích mùi Terre D'Hermes này, nó là một sự kết hợp táo bạo pha chút cổ xưa của nước và không khí. Nó không hẳn là một mùi hương có chiều sâu, cũng không hẳn là một mùi hương tao nhã và lịch lãm, mà nó là một cái gì đó trung hòa, vừa mang hình ảnh nam tính vừa có sự mạnh mẽ và hoang dã. Tương tự như hình ảnh của một người đàn ông bản lĩnh, hiện đại, rất phù hợp với Hoàng Ân. Nhã Trúc bỏ kèm vào trong giỏ, dẫn hai chai của người lớn lên trên. Hoàng Ân quay lại với bao thuốc to đùng, mấy em nhân viên xì xầm bàn tán, họ bắt đầu có thành kiến với Nhã Trúc. "Người gì mới vô đã mời đãi khách, hồ ly giữa thế kỉ 22". Nhã Trúc nghe hết nhưng không quan tâm, cô sống không thẹn với mình là đủ. Miệng lưỡi thiên hạ, hoi đầu quần làm gì. Nhã Trúc trao túi hàng cho anh, chào tạm biệt rồi chạy bèn vào nhà vệ sinh. Cô mở cao dán hai miếng ngay cổ, tiếp tục ra làm việc. Hoàng Ân cũng không muốn bị lộ, nên nhanh chóng rời đi.

Tại tòa cao ốc ngay trung tâm quận 1, Hoàng Ân cầm chai Terre D'Herme lên nghiêng nghiêng đầu xem, mặt đậm ý cười

- "Cô bé ngày xưa ời, em cứ như hộp Pandora mà tôi không bao giờ khám phá hết. Chai này lại đúng là chai tôi đang xài. Trên đời có người hiểu lòng người vậy sao. Chắc tôi phải cười em gấp đôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Người tình (h+)

Hôm đó, sau khi chờ Nhã Trúc về nhà, Hoàng Ân về nhà mình, sửa soạn quần áo đi bar chơi. Mấy hôm nay lo "gù" em mà anh bỏ bê mình quá. Nhìn mình lảng vảng trong gương, Hoàng Ân nhếch môi, lấy chai Terre D'Herme xịt lên người, cảm thấy khá tự tin, anh với tay lấy chìa khóa xe rời đi.

Quán bar nằm trên tầng cao của tòa nhà ở trung tâm thành phố. Hoàng Ân là khách vip, vừa tới đã được anh bồi kẻ tai nói nhỏ, anh gật gù, dúm vào tay em ấy tờ 200 ngàn rồi đi ra khu bàn công. Kim Thoa đang ngồi ở bàn kê sát ban công bằng kính, trông xuống thành phố hoa lệ. Trên bàn là chai Chivas 18 đã dở dang. Hoàng Ân đi tới ngồi bên cạnh cô, tự rót rượu ra một ly khác. Anh dựa ngửa ra ghế, một tay gác lên thành ghế phía Kim Thoa, một tay cầm ly chivas lắc lư, rồi một hơi uống sạch.

- Kim Thoa! Anh không thích phụ nữ giận dỗi.

- Anh còn nhớ em tên Kim Thoa à. Tưởng anh chỉ có con bé láo xược đó thôi chứ.

- Em nói Nhã Trúc?

- Chứ còn ai vô đây. Mới có 22 tuổi, mà láo lăm anh biết không? Ngày đầu đi phỏng vấn mà dám cãi lại em. Em không hiểu sao anh lại chăm chú nhận nó. Vừa xấu, vừa chánh. Thiệt nhìn thôi cũng chán.

- Em nói đủ chưa? Kim Thoa, anh không mong muốn nghe những lời tương tự lần thứ hai. Em ấy có tên, không phải con này, con nọ. Em nói em ấy láo, chỉ bằng những lời vừa rồi em nói với anh, giống như bà chị đang hờn trách đứa em vậy. Em nghĩ ai láo ở đây hả Kim Thoa?

- Emmmm! Em xin lỗi, chắc tại em uống hơi nhiều. Anh đừng giận.

- Ừ. Anh không giận phụ nữ. Nói luôn cho em nhớ, Nhã Trúc sẽ là vợ anh. Em nên cư xử sao cho phải phép.

- Vợ anh???? Hoàng Ân, em theo anh bao nhiêu năm, anh không nghĩ gì đến em sao?

- Kim Thoa, ngay từ đầu, mối quan hệ của chúng ta là tự nguyện, anh buồn thì đến, vui thì đi. Em có cuộc sống riêng em, anh cũng vậy. Anh đã hứa hẹn gì với em chưa?

- Anhhhhh! Tại sao? Tại sao? Em có gì không bằng nó?

- Vợ là nhà, không thể đem ra so sánh. Anh chỉ thích em làm tình nhân. Nếu hôm nay, em không thích thì chúng ta chia tay. Em cứ rêu rao là em bỏ anh, anh cho phép em được cái quyền đó.

- Người tình???? Em chỉ xứng làm người tình. Hahaha. Em tới trước, theo anh gần 10 năm. Giờ anh muốn em chia tay. Xa nhau, em mất cả thanh xuân, mà tiếp tục thì em thành kẻ thứ 3. Hahaha

- Em có thể lấy chồng. Em còn trẻ và đẹp lắm. Một cô gái tài sắc vẹn toàn như em, thiếu gì người muốn cưới.

- Phải mà, anh no xôi chán chè rồi, nói sao nghe cũng dễ.

- Không, Kim Thoa, ngay từ đầu, tình cảm anh dành cho em chỉ đơn giản như đối với em gái.

- Em gái! Anh có thấy anh em nào mà lên giường với nhau, cùng rên rĩ sung sướng dù rất tình tảo không hả?

- Giờ em muốn sao? Cho một con số đi.

"Xạch". Toàn bộ rượu trong ly của Kim Thoa hắt thẳng vô mặt Hoàng Ân. Cô nhìn anh qua đôi mắt ngấn nước, nở nụ cười chua chát. Hoàng Ân cau mặt nhìn Kim Thoa, tay vuốt rượu trên mặt xuống, đôi con ngươi co rút kiềm chế tức giận. Kim Thoa vừa cười, vừa chỉ ngón tay sơn đỏ chỏi về phía Hoàng Ân, vừa nói vừa cười trong nước mắt.

- Anh nhớ cho kĩ ngày hôm nay, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Nói xong, cô bùm miệng chạy đi. Hoàng Ân nhìn theo lắc đầu ngán ngẫm, dựa hẳn ra ghế "đàn bà thật phiền phức". Anh móc điện thoại, gọi cho Khoa

- Rảnh không? Tới uống với tao vài ly.

- Oh, hôm nay rảnh gọi tôm!

- Mày có tới không? Tao đang bức, đừng chọc tao.

- Ok, địa chỉ?

- Quán bar cũ.

20 phút sau, Khoa có mặt thì Hoàng Ân đã xử hết rượu còn lại trong chai Chivas. Khoa đi đến, ngồi đối diện với bạn. Anh cũng dựa ra ghế, chân bắt chéo nhịp nhịp hỏi Hoàng Ân.

- Vụ gì mà khiến đường đường là Hoàng Ân phải mượn rượu giải sầu?

- Mày im mẹ mày đi. Mày tới uống hay chọc tao hả?

- Nè, nói năng cẩn thận. Tao là bạn mày, không phải mấy em kia mà muốn chửi sao chửi.

- À. Tao xin lỗi. Có lẽ uống mà không ăn nên tao hơi say.

- Mà vụ gì?

- Hôm nay Kim Thoa dám hắt rượu vô mặt tao. Ờm nghĩ ờm là ai chứ. Con bà nó. Tao trước giờ chưa bao giờ nhục như hôm nay.

- Hahaha! Thì mày hắt lại, hay cho 2 bạt tai là huề.

- Tao trước giờ không đánh phụ nữ. Còn nếu hắt lại, tao cũng là đàn bà à. Hahaha

- Còn nghĩ được vậy là tốt. Thôi dzô, cạ ly vì cuối cùng mày cũng bị đá. Hahaha

- Sai, mà phải nói là cuối cùng khổ nhục kẻ cũng thành công dứt được con đũa. Hahaha.

- Được. Dzô.!!

Cả hai cùng uống hết thêm 1 chai Chivas, nghiêng ngả liêu xiêu kêu taxi về nhà. Hoàng Ân lên căn hộ của mình, scan vân tay mở cửa. Anh ngồi phịch trên ghế sofa, nhắm mắt dưỡng thần. Trong không khí có mùi hương Versace nồng đậm, một chiếc khăn lạnh đưa đến đắp lên mặt cho anh. Hoàng Ân nhếch mép, để yên cho Kim Thoa lau mặt cho mình, thật dễ chịu. Lau xong mặt, Kim Thoa nhẹ nhàng cởi nút áo sơ mi cho Hoàng Ân. Tay vắt khăn ẩm lau ngực cho anh. Từ ngực lau thấp, thấp xuống bụng, và thấp xuống nữa. Ánh mắt lúng luyễn, ngược nhìn anh vẫn đang nhắm mắt. Hai tay Kim Thoa lần tới thắt lưng, tháo ra rất chuyên nghiệp. À quãng dây nịt qua một bên, tiếp tục mở khuy nút, kéo phéc mở tã, luồn mấy ngón tay vào lưng quần nhẹ nhàng kéo xuống. Hoàng Ân đang ngồi yên, biết à đang làm gì, nhưng anh không hợp tác, chỉ ngồi như khúc gỗ nên Kim Thoa không kéo hẳn quần xuống được. À ngược nhìn anh, mặt đanh lại, sau nhất quyết để vậy, kéo lưng quần nhỏ trễ xuống, móc ra khúc gậy vì bị gò bó nóng hổi. Kim Thoa nhếch mép, cúi xuống ngậm lấy nó, mút mát một cách đầy mê đắm. Thoảng chốc, từ chú nằm lùn, cây gậy vươn cao thành người khổng lồ, và nóng hơn. Hoàng Ân ngóc đầu nhìn xuống, chỉ thấy phần tóc high light đang nhấp nhô mon man người em của mình. Hoàng Ân sung sướng, nắm tóc của Kim Thoa giật giật ra sau, lúc ghi chặt ần sâu vào cậu bé. Anh ngửa cổ thờ hất "a...a" đầy khoái lạc. Kim Thoa bắt đầu nhả cậu nhỏ ra, trườn nhẹ nhàng hôn ngược lên đường nhân ngư, qua bụng, mút chùn chụt lên hạt đậu của Hoàng Ân, tay thì ngao du, se se hai hòn ngọc bên dưới. À hôn lên tới cổ, qua gò má, tính hôn tới môi thì Hoàng Ân xoay mặt qua một bên. Anh mở mắt, lật à nằm dưới thân, đứng trên sàn, cho hai quần tuột xuống. Ánh mắt đen tối nhuốm dục vọng. Anh xé toạc áo sơ mi trắng của anh mà Kim Thoa đang mặc, lộ ra đôi gò bông to khủng mà không hề có áo lót. Hoàng Ân nắm đầu Kim Thoa, dí vào cậu nhỏ. Tay kia vắn vò, bóp hai quả đồi silicon đầy khoái chí. Kim Thoa quì trên ghế, tiếp tục ngậm mút, đá bi, thổi kèn rất chuyên nghiệp, dù da đầu đau đến muốn tróc ra và ngực như bị biến dạng bởi bàn tay thô bạo của anh. Mút mát mãi, hạ thân Kim Thoa ướt đầm mà Hoàng Ân dường như không muốn vô. À bắt đầu khó chịu, lại rướn người hôn lên phía trên cơ thể anh. Một tay Kim Thoa vẫn nắm cậu nhỏ thụt lên xuống, tay kia mân mê hai hòn bi. Miệng cứ chụt chụt thẳng tiến lên trên. Nhưng lần nào cũng vậy, tới môi là Hoàng Ân né qua một bên. Anh đẩy ngực Kim Thoa ra ghế, còn anh thì quì trên ghế. Kim Thoa hiểu ý, lúng luyễn nhìn anh, tự dạng chân ra chờ đợi. Hoàng Ân nhếch môi, một đường xông thẳng vào vùng cấm. Quả thật dâm đảng có thừa, anh vắn vò mạnh vậy mà vẫn tròn tru âm ướt. Hoàng Ân thúc thụt thật mạnh mấy cái. Anh rút ra, lật người Kim Thoa lại, ôm eo à nâng lên cao, từ đằng sau đâm tới, tiếp tục thúc đẩy. Một tay anh nắm tóc Kim Thoa giật ngược ra sau, tay kia vô bóp cặp núm già, thỉnh thoảng vô chạn chát vào mông à in hấn 5 đầu tay. Thế mà Kim Thoa không thấy đau, à ngửa cổ rên ri "uhm....ah...sướng quá, mạnh nữa, nữa đi anh...ôi, anh làm em chết mất, thích quá...ah....á....ah....". Cùng lời rên của à, Hoàng Ân thúc mạnh hơn, chạy nước rút. Gần đến đích, anh lại rút ra, lật người Kim Thoa lại lần nữa, đi bằng đầu gối lên đến cổ à, nhanh chóng nhét cậu hỏ vô miệng Kim Thoa thúc mạnh. Cuối cùng anh rùng mình, phóng thích toàn bộ hợp chất tanh nồng vào miệng cô ta. Hoàng Ân trèo xuống ghế, rút khăn giấy lau lau cậu nhỏ.

- Em thích thì nuốt, không thì vô nhà vệ sinh. Đừng làm bẩn nhà anh.

Nói xong, anh quăng giấy vào thùng rác, đi thẳng vô phòng ngủ của mình. Hoàng Ân mò tủ, lấy ra bộ pijama đem vào phòng tắm sạch sẽ. Ngoài phòng khách, Kim Thoa cố nuốt xuống chát dịch kia, à nhìn lên camera gắn trên trần nhà, rồi từ tốn đi lại chậu hoa dế trên bàn, lấy ra chiếc iphone vẫn đang mở chế độ quay phim, bỏ vào giỏ xách của mình. Kim Thoa đi vô phòng ngủ của Hoàng Ân, biết anh đang tắm, à đặt giỏ xách lên tủ đầu giường, vắn thân trần như nhộng, leo lên giường của anh nằm chờ. Hoàng Ân sau khi tắm mát, vừa lau tóc vừa đi ra ngồi xuống giường. Kim Thoa lại lồm cồm bò dậy, nắm lấy khăn lông, muốn lau tóc cho anh. Hoàng Ân ghì lại khăn, xoay nhìn Kim Thoa.

- Khuya rồi, anh kêu tài xế đưa em về.

- Sao anh không để em ngủ ở đây, sáng mai về cũng được

- Không tiện.

- Không tiện sao, vừa rồi anh và em như vậy, còn có gì không tiện?

- Kim Thoa! Chính em đã nói không có anh em nào lên giường với nhau khi tỉnh cả. Vừa rồi là anh say, chúng ta nên rõ ràng.

- Anhhhhhh! Là em sai, em sai rồi. Làm nhân tình cũng được, chỉ cần được ở bên anh thôi. Em yêu anh, anh biết mà. Hic...hic...hic

Nhìn Kim Thoa khóc, anh cũng mũi lõng, dù gì cũng bên nhau 10 năm chứ ít gì, bèn vỗ vỗ vai cô.

- Em qua phòng khách nằm ngủ. Anh không quen ngủ chung.

- Vậy anh lấy vợ, có ngủ riêng không?

- Kim Thoa!!!! Nếu em còn tiếp tục giọng điệu đó, anh sẽ kêu xe cho em về ngay và luôn.

- Em...em xin lỗi.

- Ủ. Đi đi, anh mệt rồi, muốn ngủ.

Hoàng Ân phát tay ra cửa, Kim Thoa dù tức phát điên nhưng vẫn phải ôm giò xách đi ra, qua phòng dành cho khách ngủ. Đêm đó, ả mở máy tính bảng, truy cập camera ở nhà của Hoàng Ân, tải về đoạn clip vừa rồi. Cần thận gửi qua mail, lưu vào điện thoại, sao chép làm nhiều bản. " Hoàng Ân, Nhã Trúc, để coi hai người có hạnh phúc sau khi hắt cẳng tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Dạm ngõ

Nhã Trúc ngược nhìn Hoàng Ân, cô như chưa thể tin vào những gì mình vừa nghe. Văng trán cô thoáng cau lại, ánh mắt vẫn ướt át, đan xen chút kinh ngạc. Nhã Trúc cứ chăm chú ngược đôi mắt long lanh nhìn anh, như muốn hỏi anh đang nói gì, cô đang tỉnh hay mơ. Nhìn gương mặt ngây thơ, ánh nhìn tha thiết đó, Hoàng Ân chỉ muốn cúi xuống cắn vào đôi môi mọng đỏ, nuốt trọn dư vị ngọt ngào mềm mại, anh bị say ánh mắt, mê đắm đôi môi, đắm chìm trong nét thuần khiết trắng trong của Nhã Trúc mất rồi.

- Đừng nhìn anh bằng đôi mắt đó, nếu không, anh sẽ phạm tội với em. Mà anh chỉ muốn em thuộc về anh khi tên hai ta cùng in trên tờ hôn thú.

- Anh...anh đang giỡn phải không? Chúng ta quen nhau chưa lâu. Tình nhân còn chưa tới, sao có thể.....

- Chúng ta quen nhau lâu hơn em tưởng. Thanh xuân của anh dành cho em, bé ngốc à! Anh già rồi, em muốn anh chờ đến bao giờ nữa.

Mỗi Nhã Trúc khẽ cười thẹn thùng, cô tiếp tục đi dạo dọc bờ sông lộng gió. Hoàng Ân phì cười, đi theo sau. Anh móc trong túi ra sợi dây chuyền bạch kim, đi nhanh lên ngang bằng với Nhã Trúc. Anh kéo tay cô dừng lại.

- Tóc em rối rồi, để anh cột lại cho em

Nhã Trúc khẽ gạt đầu, cô xoay lưng cho anh cột tóc. Mỗi Hoàng Ân cong nhẹ. Giã vờ gom tóc ở phía trước, nhưng cổ ý luôn sợi dây chuyền qua tay bên này để đeo lên cổ của Nhã Trúc. Còn cô đang mơ mộng ở đâu xa lắm, đầu để ý anh đang làm gì. Sau khi dễ dàng đeo xong, anh mới lên tiếng:

- Anh quên là anh không có thun.

- Há?

Lúc này Nhã Trúc mới sờ lên phần tóc ngay ót, vì tóc rõ ràng có sợi gì giữ lại. Sờ trúng sợi dây chuyền, Nhã Trúc lại ngược nhìn anh. Hoàng Ân không nói, chỉ ôn nhu nhìn cô, rồi từ tốn kéo tóc ra ngoài. Nụ cười của người đàn ông dưới ánh đèn đường đẹp đến mê hoặc. Gương mặt điển trai của anh đang nằm trọn trong đôi con ngươi của Nhã Trúc, cô ngây ngốc nhìn anh, cứ nhìn và nhìn người sẽ là chồng mình.

"Anh ấy cầu hôn mình thật, mình sẽ làm vợ anh ấy, đây có thể gọi là ước mơ thành thật không nhỉ. Hoàng Ân! Cái tên em ngỡ chỉ là một phần nhỏ kí ức của tuổi thơ. Nhưng chính anh mới lần nữa đánh thức trái tim em, để nó phải thừa nhận người đàn ông này đã chiếm trọn trái tim của cô bé Nhã Trúc từ 17 năm trước."

Hoàng Ân khẽ khàng bao bọc bàn tay nhỏ nhắn của cô trong đôi tay to lớn của mình, dắt cô ra xe, đưa Nhã Trúc về nhà. Suốt cả đoạn đường, không ai nói với nhau câu nào, âm thanh duy nhất chính là tiếng tim đập rộn rã của Nhã Trúc. Còn Hoàng Ân tuy bề ngoài vẫn bình thường, nhưng anh biết tâm tình của anh đang dậy sóng bởi Nhã Trúc. Có lẽ, anh đã dần yêu em. Về tới nhà, Nhã Trúc vội chào anh rồi chạy bay vô nhà. Còn Hoàng Ân không về ngay mà cứ đứng ngoài cổng rào nhìn theo đến khi đèn trong nhà tắt. Anh đi ra xe, mở cửa lấy ra một chậu hoa Forget me not đặt trên bực của hàng rào, nhìn lên lầu nơi phòng của Nhã Trúc mỉm cười rồi mới rời đi. Ba mẹ cô vẫn còn thức, họ rón rén đứng sau tấm rèm nhìn xuống, thấy thái độ của Hoàng Ân cũng vui vẻ nhìn nhau mỉm cười.

Sáng hôm sau, Nhã Trúc thức dậy khá trễ, đêm qua cô cứ lảng lảng với cảm xúc rộn rã nên khó ngủ. Bà Lệ nhẹ nhàng đặt chậu hoa Forget me not lên bàn trang điểm của con gái. Bà ngồi bên giường, ngắm nhìn con gái. "Con gái của mẹ lớn thật rồi, thật may vì con tìm được người yêu con thật lòng. Dù con có lấy ai, con vẫn là con gái bé bỏng của mẹ". Bà vuốt ve tóc con đầy yêu thương, đứng lên đi ra ngoài, cũng không kêu cô dậy đi làm. Khi Nhã Trúc thức dậy đã hơn 9 giờ. Cô hoảng hốt làm vệ sinh cá nhân rồi chạy xuống lầu. Trong phòng khách có tiếng trò chuyện rất rôm rả. Tiếng cười của ba, và của bác trai. Trong khi Nhã Trúc tóc còn chưa chải, đang vuốt vuốt cho thẳng, chuẩn bị đi làm thì phải ngưng lại động tác, trở mắt nhìn về phía bộ ghế sofa tiếp khách. Ba, mẹ, bác trai, bác gái và Hoàng Ân đang xoay nhìn về phía cô. Ai cũng ăn mặc chỉnh tề. Trên bàn trà là khay gì đó phủ khăn đỏ. Cô nghếch mặt ra, đứng như trời trồng mà không hiểu, và cũng chẳng biết nói gì. Hoàng Ân đứng lên, tiến chậm chậm về phía Nhã Trúc, cúi nhìn cô mỉm cười nhẹ

- Anh cột tóc cho em. Hôm nay anh có thun.

Nói xong cũng rất tự nhiên đi ra sau lưng Nhã Trúc, dùng ngón tay làm răng lược vuốt vuốt, tết tóc thành bím, rồi móc trong túi áo chiếc kẹp nơ màu tím, kẹp lại. Bà Lệ thấy con gái đực mặt ngó Hoàng Ân, bà lên tiếng.

- Cảm ơn anh rồi qua chào hai bác đi con. Sao ngó không vậy?

- Áy, ba mẹ chớ. Chúng ta sắp là thông gia mà. Giờ con dâu có mặt rồi. Anh chị nhận lễ thể là chúng ta ngồi sui. Hahaha. Hoàng Ân sao đứng đó, dắt vợ qua đây ngồi đi con.

Hoàng Ân kể tai Nhã Trúc thì thầm "đừng hồi hộp, mọi chuyện cứ để chồng". Anh nói xong, nhìn Nhã Trúc nháy mắt, rồi nắm tay cô dắt lại bàn trà. Lúc này, bà Mỹ Chi nhìn con dâu trù mẫn, lắc lắc tay chồng nhấc khéo. Ông Hoàng Anh biết, nên dang hắng lấy giọng, đứng lên trịnh trọng tuyên bố.

- Hôm nay là một ngày đẹp trời, tôi và bà nhà qua đây để dạo ngắm Nhà Trúc, xin anh chị tác thành, chấp nhận cho Hoàng Ân nhà tôi được làm con rể của anh chị, được phép yêu thương và chở che cho Nhà Trúc suốt phần đời còn lại. Do tôi không khéo ăn nói, nên có gì không phải, mong anh chị bỏ qua.

Ông Hoàng Anh nói xong, liền mở khăn đỏ phủ trên khay. Thì ra đó là khay trà rượu. Ông rót rượu ra hai ly, cầm một ly mời ông Nhật, còn mình cũng cầm một ly. Ông Nhật cười ha ha, cũng đứng lên đón ly rượu mời, cùng ly với thông gia, cả hai vui vẻ uống cạn. Xong cả bốn người ngồi lại xuống ghế. Ông Nhật kêu vợ lấy chai Hennessy ông mang từ Mỹ về đãi thông gia. Bà Chi cũng theo bà Lệ vô bếp phụ làm lật vật. Ngoài đây, ông Nhật nhìn Hoàng Ân và Nhà Trúc này giờ vẫn đứng liên xua tay.

- Lễ xong rồi, hai đứa đi đăng kí kết hôn đi. Để không gian riêng tư cho người lớn nói chuyện. Hàng xóm cũng mười mấy năm còn gì? Hahaha.

- Đúng, anh nói đúng. Tôi trước giờ luôn ước mơ được ngồi sui với anh, mà sợ con bé chê Hoàng Ân trâu già gặm cỏ non. Kha...kha...kha

- Sao ông sui nói thế, Nhà Trúc nhà tôi còn khờ lắm, mong chị nhà nhẹ nhàng chỉ bảo nó.

- Có con dâu như búp bê, cũng không hết chữ dạy dỗ gì. Có dạy là dạy Hoàng Ân của tôi, phải cung chiêu con bé thì có. Hahaha. Vợ đẻ cũng, ông sui à. Kha...kha....kha....

Hai ông mặc sức nói, Hoàng Ân cúi chào hai bà, rồi nắm tay Nhà Trúc dắt đi. Toàn bộ cuộc dạo ngắm diễn ra chóng vánh, mà Nhà Trúc bị dơ như cây cọc, chưa tiêu hóa được. Đúng như ông Nhật nói, Hoàng Ân chở Nhà Trúc ra phường đăng kí kết hôn. Anh nắm tay dắt cô vô ủy ban phường. Cô trực ủy ban hỏi giấy tờ, Hoàng Ân đều có đầy đủ, ngay cả giấy chứng nhận độc thân của Nhà Trúc. Cô nhìn giấy chứng nhận độc thân có chữ kí của mình càng khó hiểu, chỉ trợn mắt nhìn Hoàng Ân.

- Hồ sơ đủ, chúc mừng hai em. Mười ngày sau lên lấy tờ đăng kí kết hôn.

- Cảm ơn chị.

Hoàng Ân lịch sự cảm ơn chị, dắt tay Nhà Trúc ra về.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ý kiến

Hoàng Ân tiếp tục chở Nhà Trúc đi dọc theo con đường 3/2, nơi tập trung rất nhiều tiệm cho thuê đồ cưới. Nhà Trúc ban đầu bất ngờ, sau dần cảm thấy không vui vì bị áp đặt. Cô xoay nhìn Hoàng Ân.

- Mình kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện đi.

- Được.

Hoàng Ân cho xe rẽ vào đường Cách Mạng Tháng Tám, quẹo vào quán cà phê Sông Mê trên đường Hòa Hưng. Nhà Trúc tự mở cửa xuống xe, đi vô trong đầy bức bối. Hoàng Ân theo sau hơi cau mày khó hiểu. Họ lựa một chiếc bàn riêng biệt ngồi. Bàn đặt giữa hồ nước, trên tấm kính cường lực, nên ngồi ở đây y như ngồi trên mặt nước. Nhà Trúc dù đang bức mình, nhưng cũng phần nào dịu lại, cô ngồi trên ghế mà cứ ngó xuống chân, nhìn đàn cá lội khá vui mắt. Hoàng Ân đẩy ly sữa tươi trân châu đường đen về phía Nhà Trúc:

- Em uống đi. Tan đá không ngon.

Nhà Trúc kéo ly về phía mình, cầm ống hút quậy quậy sữa, hút thử. Oh, ngon hơn cô tưởng. Ở Mỹ không có những loại thức uống pha chế như thế này, lần đầu tiên Nhà Trúc uống, công nhận ghiền thật. Nhoèn miệng cười gật gù, cứ hút rồi nhai, quên luôn chuyện muốn nói với ai kia. Hoàng Ân lên tiếng:

- Em đói chưa. Mình đi ăn rồi đi tìm tiệm thuê áo cưới nhé. Nếu em muốn kỉ niệm thì mình sẽ tìm nhà thiết kế may.

Hoàng Ân nói nên Nhà Trúc mới nhớ, cô đẩy ly trà sữa qua một bên, nhìn Hoàng Ân thở hắt ra, rất nghiêm túc nói với anh.

- Anh có biết em bây giờ đã lớn, không còn là cô bé con ngây ngô ngày trước. Em cũng có chủ ý của riêng mình. Vì sao anh không hỏi em mà tự ý quyết định như vậy?

Hoàng Ân nhìn thái độ của Nhà Trúc hơi nắc nứi. Anh đưa tay che miệng đằng hắng, cũng ráng nghiêm túc nhìn cô.

- Vợ à, hôm qua anh đã hỏi ý em rồi, em mỉm cười không trả lời có nghĩa là đồng ý. Hôm nay, người lớn qua nói chuyện với nhau, mình chỉ nghe thôi. Ba mẹ cũng đâu nói gì với anh, chỉ kêu anh chở qua thăm ba mẹ em. Hai bên thông gia bàn bạc, rồi ba em đưa cho anh giấy tờ của em. Em cũng nghe ba kêu anh đưa em đi đăng kí kết hôn mà, đâu phải anh tự quyết định. Anh cũng mới hỏi em muốn may hay mua áo cưới, chở em đi cho em chọn tiệm đó thôi. Anh biết cô bé ngày xưa đã lớn, lớn thì mới làm chuyện người lớn được. Hahaha.

Hoàng Ân kể sất tai Nhà Trúc, thì thềm câu cuối làm Nhà Trúc đỏ mặt tận mang tai. "hừ, rõ ràng là cô bị động, anh đặt cô vô thế, mà sao qua cái miệng của anh, cứ như anh vô tội vậy nhỉ? Đúng là lưỡi không xương nhiều đường lắt léo...." Nhà Trúc phụng phịu, quậy quậy ly sữa tươi:

- Nhưng em mới về nước, công việc chưa ổn định. Em cũng không biết nấu nướng gì đâu.

- Em mới về nước và kết hôn là hai việc độc lập, không ảnh hưởng tới nhau. Công việc làm lâu sẽ ổn. Với lại, tuy anh không giàu, nhưng anh nuôi nổi vợ mình.

- Em chỉ cần ba mẹ nuôi là đủ. Với em vợ chồng bình đẳng, nếu hai người vẫn có năng lực thì nên tự chủ về kinh tế, sao phải làm gánh nặng cho đối phương. Phụ nữ Châu Á nói chung thường bị lối suy nghĩ cổ hữu tự áp lên người mình. Nào là xuất giá tông phụ....họ sống theo sắc mặt của gia đình chồng, không có được niềm vui riêng, vậy có khác gì ở tù?

- Vui với chồng là niềm vui riêng đó em.

- Thế nếu chồng không vui, thì vợ cũng không có quyền tìm niềm vui khác đúng không? Em á, lấy chồng nhưng em vẫn sẽ đi làm. Chồng chỉ là chồng, không được quản thúc em.

- Nếu em vui quá đi quá giới hạn thì sao?

- Một người phụ nữ vì ham vui mà đi quá giới hạn của hôn nhân, nghĩa là cô ta xem phần con hơn phần người, loại ấy anh nên bỏ. Vì phản bội lần đầu là lỗi của cô gái, nhưng để phản

bội nhiều lần là lỗi của anh.

Hoàng Ân dựa hẳn ra ghế, hai tay đan vào nhau nhìn Nhã Trúc suy nghĩ. " cô nàng 22 tuổi mà suy nghĩ già chát và quá hiện đại. Kiểu này một là anh phải nuông chiều, đáp ứng cô vợ trẻ con. Hai là cứng rắn dạy vợ thói hư với mới về." Anh xoa xoa mi tâm, thờ hất ra. Cuối cùng kêu tính tiền rồi đi.

- Bây giờ, đồ cưới em muốn may hay mướn?

- À, áo dài thì may, còn váy cưới thì mướn.

- Được.

Hoàng Ân chờ cô đi tới đường Nguyễn Thiện Thuật, dắt cô vô nhà thiết kế áo dài Cẩm Tú. Anh chàng này tuy eo là nhưng may áo dài là số một. Cẩm Tú đo cho Nhã Trúc lác đầu tiếc rề.

- Da cứng đẹp quá, mịn màng trắng sáng không tí vết, chị sẽ thiết kế cho em màu nhung hường thêu hoa sen pha lê swaroski. Tiếc ốm quá, vòng 1 hơi nhỏ, cưới rồi thì kêu chồng luyện công nhiều nhiều cho nở ra. Đáng em cao, eo nhỏ, thêm ngực to nữa là chuẩn hoàn hảo.

Nghe bà chị nói mà Nhã Trúc chỉ biết cảm nín sượng chín mặt. Đo xong cho Trúc, Tú đo tới Hoàng Ân, anh cũng muốn mặc đồng bộ với vợ. Đo cho con gái không sao, đo tới con trai, nhất là mẫu người như Hoàng Ân là Tú bị lên tăng xông, mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, thận thùng lên nựng anh như thiếu nữ 18. Hoàng Ân cũng cả rờn, hết nháy mắt, nắm tay còn bóp móng Tú, khiến Tú cứ thẹn thùng. Hai người lái xe đi rồi mà Tú vẫn ngo ngảnh nhìn theo.

Xong họ lại đến tiệm áo cưới thử và đặt lịch chụp hình. Chỉ có vài việc mà chiếm hết cả ngày. Trời chiều giờ tan tầm tiếp tục kẹt xe, Nhã Trúc đang đeo tai nghe nhắm mắt. Dường như cô lại bị say nắng. Trong xe máy lạnh phà phà, vừa bước ra khỏi là gặp ngay nắng nóng, nên có lẽ cô lại bị sốc nhiệt. Điện thoại Nhã Trúc đổ chuông, là số công ty HA. Hoàng Ân thấy Nhã Trúc không phản ứng, tưởng cô ngủ nên cầm điện thoại lên nghe.

Chưa kịp alo đã nghe Kim Thoa sa sả trong điện thoại, Hoàng Ân cau mày lắng nghe, âm thầm bấm ghi âm lại. Sau khi thay vợ chịu trận, Hoàng Ân chỉ lạnh lùng thay vợ nói một câu với Kim Thoa.

- Vợ tôi, ngoài ba mẹ cô ấy ra thì không ai có quyền nhục mạ cô ấy như vừa rồi. Tôi không mong có lần thứ 2.

- Anh Ân, là anh, thì ra điện thoại của em...anh không nghe vì chăm vợ à. Cảm động quá. Hahahha. Em xin lỗi nha.

Khinh khinh nói lời xin lỗi rồi cúp máy, nhưng Thoa vẫn căm tức, quyết tâm gài Hoàng Ân. Hoàng Ân phải là của tao, của tao. Hahahaha

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Thực tế của hôn nhân

Sau hai tháng, đám cưới hoành tráng diễn ra tại khách sạn 5 sao ở trung tâm thành phố. Gia đình Nhã Trúc mới đi dân về nên cũng ít bạn bè, đa số là khách của làm ăn của ông Hoàng Anh và Hoàng Ân. Buổi sáng đám hỏi, chiều đám cưới. Nhã Trúc cứ đứng và di chuyển liên tục trên đôi giày cao gót nên chân mỏi nhừ. Tiệc tan cũng gần 10 giờ. Hai bên người lớn về hết, riêng hai vợ chồng ở lại tiếp bạn của Hoàng Ân. Họ ngồi trò chuyện rôm rả, giống như anh đang đãi tiệc từ giữa đời độc thân. Nhã Trúc mệt và đói lắm, nhưng ráng nhe răng tiếp bạn với chồng. Hoàng Ân hôm nay rất vui, anh nhìn vợ rất nhu tình, mức cho Nhã Trúc chén súp cua, mỉm cười ôn nhu

- Vợ ăn đi, sáng giờ chắc đói rồi. Ngoan, chờ chồng thêm chút nữa nhé!

Hoàng Ân tiếp tục gấp tôm bỏ lên đĩa, dùng khăn ướt lau tay rồi lột cho Nhã Trúc. Trước mặt mọi người, Hoàng Ân luôn là người đàn ông ga lăng, lịch thiệp và là người chồng tốt. Bạn bè anh ăn uống đến 11 giờ đêm thì tan tiệc. Họ muốn rủ anh đi tầng 3, nhưng Hoàng Ân thấy Nhã Trúc thấm mệt nên nhẹ nhàng từ chối, dù bạn nói khích thế nào, anh cũng chỉ nhoen miệng cười. Hai vợ chồng về nhà cũng 12 giờ đêm, ba mẹ chồng đã đi ngủ hết. Nhã Trúc thay ra áo cô dâu lùm xùm, cô lê tấm thân mệt mỏi về nhà, ngồi phịch lên ghế sofa. Hai tay xoa bóp đôi bàn chân sưng đỏ mỏi nhừ, Nhã Trúc mệt muốn đứt hơi. "Ai bảo lấy chồng là sướng, chứ mình thấy đám cưới giống như cực hình". Đang làm bầm thì Hoàng Ân đến ngồi kế bên, anh nhẹ nhàng cầm bàn chân Nhã Trúc xoa bóp. Tay anh rất ấm và to, xoa bóp chân cô thật dễ chịu. Trong ánh đèn vàng của phòng khách, gương mặt anh bừng sáng nét cương nghị, ánh mắt đen láy chăm chú việc mình đang làm. Nhã Trúc tự mỉm cười, vì may mắn lấy được anh. Xoa bóp một lúc, Hoàng Ân nắm tay cô dắt vô phòng, vô đến phòng riêng của anh, tìm Nhã Trúc đập thình thịch, tay cũng toát mồ hôi lạnh. Cảm nhận được tay vợ ướt lạnh, Hoàng Ân phì cười, ấn cô ngồi trên giường, ngồi xôm xuống sàn ngược nhìn cô:

- Thả lỏng đi em. Chúng ta sắp tiến vào điều kì diệu của tình yêu. Nghe anh, đi ngâm mình vào nước ấm thư giãn, rồi ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai, anh đưa em đi chơi.

- Ngủ thôi đúng không anh?

- Ừ, em mệt rồi. Hôm nay ngủ lấy sức mai đi chơi.

Nhã Trúc thờ phào, nhoen miệng cười, đứng lên kiểm valy đồ của mình. Hoàng Ân cũng đứng lên, đi tới chiếc gương to bằng cả bức tường, kéo ra. Thì ra là tủ quần áo, to bằng cả một căn phòng. Trong đó có nhiều ngăn, mỗi ngăn giống một chiếc tủ nhỏ treo quần áo, giày dép của Hoàng Ân. Anh lại dắt vợ vô tủ, đi tới học tủ đã treo sẵn đồ của cô. Nhã Trúc kinh ngạc nhìn tủ đồ của chồng. Trước giờ chỉ xem trên phim phòng tắm từ, không ngờ ở Việt Nam cũng có người dùng loại tủ xa xỉ này. Nhã Trúc lấy ra bộ ngủ thun cotton dài tay theo con mèo Kitty đi tắm. Hoàng Ân hơi nhăn mặt, tính nói gì đó nhưng thôi. Khi cửa nhà tắm đóng lại, anh cũng lấy ra bộ pijama ngủ, đi ra phòng tắm ngoài. Nhã Trúc tắm tấp xong cũng nhẹ cả người, cô tính không gội đầu, nhưng tóc dính keo khó chịu quá, nên liều gội luôn. Xong ra mới nhớ mình đang ở nhà chồng, không biết có máy sấy không. Cô ngồi bên bàn trang điểm dùng khăn lau khô tóc. Hoàng Ân mở cửa bước vào, thấy vợ đang lau tóc, anh mở phòng tắm, đi vào trong cầm ra máy sấy.

- Anh sấy tóc cho, vợ!

- Anh có máy sấy à. Thôi cho em mượn, em tự làm.

- Vậy vợ sấy lâu không? Sấy tóc cho chồng nhé.

Một tiếng vợ. Hai tiếng chồng. Nhã Trúc tuy chưa quen nhưng cảm thấy rất ấm áp. Cô đã có chồng rồi cơ đấy. Cô nhìn chồng, xoay lưng cho anh sấy tóc. Tiếng máy sấy ri ri thật êm tai, làn gió ấm nóng thổi phà phà nhẹ nhàng như ru ngủ. Mắt Nhã Trúc mở hết lên, cô gật và gật. Hoàng Ân nhìn vợ, tắt máy sấy để lên bàn, anh đỡ đầu Nhã Trúc, bông cô đặt lên giường. Sau đó tự dùng khăn lau khô tóc, không sấy vì sợ tiếng máy sấy đánh thức vợ, sau đó cũng tự giác nằm xuống bên cạnh. Vừa định chợp mắt thì điện thoại của Nhã Trúc sáng

đèn. Tin nhắn hiện lên "chúc em hạnh phúc, đừng quên những đêm mặn nồng của hai chúng ta". Hoàng Ân cau mày, dùng máy scan gương mặt vợ, mở máy xem tin nhắn. Số điện thoại lạ không lưu trong danh bạ. Lịch sử cuộc gọi, tin nhắn trong 2 tháng qua đều bình thường, không có số này. Zalo, whatapp cũng không. Mỗi anh cong lên, xoa xoa mi tâm, xóa tin nhắn đó, đặt điện thoại của vợ xuống bàn đầu giường và nằm xuống ngủ.

Họ thức dậy đã là 10 giờ sáng hôm sau. Nhã Trúc mắt nhắm mắt mở, xoay qua ôm chú cá heo bông to bằng người lớn của mình, vui mặt ngủ tiếp. Thấy có mùi thơm gây nghiện, cô ngửi ngửi dù mắt vẫn nhắm, miệng lẩm bẩm " mẹ giặt nước xả gì thơm quá, con thích mùi này ghê". Cảm nhận có gì sai sai, Nhã Trúc từ từ mở mắt ra, trước mắt cô là lớp vải lụa satin màu cà phê, ngược lên nhìn là phần cằm của người đàn ông, đôi mắt anh đang nhìn xuống cô. Bị đơ như cây cọc, bàn tay nhỏ nhắn của vợ đang nắm áo của anh, tiện tay nhéo luôn đầu ti của Hoàng Ân đau đặng khiến anh choàng tỉnh nhìn xuống đúng lúc vợ nhìn lên. Nhã Trúc thấy què què, nên giả lả.

- Xin lỗi anh, em tưởng anh là con cá heo ở nhà.

- Ủ, không sao. Nhưng lần sau ngủ nên ý tứ một chút, nhất là phụ nữ đã lấy chồng.

Nói xong, Hoàng Ân bước xuống giường, xoa xoa phần ngực bị ngắt đi vào nhà tắm. lát sau anh đi ra tới Nhã Trúc. Con gái mà, tắm và sửa soạn hơi lâu. Bên ngoài yên ắng, cứ ngỡ Hoàng Ân đi rồi, nên Nhã Trúc thông thả ngồi ngâm mình trong bồn tắm massage, đám cưới này vất kiệt sức cô rồi. Gần 2 tiếng sau, Nhã Trúc tỉnh tỉnh đi ra, thấy Hoàng Ân ngồi tựa đầu giường đang xem điện thoại, cô hơi ngạc nhiên.

- Anh không đi làm sao?

- Anh mới cưới vợ, được nghỉ phép.

- Ồ há, em quên. Hihi.

- Ủ, vợ nên tập tắm nhanh hơn. Vì chồng có thể chờ vợ, nhưng bất người khác chờ mình là bất lịch sự.

- Em đâu kêu anh chờ đâu.

- Ngày đầu tiên ở nhà chồng, nếu chồng ra ngoài trước, ba mẹ nhìn thấy sẽ không hay.

Nhã Trúc hơi nhăn mặt vì bức bối. Nhưng quả thật Hoàng Ân nói câu nào chuẩn câu đó, cô không thể phản bác được. Nhưng cô không sai, mà sao lần nào trước những lý lẽ của anh, cô cứ như đứa trẻ làm sai. Nhã Trúc cảm thấy bức bối vì tức mà không nói được, hồn nhân không mang màu hồng như cô nghĩ và Hoàng Ân rất khó tính và gia trưởng

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tình cũ

Hoàng Ân và Nhã Trúc ra khỏi phòng đã thấy ba mẹ đang ngồi xem tivi. Nghe tiếng mở cửa, bà Chi đơn đả đứng lên, nắm tay Nhã Trúc kéo tới bàn ăn, ấn cô ngồi xuống ghế.

- Này, ăn thử xem tay nghề của mẹ thế nào, chắc không bằng được chị sui, nhưng con cứ thử nhé. Hôm qua chắc con mệt nhiều, nên hôm nay mẹ nấu gà hầm ngũ quả, vừa mát vừa bổ.

Vừa nói, bà vừa múc ra thố gà hầm đặt trước mặt Nhã Trúc. Cô nhìn mẹ chồng cảm thấy ái ngại. "Mình trẻ tuổi ngủ cho đã, bắt người lớn chờ, còn com bụng nước rút thiệt sai quá sai." Giờ cô hiểu vì sao Hoàng Ân cau có với mình. Nhìn thố gà, lấm lét nhìn qua chồng, Hoàng Ân cũng đã ngồi bên cạnh cô lướt xem điện thoại. Nhã Trúc đột nhiên nhột như người phạm lỗi bị bắt quả tang. Bà Chi nhìn thái độ của con dâu, lại nghĩ chắc sợ chồng quá nên không dám ăn. Bà nhìn con trai, mắng yêu:

- Này chồng của con dâu tôi, anh không ăn cho vợ anh ăn à?

Hoàng Ân đặt điện thoại xuống, xoay qua nhìn Nhã Trúc nở nụ cười thân thiện.

- Vợ ăn đi, mẹ nấu ngon lắm đó.

Được lời như mở cờ, Nhã Trúc hề hà rồi mạnh dạn múc ăn. Cô ăn ngấu nghiến, một tay múc, tay kia đưa ngón cái ra dấu hiệu số 1. Thấy con dâu ăn khen ngon, bà Chi vui ra mặt. Bà lại mở tủ lại lấy ra ly cam vắt sẵn, bà thêm đường, quậy quậy rồi đặt lại vào tủ lạnh.

- Trúc à, có nước cam trong tủ lạnh, ăn xong nhớ uống nha con. Hai đứa ăn xong đi đâu thì đi, nhớ khóa cửa cẩn thận. 3 giờ chiều nay ba mẹ bay rồi, không canh nhà cho mấy đứa đâu.

- "Ba mẹ bay sớm vậy?" Hoàng Ân lên tiếng

- Ủ, con có vợ, có cuộc sống riêng, không lẽ vợ chồng già chúng tôi làm gì đã à?

- "Ba mẹ ở chơi với tụi con, sao gọi là gì đã?" Nhã Trúc lên tiếng.

Bà Mỹ Chi phì cười, đi lại nói nhỏ vào tai con dâu, không biết nói gì mà mặt cô đỏ lên, gật gật cái đầu ăn, không lên tiếng nữa. Hoàng Ân quá hiểu mẹ, tính cả rồn của anh cũng từ mẹ mà ra, nhìn biểu hiện của vợ là biết mẹ nói chuyện nhạy cảm rồi, nên anh cũng không nói vô vớ nữa.

Ăn xong dọn dẹp cũng hơn 1 giờ, Hoàng Ân chở ba mẹ ra sân bay, vì phải có mặt ở sân bay trước 1 tiếng lo thủ tục. Tiễn ba mẹ đi xong, Hoàng Ân chờ vợ về nhà, mà giờ về đúng giờ tan tầm nên lại bị kẹt xe. Ngồi trong xe chờ đợi, anh hỏi vợ:

- Em có thích nơi nào không? Anh sẽ đưa em đi.

- Hồi ở Mỹ, em rất thích đi cánh đồng hoa mùa xuân. Còn ở Việt Nam thì em không biết nữa. Anh đi đâu thì em theo đó. Hi....hi....

- Ủ! Ngaoan!

Hoàng Ân chờ Nhã Trúc về nhà, soạn đồ đi Đà Lạt. Hoàng Ân dự tính đưa Nhã Trúc du lịch xuyên Việt, nhưng gấp quá book máy bay không kịp, nên thôi đành đi Đà Lạt cho vợ ngắm hoa trước cũng được. Đang sửa soạn thì điện thoại Hoàng Ân reo, Nhã Trúc theo quán tính nhìn vào màn hình điện thoại, chứ cũng không có ý xem điện thoại chồng, thấy không lưu số, mà nhìn số này quen lắm. Cô cau mày suy nghĩ, thì Hoàng Ân đi vào bắt máy, anh ra ban công đứng nói chuyện, thỉnh thoảng xoay vào nhìn Nhã Trúc cười, cô cũng không nghĩ ngờ, tiếp tục soạn đồ. Nhìn đồng hồ mới 8 giờ, chạy đi Đà Lạt tầm 5 tiếng, lên đó 1,2 giờ sáng cũng đỡ mệt, nên Hoàng Ân quyết định sẽ ngủ ở nhà, sáng dậy sớm đi sẽ khỏe hơn.

- Vợ à, anh đi họp mặt bạn bè một chút, em có muốn đi cùng không?
- Thôi, chỗ đàn ông toàn khói thuốc với bia rượu, em không đi đâu.
- Ở nhà buồn không?
- Em xem tivi, chứ đi theo cũng không biết nói gì cũng chán.
- Ừ. Nếu mệt thì ngủ sớm, đừng chờ chồng.
- Ok!

Nhã Trúc ra đầu Ok, nháy mắt tính nghịch, Hoàng Ân mỉm cười, cầm chìa khóa xe ra ngoài. Anh lái xe tới thẳng quán bar quen thuộc.

- "Ê Ân. Ở đây." Khoa kêu với ra.

Hoàng Ân đi lại chỗ đám bạn ngồi, bắt đầu cảm chai ken lên cùng uống. Cả đám ngồi trò chuyện xôm tụ, không nhảy nhót lo ngại như đám thanh niên trên sàn, chỉ ngồi nhậu và uống, tất nhiên có thêm mấy em. Nhưng hôm nay Hoàng Ân từ chối, không ngồi với em nào cả. Em đây không phải là gái ăn sương, họ cũng như Hoàng Ân, cậu ấm cô chiêu đua đòi đi bar và cặp kè tình một đêm. Trong thế giới của Hoàng Ân, thích thì lên giường, không hợp thì chia tay, không mê neho, ràng buộc trách nhiệm. Với họ, tuổi trẻ qua nhanh lắm, không tội vạ gì mà chung thủy với một người. Thường những phi vụ tàu bay do Hoàng Ân bao thầu tiền khách sạn, mà hôm nay anh không đi, nên đám bạn cũng không có hứng rù "em". Khoa nhìn bạn trên chực.

- Lấy vợ rồi ăn chay à? Hay con nhỏ quần quá lên không nổi. Hahahaha
- Mấy ăn nói đàng hoàng, Trúc là vợ tao, con nhỏ nào hả? Với lại hôm nay tao không thấy ai họp gu.
- Ghê chưa, bênh vợ dữ ha. Tốt, bênh vợ là chuẩn
- Bạn mày chuẩn men xưa giờ rồi.
- Vậy nếu giờ Vân xuất hiện. Mày sẽ làm gì?
- Làm gì là làm gì? Tao ăn thịt Vân luôn. Hahaha
- Hahaha, nói được làm được.

Họ lại cùng chai, từ phía sau Vân đột nhiên xuất hiện. Cô nàng mặc đầm ôm body dài tới gối màu be. Tóc đen thẳng thả dài, vẫn kiểu nền nã dịu dàng như ngày nào. Vân ngồi bên Khoa, chào Hoàng Ân:

- Chào anh, lâu quá không gặp.
- Chào em

Hoàng Ân dựa hẳn ra ghế, nghiêng đầu nhìn Thu Vân. Cũng 10 năm rồi, mà Vân vẫn như xưa. Vân không đẹp, mắt một mí, mũi tẹt nhưng được cái da trắng. Ban đầu, Hoàng Ân cũng không ưa, so với anh, Vân thuộc tip gái xấu. Nhưng bù lại cô nàng rất siêng năng và học giỏi. Nên gần kì thi là Hoàng Ân đều mượn tập của Vân chép bài. Cô nàng say Ân như điên đồ, nên Ân nhờ gì cũng làm. Vân có mái tóc đen dài suôn mượt, và rất ít khi cột. Cái thời mà nhuộm high light với uốn setting thịnh hành mà Vân giữ nguyên mái tóc của mình khiến Ân chú ý. Riết rồi anh không thấy Vân xấu nữa, chắc do quen mắt. Hoàng Ân chủ động làm quen Vân, quen thật sự, vì Vân thật sự ngoan. Quen nhau gần 2 năm mà họ chưa bao giờ đi quá giới hạn. Hoàng Ân luôn giấu Vân về gia đình của mình Sau khi Vân tốt nghiệp cấp 3, Ân có dắt Vân về ra mắt gia đình. Thời mà ba mẹ anh làm hàng xóm với Nhã Trúc. Anh dắt Vân về nhà của ông bà nội để lại ở Thủ Đức, chỉ là căn nhà cấp 4 không có lầu, bao quanh là khoảng sân đất, vì ông bà nội thích trồng cây nên không tráng xi măng. Từ ngày ông bà nội mất, ba mẹ Ân thỉnh thoảng về chơi, cũng không trồng tọt cây gì, nên cây nhà lột thõm trong khoảng sân đất khá đều hui. Ngay lần đầu ba mẹ Ân đã không chịu, dù anh đã đưa lý lịch Vân cho ba mẹ xem, rằng Vân thật sự sạch nhưng ông Hoàng Anh vẫn không chịu. Bà Mỹ Chi thường hay bênh Ân cũng không chịu luôn. Ông Hoàng Anh chỉ phán 1 câu.

- "Làm người ti hí mất lưon.

Trai thì trộm cướp, gái buôn chồng người". Nó học giỏi, gia đình sạch sao lại chịu quen 1 thằng không tốt nghiệp nổi cấp 3 hả, nó già giào lại quen đứa đàn đúm thì nên xem lại có giào và ngoan thật không.

Sau lần đó, 1 tháng sau Vân cũng chủ động chia tay. 4 năm sau, Vân lấy chồng, cũng mời đám cưới Hoàng Ân. Anh gửi tiền mừng nhưng không đi. Giờ đột nhiên gặp lại, kí ức xưa ùa về, nhưng cảm xúc không còn vẹn nguyên như ngày trước.

- Sao, mày không "ăn" đi. Hahahah.

Hoàng Ân rít thuốc, neho mắt nhìn Vân, mặt không nhìn ra buồn hay vui. Anh phá từng làn khói lượn lờ. Nếu là khi trước chắc Vân đã ho, nhần anh. Nhưng giờ, Vân chỉ ngồi đó, nhìn mọi người mỉm cười. Theo thời gian mọi sự đổi thay, con người cũng thế. Đám bạn của Ân thấy không khí hơi căng, nên lại nhao nhao cùng chai, họ kêu thêm vài gà ngồi cho có nam có nữ, Vân đỡ ngại, cùng trò chuyện năm tháng học trò. Vân vẫn ngồi đó, thỉnh thoảng cười góp vui, tuy bề ngoài bình thường, nhưng thỉnh thoảng vẫn lên nhìn Hoàng Ân với bao toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Tân hôn h+

Hoàng Ân uống thêm vài chai, nhìn đồng hồ thấy cũng hơn 10 giờ nên muốn về, vì mai anh còn dậy sớm chờ vợ đi Đà Lạt. Khoa và đám bạn cũng về luôn, không có chủ xị thì cũng hết vui. Khoa lên tiếng:

- Ân, mày chờ Vân về đi. Con gái đi gap khuya cũng nguy hiểm.

Hoàng Ân đang tỉnh tiền, nghe bạn nói, mặt anh khinh khỉnh, đưa thẻ visa cho em phục vụ, nhìn Khoa, rồi nhìn tới Vân. Cô nàng ngồi đó, bên lên như chờ đợi anh. Đột nhiên Hoàng Ân cảm thấy cuộc họp mặt hôm nay có ý thì phải. Tay trái anh gác lên thành ghế nhịp nhịp như suy nghĩ gì đó, nhàn nhạt lên tiếng:

- Tao đưa về lỡ chồng người ta thấy thì không nên.

- Mày khỏi lo đi, Vân li dị lâu rồi.

- Vậy sao?

Thấy thái độ của Hoàng Ân, Vân tỏ ra vẻ úy khuất, nói với Khoa.

- Thôi, mình tự về được, không sao đâu. Đi gap cũng an toàn mà.

- Cần tắc vô áy náy. Thôi nó không đưa thì Khoa đưa Vân về

- Đầu có thuận đường, nhà Khoa ở quận 12, Vân ở quận 10 mà.

- "Đề tôi đưa Vân về". Hoàng Ân lên tiếng.

- Vậy tốt quá, em cảm ơn.

- "Hay chưa, xưng với nó thì anh em ngọt sớt luôn." Khoa lên tiếng.

- À, thói quen thôi.

Hoàng Ân nhận lại thẻ visa, cũng không thèm ngó đám bạn, mà đi thẳng ra thang máy. Vân lặng lẽ xách giỏ chạy theo sau. Lúc này, Việt mới lên tiếng.

- Ê Khoa, tao thấy mày làm vậy không được nha. Thăng Ân nó mới cưới vợ. Thà xúi người ta đánh con, chứ không tạo điều kiện cho họ bỏ vợ nha mày.

- Tao xúi nó bỏ vợ hồi nào? Tính cũ không rù cũng về. Tính cách của nó, tao xúi được không? Thôi, dzô cái hết chai rồi về.

Việt lắc đầu, nhìn đám bạn, ngửa cổ uống sạch chai ken, đặt lên bàn, rồi đứng phất dậy. Việt liếc Khoa ngoáy ngón, đi ra thang máy. Việt từng có một đời vợ, khi xưa cũng vì cả nể tin bạn mà mất vợ. Anh đi làm suốt ngày, thời gian rảnh là đi bù khú bạn bè. Việt nghĩ đơn giản cả tuần đi làm căng thẳng, thì cuối tuần rảnh rồi, anh có quyền vui chơi, miễn không quên nhiệm vụ. Vợ ở nhà mỗi việc nhà, đưa đón con nên làm sao stress bằng anh. Vậy mà lúc nào vợ cũng cau có, la hét con cái. Nhà cửa bừa bộn, ồn ào. Riết rồi anh chẳng muốn về nhà. Trên bàn nhậu của mấy ông có gì để nói, nên lại lôi vợ con làm chủ đề. Rượu vào lời ra, nói xấu vợ càng hăng. Mấy ông nghe, tự ghìm tự tức, về nhà hằn học vợ. Tức nước vỡ bờ, vợ Việt xin đơn phượng ly hôn. Việt tìm bạn bè, ai cũng xúi li dị đi, đồ cho vợ Việt ngoại tình, thế là họ chia tay. Được 3 năm thì vợ Việt tái giá. Lúc đó anh mới biết, vợ chỉ muốn thức tỉnh anh, không hề ngoại tình như bạn bè nói. Chính anh nghe lời bạn, nên đã đẩy vợ về cho người khác. Con cái Việt nuôi, vì vợ Việt chỉ nội trợ, không có khả năng nuôi con. Việt giao con cho ông bà nội, cuối tuần mới ở nhà chơi với con. Chăm sóc đứa trẻ ở độ tuổi khủng hoảng lên ba, anh mới hiểu và thương vợ thì mọi thứ đã muộn màng. Nên anh rất đồng cảm với Hoàng Ân, sợ bạn đi vào vết xe đổ. Nhìn Khoa, bắt giác Việt chán ghét, ở Khoa có nét âm hiểm khó đoán. Thời cấp 3 hôn nhiên đâu còn nữa.

Ở nhà Hoàng Ân, Nhã Trúc xem tivi hồi cũng chán, cô tính tắt đi ngủ thì điện thoại Messenger có tin nhắn hình tới. Hình ảnh Hoàng Ân đứng bên cạnh Vân đang rít thuốc, rồi hai người lên xe, Hoàng Ân chở Vân vào khách sạn, chụp rõ cả địa chỉ. Nhã Trúc nhìn trần trần vào màn hình điện thoại, nick ảo, mới lập, gửi ảnh như này cho cô chắc chắn không thiện ý. Nhã Trúc suy nghĩ, chặn luôn nick kia, tin nhắn lưu đó để hỏi Hoàng Ân.

Đêm đó, Hoàng Ân về nhà tầm 11 giờ, người anh là ngà nhưng bước đi vẫn trầm ổn. Anh ngồi bật lên ghế sofa, nhìn một lượt căn nhà tối thui, nghĩ chắc vợ ngủ rồi, nên anh ngồi nghỉ chút, đứng lên đi tắm ở nhà vệ sinh bên ngoài, sợ mở cửa vô phòng lại hôi. Hoàng Ân thuộc tip người chín chu và sạch sẽ, nên nhà cửa lúc nào cũng tinh tươm, thơm tho. Tắm xong ra, anh quần mỗi khăn ngang hông, vì tủ đồ trong phòng. Hoàng Ân mở cửa rón rén vào phòng. Mùi thơm Romano thật dễ chịu, Nhã Trúc ngủ khá thảnh, nên nghe tiếng động nhỏ đã choàng tỉnh, mở mắt.

- Anh về rồi à, mấy giờ rồi anh?

- Chồng làm vợ thức hả? hơn 11 giờ rồi, ngủ đi vợ mai đi sớm.

Nhã Trúc chưa quen nên toàn xưng anh - em, còn Hoàng Ân gọi chồng vợ thuận miệng ghê luôn. Nhã Trúc nhìn vào điện thoại, cũng 12 giờ chứ ít gì. Cô kéo mền lên ngủ tiếp, có gì mai nói cũng được.

Hoàng Ân nằm xuống giường, kéo vợ sát vào ngực. Người Nhã Trúc nãy giờ vẫn trườn nằn nên nóng ran, đột nhiên được áp vào khối vững chãi mát lạnh. Mùi hương nam tính nồng nàn vương vất. Nhã Trúc hơi bất ngờ, tính nhích người ra thì sực nhớ cô đang là vợ anh, hai người vẫn chưa tân hôn. Cô nằm yên, tìm đập thỉnh thoảng chờ đợi. Tay Hoàng Ân đang đặt trên bụng, từ từ dùng mấy đầu ngón tay lướt dần lên trên, chạm vào nơi đầy dã, anh hơi cau mày, thì thăm phá hơi thờ nóng rực vẫn còn hương bia nhàn nhạt vào tai Nhã Trúc. Mỗi lời nói ra là mỗi anh nhá nhẹ, mon trớn vành tai cô.

- Tối ngủ đừng mặc áo ngực cho thoải mái.

Vừa nói xong, tay anh luồn dưới chân ngực, đẩy quả áo lên cao, xoa nắn hai quả tuyết lê mềm mại. Nhã Trúc rùng mình, da cô nổi da gà cục cục, nhưng cố chịu trận. Hoàng Ân cảm nhận được thái độ của vợ thì phì cười. Anh lật Nhã Trúc nằm ngửa trên giường, anh nằm trên, dứt khoát kéo ra áo con đặt xuống sàn, ánh mắt nhìn vợ rất nhu tình, trong khi Nhã Trúc cố nhắm mắt như đang chờ điều gì kinh khủng sắp xảy ra.

- Mở mắt ra nhìn chồng đi vợ.

Nhã Trúc hí hí, rồi mở mắt thấy anh đang nhìn mình, ánh nhìn quá nóng bỏng nên cô cũng thẹn thùng, tính nói gì đó thì anh đã áp môi xuống, mon trớn môi cô. Lưỡi anh nhẹ nhàng luồn sâu, quấn lấy lưỡi của Nhã Trúc mát mát, tay anh vén hằn áo ngủ bằng thun của cô lên cao, trêu chọc hai núm nhỏ màu hồng. Tất cả tiếp xúc tạo nên luồng điện tê dại chạy dọc cơ thể, vừa kích thích, vừa hưng phấn mong chờ. Nhã Trúc ngay cả hôn cũng không biết, nên toàn để Hoàng Ân dẫn dắt. Vốn thông minh, và tinh dục là bản năng của con người, nên Trúc học rất nhanh. Cô choàng hai tay lên cổ chồng, đáp lại nụ hôn của anh theo cái cách anh hôn mình. Dù nếm trải qua bao nhiêu đàn bà, nhưng Hoàng Ân tuyệt nhiên không bao giờ hôn môi, anh bị dị ứng bởi son đây chỉ của phụ nữ. Nhưng với Nhã Trúc, đây là lần thứ 2 anh đẹp qua qui tắc của mình. Lần đầu là lúc cầu hôn, và lần này là động phòng. Môi vợ rất mềm, và ngọt ngào, thơm thoang thoang mùi mật ong, lỡ chạm một lần là mê đắm cả đời. Hoàng Ân qui thẳng người, giam vợ giữa hai chân, anh cời hằn áo của Nhã Trúc ra ngoài, chăm chú thưởng thức đôi gò bồng bềnh người. Ánh mắt người đàn ông trong đêm thêm tối màu. Anh cúi xuống, ngậm một bên, tay xoa nắn bên còn lại rất say mê. Càng hít hà, Hoàng Ân mới phát

hiện cơ thể vợ rất thơm, mùi thơm tự nhiên của cơ thể thiếu nữ. Vùi mặt ngậm mút nơi vun cao, lưỡi anh đẩy đưa điểm hồng thật điêu luyện, khiến Nhã Trúc thờ dốc, thỉnh thoảng cong người lên để anh ngậm nhiều hơn.

Hoàng Ân cầm bàn tay của Nhã Trúc chạm vào ngực mình, di chuyển xuống bụng, tới ngay thắt lưng chiếc khăn tắm, cất giọng tà mị

- Vợ coi ra cho chồng đi.

Nhã Trúc xấu hổ xoay mặt đi, tay bối rối, run rẩy lần mò tới nút thắt. Chỉ vài cái chạm nhẹ đầu ngón tay của vợ mà "người em" đã ngóc cao. Chính anh cũng phì cười vì sự nhạy cảm của mình. Anh lại nắm tay vợ, đưa tới chỗ thắt. Do anh quần khá chặt, nên Nhã Trúc mở một tay không được, phải dùng cả hai tay tháo khăn quần mà cũng không dám nhìn.

- Chồng đảm bảo bức tường đó chán hơn anh.

- Hả?

Nhã Trúc vừa xoay lại, vừa vận thấy hết thân hình adam của Hoàng Ân. Mặt cô đỏ còn hơn cả chua chín.

- Nhìn chồng đi, vợ nhìn bức tường kia chồng ghen tị đó.

Nhã Trúc phì cười vì sự tếu lăm của chồng, sự căng thẳng tan đi rất nhiều. Hoàng Ân vừa chọc cười, tay anh tiếp tục khơi gợi, tìm điểm nhạy cảm của vợ. Mỗi anh lại ngao du trên từng tấc da thịt mịn màng. Cả hai đều tắm tấp sạch sẽ, phòng máy lạnh nên không ra mồ hôi. Sự tiếp xúc trơn mịn của da kề da thật sự rất kích thích ham muốn. Hạ thân Nhã Trúc ẩm ướt, cơ thể nóng bừng, cô bắt đầu vận vẹo mong chờ được khám sâu. Hoàng Ân cũng không khá hơn, cơ thể căng cứng muốn được hòa nhập phóng thích. Anh tách hai chân vợ ra, từ từ tiến vào. Dừng của quý mơn trớn nơi cửa động, còn môi anh thì hôn sâu, đánh lạc hướng chú ý của vợ. Cảm thấy d* m thủy ra khá nhiều trơn ướt, Hoàng Ân dứt khoát ấn hông xuống, đẩy của quý vào khe hẹp. Anh hơi sững người khi phá rách tấm màng mỏng manh. Nhã Trúc dù ướt át vẫn cảm thấy đau rất, rất khó chịu. Hai tay cô vô thức đẩy anh ra. Hoàng Ân nhìn vợ, cố nhịn sự căng cứng của hạ thân, an ủi Nhã Trúc.

- Thả lỏng người đi vợ, Anh không dùng được.

- Anh nhanh đi, em đau quá.

- Ừ. Anh sẽ nhanh.

Nói xong, Nhã Trúc xoay mặt qua một bên, hai tay thông xuống giường, cố thả lỏng người. Hoàng Ân bắt đầu thúc nhanh, chạy nước rút. Hạ thân Nhã Trúc đau rất, nhưng cô cố gắng chịu đựng, đến lúc tính đẩy anh ra lần nữa thì Hoàng Ân găm nhẹ, nằm phịch trên người cô. Nhã Trúc lúc này thở phào, mới thật sự thả lỏng. Ai nói đêm tân hôn ngọt ngào, tình dục rất thích và sướng, sao với Nhã Trúc, mỗi cú thúc người của chồng thật sự như một cực hình. Cô mệt mỏi, đau rất nên cũng nằm yên, tính cứ vậy mà ngủ, chẳng buồn đẩy anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Trợ lý mới

Nhã Trúc đau rất rồi, tính nằm nghỉ chút mà ngủ hồi nào không hay. Hoàng Ân vẫn rất tỉnh táo, anh bước xuống sàn, đi vô nhà tắm lau rửa. Đi ra thấy vợ ngủ ngon lành. Anh ngồi bên giường, lấy khăn lau cho vợ. Nhìn chiến tích màu nhò nhò vì lẫn máu chảy ra từ hạ thân của Nhã Trúc, gương mặt Hoàng Ân khá vui vẻ. Đôi mắt ánh lên vẻ tự hào. Hoàng Ân không coi trọng trình tiết phụ nữ, nhất là Việt Kiều như Nhã Trúc thì quan hệ từ 15, 16 tuổi là bình thường. Nhưng anh có được vợ trọn vẹn, còn gì tuyệt vời hơn thế. Hoàng Ân lau cho vợ xong, kéo mền lên cao đắp cho cô, còn mình nằm xuống bên cạnh, bình yên ngủ sâu với giấc mơ đẹp. Vừa chợp mắt thì điện thoại Nhã Trúc rung sáng đèn. Hoàng Ân bật dậy, với tay xem điện thoại của vợ "không lẽ lại là tin nặc danh?" Nhưng khi xem tin nhắn anh thật sự sững sốt, tin nhắn Messenger là đoạn clip anh và Vân đi vào khách sạn khi này. Xem thêm, trước khi anh về cũng đã có một nick gửi ảnh cho vợ, nhưng cô ấy đã chặn. Nay tao nick khác gửi luôn cả clip. Trán Hoàng Ân nổi đầy gân xanh. Chưa có phụ nữ nào anh quen lại hiềm và ngu như người này, muốn phá gia đình anh, để anh xem có đủ bản lĩnh không? Anh lưu nick này lại, khóa điện thoại để không bị làm phiền, nằm xuống ôm vợ ngủ.

6 giờ sáng, Nhã Trúc thức dậy theo thói quen. Cả hạ thân đau nhức, mỗi bước chân là chỗ ấy bị ma sát nên hơi đau. Đành cố gắng thôi. Cô làm vệ sinh cá nhân xong, tính ra đánh thức chồng thì thấy anh đã dậy. Nhã Trúc nhoeo miệng cười chào anh.

- Anh dậy rồi hả. Mình đi ăn sáng rồi đi luôn nha.

- Ừ! Anh xong rồi.

Hoàng Ân kéo hai valy đi ra trước, Nhã Trúc đi sau khóa cửa, hấp tấp chạy theo. Hoàng Ân không chờ Nhã Trúc đi lên cao tốc ngay, mà anh ghé vào khách sạn hôm qua. Nhã Trúc nhìn tên khách sạn ngỡ ngàng, chưa kịp hỏi đã bị anh kéo vô trong.

- Chào em, cho anh hỏi cô gái Thu Vân hôm qua đi với anh đã trả phòng chứ?

- Dạ, anh chờ em kiểm tra lại. Chị ấy đã trả phòng vào tối hôm qua, lúc 22 giờ 40 rồi ạ, sau khi anh đi vài phút.

- Vậy à. Cảm ơn em

Hoàng Ân nắm tay Nhã Trúc ra xe, tiếp tục lái xe lên cao tốc đi Đà Lạt. Họ ghé vào com-tam Kiều Giang ăn sáng. Nhã Trúc cứ len lén nhìn Hoàng Ân rồi tùm tùm cười. Cô biết tông là anh có tình dật cô tới khách sạn, để nữ tiếp tân nói giờ anh về cho cô nghe đây nè. Lão chồng già nên đầu sồi không. Giải thích mà như không giải thích thế kia thì ai mà nghi ngờ cho được. Tự nghĩ, tự cười một mình, còn Hoàng Ân cũng len lén nhìn vợ, mỉm cười vui vẻ.

Họ lên Đà Lạt tầm 2 giờ trưa, Hoàng Ân thuê một homestay trên một ngọn đồi riêng biệt. Hai người họ nghỉ ngơi, dưỡng sức tối đi chợ đêm. Cơ thể Nhã Trúc vốn yếu, nên không chịu được cái lạnh ở Mỹ. Mỗi tối cô đều phải uống 1 nước ấm pha mật ong. Ban ngày thì xài phấn em bé ngăn tiết mồ hôi nên người Nhã Trúc luôn thơm nhẹ nhàng, môi cô ngọt mềm mùi mật ong là vì vậy. Sau khi soạn đồ ra tủ, Nhã Trúc mệt mỏi, trón lên giường trùm mền ngủ. Hoàng Ân bận check mail, kiểm tra công việc, xoay vô đã thấy cô vợ ngủ ngon lành. Anh cũng thay đồ, đốt trầm mùi oải hương xông phòng và nằm ngủ. Họ thức dậy khi thành phố đã lên đèn, Hoàng Ân chở Nhã Trúc ra chợ đêm Đà Lạt đi dạo, ăn đồ nướng, uống sữa đậu nành. Cô nàng thích thú, nhảy tung tăng cười rạo rờ như đứa trẻ. Hoàng Ân gia trưởng và cứng nhắc, nhưng ở bên vợ. Anh rất vui vẻ, mọi phiền muộn vui đi ít nhiều.

Hai vợ chồng đi thăm thú nhiều nơi, tới đến cùng ôm nhau ngủ. Vợ chồng quen hơi là đúng. Từ hai người xa lạ, có duyên gặp thành quen, quen rồi thân và cưới. Hai người trước kia luôn thích nằm một mình cho thoải mái. Từ khi có nhau, nằm bên nhau mỗi tối, sát bên nhau nghe hơi thở đều đều của đối phương cũng là thứ cảm xúc gây nghiện. Họ đi chơi tầm 4 ngày thì

về lại thành phố. Mọi sóng gió bắt đầu từ đây.

Nhã Trúc vẫn đi làm. Việc nhà thuê người giúp việc theo giờ. Máy tháng đầu vẫn ổn, cho tới ngày Nhã Trúc về thăm gia đình, mình Hoàng Ân ở nhà cũng buồn nên đi nhậu. Bà Lệ nhìn con gái hỏi han:

- Sao rồi con gái. Đã quen cuộc sống mới chưa?

- Cũng quen rồi mẹ. Mà con cứ thấy sao sao đó. Tụi con không giống một gia đình. Cả căn nhà rộng có 2 vợ chồng vào ra. Con cũng chẳng phải làm việc nhà, mà con thấy chán lắm luôn mẹ ơi. Con không có được cảm giác nhà.

- Bộ bây giờ ăn cơm tiệm cả đời à. Con gái, nhất là gái đã có chồng, phải biết nấu ít nhất 1, 2 món. Người ta nói chinh phục đàn ông qua bao tử mà. Mẹ làm ra tiền, nhưng mẹ chấp nhận ở nhà nội trợ. Không phải vì ba con lương cao nuôi mẹ, mà đơn giản mẹ nghĩ nấu ăn cũng là cách thể hiện tình yêu. Cảm giác nhìn người thương ăn sạch món mình nấu rả tuyệt vời. Khi chồng con quen với vị cơm nhà của riêng con, nó muốn ăn ngoài cũng khó đó. Nấu ăn cũng là một cách biến ngôi nhà thành tổ ấm.

- Hihi. Con hiểu rồi, do ở đây có mẹ chu toàn trước sau, mẹ tạo cho mỗi thành viên quen với sự chín chu, ấm áp của mẹ. Dù bây giờ con ở nơi khác, có nhiều người giúp việc. Con vẫn lạc lõng vì họ không có hơi ấm.

- Ủ, đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm. Con nghĩ được vậy là giỏi hơn mẹ ngày xưa. Lúc sanh con, mẹ mới nhận ra được điều đó.

- Hihi.

Nhã Trúc phụ mẹ dọn cơm. Cô quyết định khi nào rảnh sẽ qua mẹ học nấu cơm. Cô cũng sẽ giống mẹ, tạo hơi ấm riêng biệt cho căn nhà của mình.

Hoàng Ân vẫn đi làm và đi bar giải khuây. Với anh, có vợ hay không cũng không có gì thay đổi. Cái thay đổi là anh đã nghiêm nhiên thăng chức thành CEO của tập đoàn Vạn Thái. Ban đầu, Nhã Trúc cũng vô tư, vì cô vẫn bị Kim Thoa đi soi trăn, về nhà một mình chỉ muốn nghỉ ngơi, nên cũng không để ý chồng đi đâu làm gì. Đêm đêm nằm ngủ cạnh nhau, nhưng chuyện quan hệ rất ít. Một bên một môi không có nhu cầu, còn một bên thì no quá nên không muốn "ăn."

Sáng thứ 2 đầu tuần, Nhã Trúc bận xấp mặt với lô nước hoa mới, bị kẹt chứng từ ở hải quan, mà xui xẻo sao quản lý thị trường đi kiểm tra ngay hôm đó. Họ tịch thu hết mấy thùng. Sợ thất thoát hàng, nên Nhã Trúc chạy đôn chạy đáo lo giấy tờ cho xong còn lấy hàng về.

Ở văn phòng Vạn Thái, thư kí gõ cửa phòng Hoàng Ân.

- Vào đi

Vân cầm hồ sơ bước vào phòng tổng giám đốc. Hoàng Ân ngược lên, ánh mắt là vẻ ngạc nhiên thích thú.

- Em đi đâu đấy?

- Em đi xin việc. Đây là hồ sơ của em

- Em ngồi đi. Anh và em biết rõ nhau quá, cần gì xem hồ sơ. Chúng ta vào thẳng vấn đề. Em đề xuất lương của em bao nhiêu?

- Tùy anh, em không đòi hỏi.

Vân vẫn giữ phong cách cũ, điềm đạm hiền lành. Hôm nay, Vân mặc bộ vest màu kem, áo thun trắng bên trong, tóc thắt bím đuôi cá nhìn rất trang nhã, lịch sự. Hoàng Ân nhìn Vân, mỉm cười.

- Thôi được.

Anh mở hồ sơ, kí vào trao lại cho Vân mang qua phòng nhân sự nhận việc. Nếu mọi việc chỉ dừng ở đây thì tốt. Lòng tham con người là vô đáy, và lòng ganh tị sẽ làm biến chất một con người, đó là Thu Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ơi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 15: Thả vip

Nhã Trúc chạy tới cục hải quan, mà cô vẫn đi xe đạp điện, nên Duy Nhân đành chờ cô đi cho nhanh. Họ vi vu trên con SH giữa trời trưa nắng Sài Gòn như đổ lửa, cả hai ai cũng mệt và mất sức. Nếu như ngày thường chờ Kim Thoa chắc chắn 100 % Duy Nhân sẽ bị lẩn nhẩn, dù lỗi chẳng phải do anh. Mà đi với Nhã Trúc thì khác hẳn, cô nàng không nhẩn, không nhẩn, còn kể chuyện phớt chọc cười. Nhã Trúc tới nơi không vội đi vào ngay, cô chạy đi mua hai ly trà tắc cho cả hai. Đang trời trưa nắng mà uống ly trà tắc thì sướng phải nói. Với Nhã Trúc tuy nhỏ tuổi, nhưng luôn có sự gần gũi mà ai khi tiếp xúc đều cảm mến. Cô ấy vô tư như chính đôi mắt của mình.

- Em vô đi, khi nào xong thì alo cho anh.

- Dạ.

Công ty Vạn Thái:

Vân đi làm cũng được vài ngày, cô bắt đầu quen việc. Năng lực của Vân khỏi bàn cãi. Cô nàng được cái cẩn thận và rất siêng năng. Hoàng Ân sau bao năm gặp lại, tâm tình anh dường như đã nguội lạnh, nên anh đối với Vân cũng chỉ là người bạn. Không biết vô tình hay cố ý, mà Vân luôn về đúng lúc Hoàng Ân rời công ty, rất nhiều lý do để Hoàng Ân chờ Vân về. Nhưng cũng may mắn là từ dạo có vợ, anh tan làm cũng sớm, ít khi về hẳn nhà mà sẽ đi nhậu nhẹt, nên lần nào, Hoàng Ân cũng kêu gọi cho Vân đi, tất nhiên tiền anh trả.

Nhã Trúc sau khi xoay vòng với công việc, cuối cùng cũng giải quyết xong. Mớ hàng bị tịch thu được trả về nguyên vẹn. Hôm đó, cô được xong việc sớm, nên quyết định qua công ty của chồng, rủ anh đi ăn mừng. Trúc lót tót chạy xe đạp điện qua công ty Vạn Thái, gửi xe dưới tầng hầm và lên gặp tiếp tân. Lần đầu tới công ty của chồng, cô hơi ngỡ ngàng vì công ty của anh to và chuyên nghiệp hơn cô nghĩ. Sau khi thăm hỏi, Trúc tới thẳng bàn tiếp tân.

- Chào chị! Cho em gặp anh Hoàng Ân.

Nữ tiếp tân nhìn Trúc, quan sát từ đầu đến chân, "con bé này từ đâu ra mà đòi gặp sếp tổng tình bơ, hay là thấy sang bắt quàng làm họ?", xong cô ta nở nụ cười xã giao:

- Em có hẹn trước không?

- Dạ không, chị cứ báo lên có Nhã Trúc gặp.

- Tiếc quá, không có hẹn trước thì dù là ai cũng không thể gặp sếp tổng được. Nếu ai xưng tên rồi chị cũng báo lên sếp vậy chị bị mất việc sớm, vì một ngày có cả trăm người tới gặp sếp.

- Há???

Nhã Trúc ngạc nhiên vì anh làm sếp tổng, còn nữ tiếp tân thì khinh khỉnh, nhìn Nhã Trúc liếc háy, cười nửa miệng "bộ muốn gặp sếp là được hả, không dễ đâu cưng". Nhã Trúc nghĩ tiếp tân nói cũng đúng, nên lấy điện thoại gọi cho chồng. Cô nhe răng cười hề hề với nữ tiếp tân, ra ghế sofa dành cho khách chờ gọi Hoàng Ân. Trên tầng 30, Hoàng Ân đang làm việc, nghe tiếng điện thoại reng, nhìn tên trên màn hình, Ân thoáng cau mày, nhưng vẫn nghe máy.

- Alo

- Anh! Lô hàng của chúng ta được trả về rồi, em muốn tổ chức ăn mừng.... với lại... lâu quá mình chưa "ấy...ấy", em nhớ anh quá.

- Vậy à? Vất vả cho em nhì?!

- Anh biết là tốt rồi, tối nay bù cho em đi. Em nhớ..."em của anh" lắm đó.

- Thế lô nước hoa lần này, Nhã Trúc có làm gì không?

- Con bé đó làm gì chứ. Nó chỉ giỏi ghẹo trai. Anh không biết chứ, nó liếc mắt đưa tình với Duy Nhân, ông ọ với mấy ông hải quan, sờ mó mấy thằng quản lý thị trường, nên giấy tờ mới nhanh vậy đó.

- Em ấy làm nhiều đó chứ....

- Ồ...thì...vốn tự có thì ai chẳng có anh????

- Vậy sao em không làm?

- Còn không phải vì anh sao, em chín chuyên có mình anh thôi.

- Hahahah. Kim Thoa, em quên những gì anh nói rồi sao. Không được kêu vợ anh bằng nó.

- Ồ....à....em quên. Vậy anh có đi ăn với công ty không?

- Không!

- Tại sao vậy?

- Anh đang là khách hàng, đi ăn với công ty hơi kì. Hay là em tổ chức đi du lịch, mời đối tác thì anh đi được, sẽ không bị ai nói.

- Lệnh sếp ai dám cãi chứ. Thôi được, em sẽ tổ chức đi Nha Trang, anh thấy sao?

- Duyệt.

- Vậy để em kêu phòng kế hoạch triển khai, còn hôm nay...thì sao???

Ân đang tính trả lời thì Vân đi vào, cô nhắc anh có cuộc hẹn với bên đầu tư. Hoàng Ân ngược nhìn Vân gật gật, tỏ ý biết rồi. Vân mỉm cười, rất tự nhiên đi đến sửa cổ áo lại cho anh, khom người phả vào vô Hoàng Ân hơi thở nóng rực.

- 7 giờ tối nay nhà hàng Marina nha anh.

Tất nhiên đầu dây bên kia nghe thấy, Kim Thoa nổi đóa, tưởng Nhã Trúc nên càng bức hơn. Hoàng Ân chỉ nhoen miệng cười, nói nhanh vào điện thoại "hôm nay anh bận" rồi cúp máy. Đầu dây bên kia, Kim Thoa là hét, đập phá đồ đạc lung tung. Á quyết tâm giành giật Hoàng Ân bằng mọi giá. Hoàng Ân vừa cúp máy, thì tổng đài báo có cuộc gọi nhờ của Nhã Trúc, Hoàng Ân phì cười rất tươi, rất nhanh gọi lại cho vợ, mà không chú ý đôi mắt Vân đã sa sầm khi liếc trên màn hình điện thoại hai chữ "vợ yêu".

- Vợ gọi chồng có gì không?

- À, em tính rủ anh đi ăn, hôm nay công ty hết việc sớm. Hihi

- Giờ sao ta, tối nay chồng hẹn gặp đối tác rồi.

- Vậy hả, không sao, hôm khác em về sớm nấu cho anh ăn cũng được.

- Wow! Vợ nấu à? Ủ, để chồng nghĩ xem...

- "Anh có thể tranh thủ về sớm, em sẽ tiếp khách thay anh." Vân lên tiếng

Hoàng Ân cau mày nhìn Vân, nghĩ nghĩ, một tay cầm điện thoại, một tay nhip nhip lên bàn. Anh nói vô điện thoại

- Vợ đang đi chợ à?

- Em đang ở công ty anh, mà tiếp tân không cho lên. Thôi em về đi chợ nha.

- Khoan, chờ chồng chút.

Hoàng Ân bấm line nội bộ số tiếp tân. Cô nàng nhìn số gọi xuống liền xanh mặt, liếc nhìn Nhã Trúc, mới bắt điện thoại. Không nghe họ nói gì, chỉ thấy tiếp tân gật đầu lia lịa, rồi đi tới mời Nhã Trúc đi lên tầng của sếp tổng. Nhã Trúc lên tới nơi vừa vận Vân đi ra tới thang máy. Cô ta thấy Trúc, vội vuốt tóc, chỉnh trang lại áo vest của mình. Thật không khó nhìn thấy cổ áo vest của Vân nhăn nhúm, hình như bị lực nắm rất mạnh kéo, nên nó mới nhàu thế kia. Áo thun lót trong cũng vén lên tới chân ngực, Vân nhìn Trúc ngại ngùng, kéo xuống, vuốt thẳng đi vào thang máy. Nhã Trúc ra khỏi thang mà lòng ngỡ ngợ vì hành động của Vân, đôi mắt cô ấy hình như che giấu điều gì thì phải. Lên tầng mới thấy độ hoành tráng của chồng. Cả một tầng có một phòng duy nhất. Có thể tầng có nhiều khu riêng biệt, nhưng thang máy đưa Nhã Trúc tới khu này chỉ có 1 phòng của Hoàng Ân. " Vậy cô gái xộc xệch khi nãy đi ra từ phòng của anh sao?" Nhã Trúc tới phòng Ân gõ cửa.

- Vô đi vợ.

- Anh kêu em lên đây làm gì?

- Lên xem chỗ làm việc của chồng chứ. Lần sau, vợ cứ lên thẳng đây, không cần qua tiếp tân.

- Hìhì! Lỡ em bị báo vệ lối xuống thì sao?

Hoàng Ân đi lại bàn, mở ngăn tủ, lấy ra tấm thẻ Vip, đưa cho vợ

- Vợ cầm thẻ này, scan thang máy lên tầng, sẽ không ai dám giữ vợ lại. Nếu ai đụng vào vợ, cứ gọi cho chồng.

Nhã Trúc nhìn tấm thẻ màu trắng, logo hình ngôi nhà, biểu tượng của Vạn Thái, in chữ VIP màu vàng gold sáng bóng tùm tùm cười. Cô vui vẻ trong cái hạnh phúc nhỏ nhoi của mình, giống như từ đời thật, Nhã trúc từng bước đi vào truyện, mà truyện gì do Hoàng Ân quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sóng gió

Hoàng Ân dẫn Nhã Trúc xuống tầng hầm lấy xe chờ vợ về nhà. Nhã Trúc thắc mắc:

- Anh không đi gặp khách sao?

- Còn sớm! Chồng chờ vợ về trước rồi đi.

- À, vậy anh chờ em vô siêu thị, em mua mì về ăn.

- Chồng chờ vợ đi ăn luôn nhé?

- Thôi! Em đang học nấu ăn mà, nấu từ cái dễ trước. Ăn ở ngoài chán lắm.

Hoàng Ân nhìn vợ gật gù, cô nàng bắt đầu lớn rồi nhì. Anh ghé vào siêu thị, cho Nhã Trúc mua đồ. Nhã Trúc tính mua mì gói thôi mà nhìn rau củ tươi ngon quá, lại đang giảm giá, thế là cô nàng lựa cho một xe đầy đủ rau củ quả. Hoàng Ân nhìn xe đầy phì cười:

- Vợ tính mở quán chay à?

- À há, em quên mua thịt.

Cô lại chạy vô, lựa mấy vị thịt bò, thịt heo... đủ loại thịt. Hoàng Ân lại cau mày " hình như vợ không biết nấu ăn, không biết đi chợ luôn thì phải". Anh hơi ngán ngẫm, nhưng kệ thôi, cô nàng chịu học hỏi cũng tốt. Lúc tính tiền, Nhã Trúc kêu anh đi lấy xe, còn cô sẽ tính tiền cho anh, sợ anh bị trễ hẹn. Hoàng Ân xoa xoa đầu cô:

- Chồng đi xe hơi, chứ đi xe máy đâu mà lấy xe trước, đậu xe dưới lòng đường là bị phạt đó vợ.

- Hìhì, vậy anh ra kia ngồi chờ em đi.

- Sao vậy? Chồng thích chờ ở đây.

- Anh chờ cũng được, nhưng không được giằng trả tiền nhé. Hứa không?

Lúc này Hoàng Ân nhìn về mặt nghiêm túc của vợ bật cười lớn, khiến mọi người xung quanh đều ngoái nhìn họ. Nhã Trúc què què, lắc lắc tay anh. Hoàng Ân biết mình hơi lố, nhưng sao cứ nhìn mặt vợ là anh rất vui vẻ, cười rất tự nhiên, trước sau gì ngọt ngào 17, 18 năm mà cảm xúc của anh vẫn như vậy. Anh đăng hăng, ngán con cười của mình.

- Được, chồng hứa!

Nhã Trúc cũng gật đầu cái rụp, rất hào hứng trả tiền. Từ lúc đám cưới đến giờ, họ toàn ăn cơm hàng cháo chợ, tất nhiên toàn dùng tiền của Hoàng Ân. Hôm nay, được dùng tiền của mình làm ra lo cho gia đình, cảm giác tự hào lắm chứ bộ. Nhã Trúc không muốn mang tiếng ăn bám chồng đâu, dù mỗi tháng, Hoàng Ân đều chuyển khoản cho vợ 30 triệu tiêu xài, nhưng chưa bao giờ cô phải dùng đến số tiền đó. Tính tiền xong, Hoàng Ân tự giác xách linh kinh hai túi lo xuống xuống tầng hầm. Xung quanh, rất nhiều cặp mắt nhìn anh vì Hoàng Ân khá đẹp trai, cư xử lịch thiệp. Nhã Trúc đi bên chồng cũng vui vẻ và tự hào, đâu biết vẫn luôn có đôi mắt hẹp luôn quan sát hai người với hai bàn tay nắm thành nắm.

Họ về đến khu căn hộ, Nhã Trúc soạn đồ nhét vô tủ lạnh. Hoàng Ân nhàn nhã ngồi sofa xem tin tức, thỉnh thoảng liếc nhìn bóng dáng vợ trong bếp, mỗi mòng nhếch lên, một cảm giác thật bình yên và hạnh phúc, loại cảm xúc mà khi anh nhận ra chỉ có Nhã Trúc mới đem lại cho anh thì anh đã không còn vợ bên cạnh.

Nhã Trúc thấy anh vẫn ngồi thành thói, liền nhăn mặt hỏi:

- Anh không thay đồ đi, trễ giờ bây giờ.

- Sao vợ không kêu chồng?
- Emmmm... em không quen á
- Tập rồi quen! Kêu thử chồng nghe

Nhã Trúc bên lên, lí nhí trong miệng "chồng". Hoàng Ân mỉm cười hài lòng, đứng lên đi ra bếp, cứ tưởng anh mở tủ lạnh uống nước, nhưng anh lại ôm sau lưng Nhã Trúc, vui mặt vào hồm cổ của vợ hít hà. Mùi nước hoa Dior Poison Girl thoang thoang thật dễ chịu, anh hít hà,, nhắm mắt tận hưởng chút an yên sau ngày dài mệt mỏi với guồng quay công việc. Nhã Trúc muốn xoay người nhắc anh về cuộc hẹn với đối tác chưa kịp tiếng thì anh đã cất giọng trầm, đầy mệt mỏi:

- Yên, cho chồng thêm 5 phút, không, 2 phút thôi cũng được.

Nhã Trúc nghe trong giọng nói mệt mỏi của anh có chút ngệt, chắc anh cảm nên thôi cũng không nhắc nữa, cứ đứng yên là giá đỡ cho chồng. Điện thoại của Hoàng Ân reo, một tay anh vẫn ôm Nhã Trúc, tay kia móc điện thoại trong túi ra xem. Nhìn tên Vân trên màn hình, anh thở hắt ra, rồi vợ đi ra phòng khách nghe điện thoại. Hoàng Ân đã dần quen với sự có mặt của vợ trong nhà, ở bên cô, anh luôn vui vẻ và an yên. Mà Nhã Trúc quá bận rộn với công việc, thường xuyên về trễ nên căn nhà luôn nguội lạnh. Mãi tới hôm nay, Hoàng Ân mới lỡ mồm nhận ra mình đã có gia đình. Anh nói chuyện điện thoại một lúc, chỉnh trang lại đồ, khoác thêm áo vest nhìn Nhã Trúc nháy mắt:

- Chồng đi làm nhè, vợ cứ nấu đi, ăn không hết thì đồ, đừng tiếc đồ tủ lạnh không tốt.
- Hihi! Em...à vợ biết rồi. Chồng đi cẩn thận nha.
- Ủ! Bye vợ.

Hoàng Ân đi rồi, Nhạc Trúc tiếp tục soạn đồ, lấy ít trứng tập chiên, phải làm từ cái dễ trước rồi mới tới cái khó được. Cô mở youtube xem, vừa xem vừa làm...lần này tới lượt điện thoại Nhã Trúc có tin nhắn, một đoạn clip gửi qua mail. Nhã Trúc thắc mắc sao lại gửi mail, có khi nào mã độc không? Mà email cô mới tạo cho công việc, ai biết mà phá chứ, có lẽ do clip nặng quá nên gửi mail. Nghĩ vậy nên Nhã Trúc cũng tải về máy rồi mở lên xem. Đoạn clip này quay từ trên cao xuống, quay bằng camera hồng ngoại trong một căn phòng khá tối không có đèn, chỉ có ánh sáng từ bảng quảng cáo hắt vào qua cửa sổ. Khoan, căn phòng này quen quá...hình như là phòng khách nhà này. Nhã Trúc tiếp tục trở mắt xem...một thanh niên ngồi phịch lên ghế sofa, một nữ đi tới và hai người họ....bắt đầu làm tình, bằng các tư thế thật tòm lợm. Nhã Trúc ban đầu ngạc nhiên, sau là hoảng sợ vì cách làm tình mạnh bạo của chàng trai trong clip. Khúc cuối, khi hẳn ngửa cổ phóng thích, đoạn clip đã dừng lại, phóng cận mặt hẳn, chính là Hoàng Ân. Nhã Trúc nhìn trần trối vào màn hình, bắt giác giọt nước mắt vô thức rơi ra mà chính cô cũng không hay. Cô ngồi thất thần xuống sàn gỗ, ngược nhìn lên trên trần nhà tìm kiếm. Đúng là có camera đặt ở góc nhà, vậy là đoạn clip quay tại đây, ngay tại chiếc ghế này. Tại sao? Tại sao họ lại có thể bắt thiu vậy chứ. Bất chợt Nhã Trúc đứng phắt dậy, phui mồm, phui lưng nơi vừa tựa vào ghế. Nhã Trúc tiếp tục nhìn vào máy laptop, cảnh tiếp theo là Hoàng Ân đi vào phòng ngủ, và cô gái kia cũng vào theo. Do máy quay từ trên cao nên không trông rõ mặt cô gái, do Hoàng Ân ngửa cổ nên mới thấy được mặt anh. Nhã Trúc nhìn màn hình laptop, rồi nhìn vào trong phòng ngủ của mình, cô bật cười, cười trong nước mắt. "Họ còn lới nhau vào phòng ngủ của mình....hahahah....bản....bản chết đi được....tại sao....tại sao không lới nhau vô khách sạn, mà phải là nơi này....còn grip clip cho tôi xem. Là ai? Là ai? Hahaha. Cô ôm mặt nhặt nhà nước mắt vụt chạy đi, cũng không cầm theo điện thoại.

Hoàng Ân tiếp đối tác mà lòng bỗng thấy bất an, anh cứ bồn chồn không hiểu vì sao. Ngồi được một lúc, anh nói nhỏ vào tai Vân gì đó, thấy mặt Vân biến sắc. Nhưng rất nhanh lấy lại bình thường gật gật. Hoàng Ân cầm ly Chivas đứng lên:

- Mời các anh ly này cho cuộc hợp tác thành công và vui vẻ của chúng ta. Tôi tự nhiên đau bụng quá, xin phép về trước.
- Hoàng Ân, em nói vậy không được. Tụi anh ở đây không là tổng giám đốc cũng là giám đốc, em muốn tụi anh tự xử với nhau à?

- Ai làm thế bao giờ, chỉ là em đột nhiên đau bụng, không là cũng tiếp anh tới nơi rồi. Em có đề trợ lý ở lại thay em mà, cô nàng là trụ cột của Vạn Thái, chắc chắn không làm anh thất vọng đâu.

- Oh, em đây ở lại tiếp tụi anh à, vậy còn được. Thôi, em mệt thì về đi, Vân ở lại được rồi.

Dừng tuy nói chuyện với Ân, nhưng mắt liếc nhìn Vân bằng ánh mắt gian tà. Ân cũng không để ý, vì thật sự anh rất nóng ruột muốn về nhà thôi. Hoàng Ân rời đi, Vân liền móc sẵn điện thoại trong giỏ ra để trên ghế, mở sẵn danh bạ, nếu có biến sẽ gọi ngay cho anh. Dừng quay trở vô bàn, ông ta lên tiếng rủ nhóm đi karaoke.

- Hay mình đi hát đi, nhậu một quả, hát cho phà hơi rượu.
- Được đó, Vân cũng đâu biết uống, ngồi chung chắc cũng chán, mình đi karaoke nha.
- "Dạ". Vân nghiêng răng dạ, vì trong lòng không hề muốn đi với mấy lão già này.

Cả nhóm già đề đi tới quán karaoke trên đường Phan Xích Long, họ đi vô quán mà trống ngực Vân đập lô to vì sợ. Tay cô vẫn nắm chặt điện thoại mở sẵn số của Hoàng Ân. Cô còn hỏi phục vụ trong quán có chuông không? Em phục vụ nhiệt tình chỉ cho Vân, lúc ra Vân lên nhét vào tay em ấy tờ 50 ngàn, nhờ em ngỏ đèn, có chuông phải chạy lên liền, nếu của khóa trái thì cứ phá cửa vô. Em phục vụ nhìn Vân ngạc nhiên, Vân lại nhét thêm 1 tờ 50 ngàn khấn khoản. Em phục vụ nhìn một lượt mấy lão già, lờ mờ hiểu nên gật đầu lui ra ngoài.

Hoàng Ân lái xe gần về tới nhà, thấy bóng người con gái vừa ôm mặt vừa chạy ra, nhìn rất quen, nhưng xe anh đang xuống tầng hầm không ngừng lại được nên cũng không chú ý nữa. Vừa đỗ xe xong thì điện thoại anh reo, nhìn số anh lại cau mày, nhưng vẫn nghe. Đầu dây bên kia không hề có tiếng alo, mà chỉ có tiếng của Vân la hét "đừng làm vậy....thà tôi ra....đừng mà...." rồi máy bị ngắt. Tiếp theo là định vị SOS của Vân gửi cho anh, dò trên bản đồ là quán karaoke trên đường Phan Xích Long, thấy không ổn, nên Hoàng Ân lại lái chiếc Peugeot đến quán karaoke.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Quyền rũ

Hoàng Ân chạy tới quán Karaoke, anh tắt xe vô lề, chạy vội vô quán, điện thoại cho Vân nhưng điện thoại ò...ì...e. Anh liền hỏi phục vụ, may sao em phục vụ nghe Ân miêu tả, nhận ra đó là cô gái cho em ấy tiền, nên dắt Ân lên phòng của nhóm người khi nãy vào. Ân mở cửa, cả căn phòng mở đèn sáng trưng, cả đám lão già đang vây lấy Vân, mặt Ân thoáng biến sắc "giữa nơi công cộng mà họ dám làm vậy sao?" Hoàng Ân bước nhanh vào, đằng hắng đánh tiếng. Cả nhóm người dạt ra, Thu Vân ngồi trên dựa người trên sofa, nút áo vest đã cởi, lộ ra khe rãnh của đôi gò bồng bệ o ép. Hoàng Ân tiến lại thì lão Quang đã kéo anh ra một góc nói nhỏ:

- Này Ân, anh nói em nghe việc này. Cô Vân này hình như bệnh bệnh sao đó. Khi nãy vừa vô đã đòi uống bia. Anh kêu uống nước ngọt cũng được mà 1, 2 đôi bia. Tưởng tửu lượng cao lắm, hóa ra mới uống chưa tới một ly đã nằm vật ra đó. Tay tự cởi nút áo, miệng lảm nhảm "đừng...đừng chạm vào tôi, thả tôi ra..." mà đã ai làm gì đâu. Anh lăn lộn trên giường với nhiều loại gái, nhưng anh biết cái nào ăn ra ăn, cái nào cứng ra cứng. Với lại Vân không phải gu của anh, xấu bỏ mẹ, nếu không nể là trợ lý của em, anh đã vứt ra ngoài đường rồi. Mẹ nó, anh chưa bao giờ bị con đĩ gái như vậy.

Quang kể với thái độ hân học, Ân biết tính lão này, nên 90% là Vân giờ trò. Đàn bà dù tính toán sõi đời đến đâu, vẫn thua đàn ông một cái đầu, nhất là tay ăn chơi lão làng như Quang. Ân cười hề hề, giả là vuốt Quang

- Anh nặng lời rồi. Chắc dạo này công ty nhiều việc nên cô ấy căng thẳng, mệt mỏi thiếu ngủ, thêm chút men là ngủ ấy mà, chứ không phải tính toán gì đâu. Chuyện hợp tác của anh em mình, đừng vì con đàn bà không hiểu chuyện mà bực chứ.

- Muốn qua mặt lão già này, con ấy còn kém lắm. Thế sao em biết mà tới đây, chẳng phải kêu đau bụng sao?

- Em về nhà rồi đó chứ, đột nhiên nhận được tin SOS của Vân, sợ cô ấy bị tai nạn nên chạy tới. Chắc máy của Vân bị cần. Cô ấy ngủ mộng du nên lảm nhảm thôi. Anh trách làm gì.

- Anh nói này Ân, con này chơi không được. Mới bê lớn mà âm mưu, tính toán đưa bọn anh vô tròng. Anh thấy nó thêm trai nhỏ dài ra, em thuê nó có ngày bị nó ăn tươi nuốt sống. Lăn lộn đời nhiều hơn năm giường, anh liếc mắt đã biết Vân không phải dạng vừa đâu. Phải chi đẹp để cho cam, xấu bỏ mẹ mà còn bày đặt.

- Em sẽ nghe anh, canh chừng cô ấy, bớt giận đi anh. Giờ em đưa Vân về. Cháu này xem như em cháu, thêm một suất nghỉ dưỡng ở Vinpearl coi như xin lỗi. Anh bỏ qua cho Vân, được không?

- Được, em đưa Vân về đi. Ngồi đây mà diễn một hồi là anh ném ra đường cho chó nó hiếp. Mẹ, đã xấu còn đóng phim ma, ma hài mới đau.

- Hahahaha! Ma hài...anh Quang vui tính quá.

- Hahahaha! Ủ. Em đưa đi đi cho đỡ chướng.

Hoàng Ân đi lại ghé nhìn Vân, nhờ hai em phục vụ lên đỡ cô ra xe, cho cô ngồi băng sau chiếc Peugeot, anh ngồi vào ghế lái, nhìn gương chiếu hậu nói vọng ra sau.

- Nhà em ở đâu? Anh đưa em về.

Người ngồi trên ghế sau vẫn im lặng, nhắm mắt không nghe thấy. Hoàng Ân thở hắt ra, nhìn đồng hồ gần 10 giờ, anh càng sốt ruột về nhà, càng cảm thấy bực bội, nhưng vẫn nói chuyện rất bình thường

- Em mệt vậy để anh chở em vô bệnh cho y tá chăm sóc.

Phía sau có tiếng động nhẹ, Vân từ từ mở mắt, ngồi dậy dựa vào băng ghế, cất giọng yếu ớt.

- Em ở căn hộ bên Nhà Bè, anh chở em về đó, em mệt quá.

Hoàng Ân thở hắt ra, lái xe về khu căn hộ Anh Tiến, đậu xe bên đường:

- Em ở tầng mấy?

- Tầng 22, căn xxx

Hoàng Ân đi vô nói gì đó với bảo vệ, nhét vào túi em bảo vệ tờ 100k, nhờ diu Vân lên. Bảo vệ rất nhiệt tình, dùng thẻ của mình scan thang máy lên tầng. Hoàng Ân theo phía sau. Lên đến nhà, cô nàng giống như bất tỉnh nhân sự, hỏi mặt mũi mở cửa không trả lời. Hoàng Ân đi đến, nắm từng ngón tay Vân scan lên khóa, may quá ngón trỏ là mở được cửa. Em bảo vệ diu Vân đặt ngồi trên sofa, rồi cúi chào Ân tính đi ra ngoài. Ân vội cản lại.

- Em chờ scan thang máy cho anh xuống luôn.

Đột nhiên Vân bật dậy, chạy vô nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Em bảo vệ nhìn theo Vân, rồi nhìn Ân cười cười.

- Anh nên ở lại xem chị, lát muộn thẻ của chị xuống cũng được mà.

- Ủ, vậy em xuống trước đi, cảm ơn em

- Dạ.

Hoàng Ân ra ngồi phịch trên ghế sofa chờ Thu Vân, ngồi cũng hơn 30 phút mà không thấy ai ra, anh đành đi đến cửa phòng vệ sinh gõ cửa:

- Em có sao không Vân?

-

Lại không có tiếng trả lời, Hoàng Ân thật hết kiên nhẫn, nhưng nghĩ cô ấy đã ở nhà của mình, lại vừa ói một trận vậy là chắc khỏe rồi, nên anh định ra về.

- Vân, anh về đây, em mệt thì mai nghỉ ở nhà cũng được.

Vừa dọm bước đi thì tiếng "lách...cách" mở cửa phòng tắm. Vân đứng tựa đầu vào cánh cửa, cả người ướt sũng. Chiếc áo vest và váy ôm đã cởi ra, chỉ còn mỗi quần nhỏ và áo thun lót hai dây đang dính sát vào người bởi nước. Đôi gò bồng o ép lộ ra hơn phân nửa. Làn da tái nhợt nhưng gương mặt Vân ửng đỏ khác lạ. Ân cau mày "không lẽ mấy lão già đó bỏ thuốc". Hoàng Ân tính đi ra nhà bếp rót nước cho cô. Bước đi được vài bước, chợt có vòng tay mềm mại ôm chặt lấy anh từ phía sau. Đầu Vân tựa vào bờ lưng vững chãi mà cô luôn mơ ước, cất giọng thờ thề.

- Ân, đừng xa em đêm nay, ở lại với em đi anh.

- Vân! Em say rồi, vô ngủ đi.

- Ân, anh đâu biết trong lúc anh vui về bên vợ, có người âm thầm đau khổ trong bóng tối, đêm đêm khóc ướt gối vẫn không sao quên được anh. Chàng trai tuổi 17 dù không thể bên em trọn đời, nhưng thanh xuân giống như cơn mưa rào giữa trời hạn, vẫn biết sẽ bị cảm lạnh, nhưng em vẫn muốn đắm mình trong cơn mưa ấy, dù biết đó là sai lầm

Vân nói xong, chủ động hôn lên lưng của Ân, nhón chân hôn lên vai anh, cổ phả hơi thở thoảng hương bạc hà của kẹo the vào vành tai mẫn cảm của đàn ông. Cơ bản Ân cao 1m8, còn Vân chỉ cao 1m55, nên dù nhón hết cỡ cũng chỉ tới vai trên, không tài nào nhón tới vành tai của anh. Nhưng người Vân đang ướt, Hoàng Ân lại chỉ mặc độc áo sơ mi, nên lưng anh cũng ướt một khoảng rộng, sự tiếp xúc vùng đồi núi gần như là trực tiếp dính vào lưng anh. Hoàng Ân ngưng trọng, người cứng ngắt, trong anh bao kì ức tái hiện rõ nét, kỉ niệm về một thời anh đã yêu. Vân ôm chặt anh hơn." Người đến trước thành kẻ đến sau, tình yêu không có lỗi, em bắt chấp tất cả, làm người thứ ba để yêu anh là không sai."

Nhã Trúc chạy ù ra ngoài, cô chạy một lúc mới nhận ra mình chẳng biết đi đâu. Nhã Trúc lê đôi chân trần về Hóc Môn, nhà của ba mẹ. Đứng bên hàng rào nhìn vào ngôi nhà đầy ắp tiếng cười, Nhã Trúc mím môi kìm nén tiếng khóc. Trong nhà, ba mẹ đang ngồi xem tivi, trò chuyện rất vui vẻ. Nhã Trúc là phận gái đã lấy chồng, sao có thể về gieo thêm muộn phiền cho cha mẹ già đây. Tính ra suốt 22 năm qua, cô đã trải hiểu được ngày nào đâu, ba vì bệnh mới phải về Việt Nam hưởng chút an yên ngày cuối đời, cô không thể làm ông bà phiền muộn vì mình mãi được. Nhã Trúc ôm mặt, ngồi thụp xuống hàng rào bên ngoài, tựa vào cột hàng rào rấm rứt khóc. Cảm giác cô đơn, lạc lõng trong chính ngôi nhà của mình mấy ai hiểu. Nhã Trúc bơ vơ, cũng không biết đi đâu về đâu, cứ ngồi đó nhìn vô định vào khoảng đêm đen kịt. Trời dần khuya, đèn trong nhà cũng tắt, sương đêm buông lạnh, cô mới thất thần đứng lên, lẻ bước đi với bờ vai run rẩy đầm sương.

Hai người con gái cùng ướt đầm, một người ướt sương lạnh lẽo, trái tim đau đớn vì bị phản bội. Một người ướt nước phong tên, người nóng ầm bởi dòng cảm xúc thanh xuân với mối tình đầu. Liệu dòng đời sẽ đưa đẩy cả 3 về đâu? Hoàng Ân có chống chọi được cảm dỗ khi mờ đưa tới miệng mèo, tình yêu đầu đời của anh đang mềm mại nhu yếu trong tay. Còn Nhã Trúc sẽ làm gì? Buông bỏ hay tiếp tục vì danh dự của gia đình, niềm vui của ba mẹ.

Hôn nhân vốn dĩ là bắt đầu một mối quan hệ khăng khít của hai nửa yêu nhau, không thể sống thiếu nhau. Nếu bạn xem hôn nhân là kết thúc của một cuộc tình, tự gán cho mình là phụ nữ phải hi sinh, bạn hãy tự hỏi, thế giới ban tặng cho đàn ông là phái mạnh để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Số phận trâu người (cắm trẻ em)

Nhã Trúc bước đi, đi mãi cũng chẳng biết đi về đâu. Đi một lúc quá mỏi chân, cô ngồi nghỉ ở dãy ghế chờ xe buýt bên đường. Phở xá về đêm cũng vắng người, thưa xe. Bên kia đường là hai anh cảnh sát giao thông đang thổi phạt một thanh niên không đội nón bảo hiểm. Nhã Trúc cứ ngồi quan sát mọi thứ xung quanh một cách trống rỗng. Từ phía xa có hai thanh niên đi chung trên chiếc Exciter trời tối, đầu dưới lễ, ngay trước mắt cô. Tên phía sau khinh khinh nhìn cô, rồi lại liếc bên đường có cảnh sát giao thông, hình như đang tính toán gì đó. Một lúc sau, hai anh bỏ câu chạy đi, thì tên ngồi sau leo xuống xe, đi về phía Trúc. Đột nhiên có bóng đen chắn đèn đường, Nhã Trúc vừa ngước lên đã bị hấn bịt miệng, vác ra xe, kẹp giữa với tên cầm lái. Biết đã bắt được con mồi, tên cầm lái tăng tốc rú ga chạy đi. Hai tay Nhã Trúc bị tên ngồi sau nắm chặt. Miệng cũng bị bịt chỉ có thể lặc đầu ư...ừ. mà tiếng rú xe qua lớn, nên dù có ai còn thức cũng không thể nghe tiếng cô kêu.

Tại nhà Vân, sau khi nghe bạn gái cũ muốn nói lại tình xưa, Hoàng Ân nở nụ cười lạnh. Anh xoay người, gỡ tay Vân ra, cúi nhìn cô thăm trầm. Mối mộng bạc khê nhếch lên, tay anh lần mò từ mặt, xuống cổ, qua vai...dừng lại nơi dây áo mỏng manh. Tay anh dứt khoát kéo hắt dây áo xuống tới bụng, chỉ còn áo bra không dây đang nhốt đôi gò bồng trắng nõn nhúc nhật. Đầu Ân nghiêng nghiêng, xoa nắn, bóp nhẹ một bên ngực của Vân. Tay kia thò xuống khu rùng rậm vuốt ve, chọc ngoáy phần mẫn cảm của phụ nữ. Giường mặt Vân càng đỏ hơn, đôi mắt ngây dại nhìn anh thêm mờ đục. Áng ngửa cổ thờ dốc, rên rì. Hai bàn tay không tự chủ chụp lấy bàn tay Ân, mon trớn vào người mình. Ân vẫn đứng đó, ngao ngễ trông xuống người đàn bà đang động tình bằng gương mặt lạnh băng. Anh rút tay mình ra khỏi tay Vân, kéo luôn chiếc áo con vướng víu xuống tận rốn của Vân, lộ ra cặp tuyết lê trắng nõn, làm nổi bật quảng núp thâm đen, xin màu...Vân nhìn Ân thẹn thùng, dùng tay mình che lại đôi nhũ, đi vô phòng ngủ, ngồi trên giường bên lên chờ đợi. Hoàng Ân nhếch môi, đi theo sau cô. Trong căn phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng bên ngoài hắt vào nền nhà ngồi cũng như nhà tranh. Làn da Vân trắng, thân trần nổi bật trong bóng tối. Ân đứng ngay cửa, với tay mở đèn. "Tách", cả căn phòng sáng choang, Vân càng mắc cỡ, cúi đầu. Ân tiến vô trong, anh đến đứng trước mặt Vân, nhìn xuống cổ. Vân ngước nhìn anh, rồi từ từ cúi thất lưng của anh. Cô cúi rất từ từ, vừa kích thích, vừa hồi hộp chờ đợi. Cúi ra hết cả hai quần, phần nam tính được phóng thích làm Vân thêm thũng. Vân liếc nhìn lên anh, rồi quì thẳng trên giường, một tay cầm nó vuốt ve, sau liền cúi người ngậm vào miệng mút mát một cách dễ mê, khoái lạc. Người em của Ân cũng thức dậy trong khoang miệng ẩm áp của Vân, anh ngửa cổ cảm thụ từng đợt nhục dục đang dồn xuống nửa thân dưới của mình. Tay Anh bấu vai, rồi khom người bóp tới ngực Vân, ngực thật nên mềm và nhão. Sau cùng, Ân đẩy Vân nằm ngửa ra giường, tay anh xoa nắn, vụn vụn từ ngực, xuống xương sườn, xé luôn quần lót ướt nhẹp kia. Cả khu rừng đen láy lộ rõ dưới ánh đèn. Vân quay mặt đi nơi khác, nở nụ cười giả hoạt. Ân chồm người, bò lên giường, nhốt Vân giữa hai chân. Hai tay anh chống xuống giường, quan sát Vân thật tỉ mỉ. Sau lại từ từ áp sát vào cô. Vân nhắm mắt chờ đợi hai người hòa tan vào nhau. Nhưng một, hai phút trôi qua, Ân vẫn giữ tư thế đó mà không tiến vô trong, cô mờ mắt nhìn anh ngạc nhiên. Ân chỉ nhếch mép, tiếp tục khom sát, gần như vùi mặt vào lồm cộm của Vân thì thầm bên tai:

- Sàn có sạch đâu sao em bỏ váy xuống? Giường có dơ chi em lại không mặc đồ leo lên?

- ?????

- Vân à, em cũ rồi, không những cũ mà còn dơ nữa. Anh không thích xài lại đồ của thằng khác đã vứt. Quá khứ đã qua lâu lắm rồi em, chúng ta đã không còn thanh xuân.

- !!!!!

Hoàng Ân đứng thẳng người, kéo quần lên, gài lại dây nịt, xoay người ra cửa:

- Đàn bà có thể yếu nhưng đừng hèn. Vì yếu làm đàn ông muốn che chở, nhưng hèn thì chỉ làm công cụ cho họ chà đạp mà thôi.

Hoàng Ân chỉnh trang lại áo sơ mi, bước đi thẳng ra ngoài. Anh thấy trên tường ngay cửa có treo thẻ thang máy, Ân hừ cười, chộp thẻ dứt túi đi ra hắt bên ngoài. Trong phòng, Vân nằm yên bất động với trái tim nguội lạnh vì phải chịu sự nhục mạ của anh. Tay cô nắm chặt tấm ga giường nhăn nhúm. Khi Hoàng Ân vừa lên xe, điện thoại anh lại đổ chuông, một số điện thoại bàn lạ hoắc, lại gọi vào giờ này, chắc có gì quan trọng, nên anh ần nghe

- Alo!

- Alo! Số điện thoại của anh Hoàng Ân phải không?

- Phải! Ân nghe đây.

- Chào anh! Tôi là thiếu úy công an bên đội phòng chống tội phạm. Xin hỏi anh có quen biết cô gái tên Nhã Trúc không?

- Có! Cô ấy là vợ tôi. Có chuyện gì sao thiếu úy?

- Phiên anh lên công an phường C đón vợ về. Khi nào có ấy ổn định, chúng tôi sẽ lấy lời khai. Hiện tại tinh thần Nhã Trúc khá bất ổn.

- Vợ tôi bị sao?
- Vợ anh bị một nhóm thanh niên bắt cóc vô công viên cường hiếp. Chúng tôi đã đưa cô ấy vô bệnh viện cấp cứu và kiểm tra sơ bộ. Ngày mai sẽ có kết quả chính xác. Giờ anh lên đón vợ về, cho nghỉ ngơi, và đứng hỏi gì cả tránh cho cô ấy bị kích động.
- Vâng, tôi đi ngay đây.

Hoàng Ân nhanh chóng lái xe đến công an phường đón vợ. Nhã Trúc ngồi bó gối, thu lu một góc, quần áo bị xé rách nham nhở. Cô đang khoác áo công an của ai đó, nhìn lơ đãng và yếu đuối. Anh nhìn thấy cũng đau lòng. Ân làm thủ tục, trả áo công an cho nữ thiếu úy, tự mình cởi áo khoác vest choàng lên vợ, dìu vợ ra về. Từ lúc anh vào, Nhã Trúc cũng chỉ ngược nhìn anh có một lần, rồi ngáy ra. Anh làm gì cô cũng không quan tâm nữa, này giờ bao nhiêu người lại hỏi thăm mà Trúc rất hoảng sợ, ngồi thụt lùi tránh xa. Duy chỉ có Hoàng Ân là Trúc không kháng, nên nữ thiếu úy cũng an tâm.

Họ về đến khu căn hộ của Ân, Trúc chạy nhào vô phòng tắm, đóng cửa. Anh nhìn theo, thờ ắt ra đầy thương cảm. Anh khóa cửa nhà, chậm chậm bước vô. Trên bàn trà, chiếc laptop vẫn đang mở, kế bên là điện thoại của Trúc. Ân vút áo khoát sang một bên, ngồi phịch lên ghế, tính đóng laptop thì thấy trên đó có đoạn clip vừa xem xong. Anh nhìn màn hình, quyết định tua lại xem. Âm thanh sống động, hình ảnh rõ nét. Lúc quay trên cao xuống, khi lại quay ngang, nhưng Hoàng Ân đã giật tím mặt, lấy đầu ra tâm trí phân tích thiệt hơn. Hoàng Ân gặp mấy một cách thô bạo, nhìn vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ. Anh đứng phắt lên đi vào trong nghe ngóng. Bên trong hoàn toàn im lặng, Hoàng Ân nhanh chóng đi lấy chìa sỏ của mở cửa. Nước vẫn xả lênh láng, còn Nhã Trúc đang ngoẹo cổ ngủ, anh phì cười, khóa nước ôn nhu nhìn vợ ngủ. Được một lúc, Hoàng Ân rút khăn tính quần bông vợ lên giường, nhưng khi những lọn tóc vén qua một bên, ba đầu cào đỏ chói nhứt mắt hiện rõ kéo dài. Ở cổ cũng bầm đỏ do bị bóp cổ. Trán Hoàng Ân nổi gân xanh, có một loại cảm xúc đau lòng, hói lói, ăn năn hòa lẫn, mà sau này anh mới biết đó gọi là tình yêu. Ân nhắm mắt, bao vợ lại ôm lên giường.

Được nằm trong vòng tay rắn rỏi quen thuộc, ngửi mùi hương Terre D'Hermes yêu thích, Nhã Trúc như quên hết phiền muộn, nỗi khổ bị phản bội đã nguội ngoai. Cô vùi đầu vào ngực anh, tìm chút an ủi chớ che. Ân đặt Trúc lên giường, lau khô tóc cho vợ, lẳng lặng đi ra ngoài rít thuốc. Trong căn penhouse xung quanh toàn kính có thể trông thấy thành phố hoa lệ, Ân ngồi đó rít thuốc và đắm chiêu suy nghĩ. Đầu cào trên ngực vợ, quần áo xộc xệch của Nhã Trúc khiến anh ám ảnh không ngủ được. Hoàng Ân ra mở tủ lạnh kiểm bìa uống, mà quên rằng, từ lúc lấy vợ, bà Kim Chi cấm dặn không được trử bìa, rảnh quá sẽ sinh hư, hại sức khỏe của mình lẫn con cái sau này. Từ hôm đó, Ân đã bỏ thuốc lá và bìa rượu. Nhưng hôm nay, anh muốn say, vì chỉ có say mới ngủ được. Không là hình ảnh của Nhã Trúc cứ lớn vồn ám anh suốt đời. Hoàng Ân ra tủ, mở lấy chai vang đỏ, tự khui, tự tu ừng ực. Khi vô chai lần lỏng lỏng trên sàn, cả người Hoàng Ân cũng gục, ngồi bệt trên sàn, tay buông thõng cúi gằm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ghen quá hóa rồi

Hoàng Ân đứng lên một cách nặng nề, anh lê thân vào nhà tắm, mở nước ấm tắm táp sạch sẽ, anh mới ngủ được. Tắm xong, người thư thái, tâm trạng nhẹ nhàng hơn. Hoàng Ân mặc bộ pijama phi lụa leo lên giường, nằm cạnh Nhã Trúc, ôm cô vào ngực, chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ đầy mộng mị, Hoàng Ân thấy Nhã Trúc bị một nhóm thanh niên vây quanh, chúng nhìn cô thèm thuồng, và cười những tràng cười man rợ. Rồi tất cả đông loạt nhào tới xâu xé Nhã Trúc, cô đau đớn kêu gào, nhưng không ai nghe thấy. Hoàng Ân chạy nhanh tới để cứu vợ. Và rồi anh giật mình thức giấc. Đầu nặng và đau kinh khủng. Ân bước xuống giường, mở tủ lấy thuốc ngủ uống. Xui khiến sao anh lại không mở đèn, bóc ngay hộp thuốc kích thích. Hoàng Ân là kẻ ăn chơi từ nhỏ, ra vào bar thân thuộc như ở nhà, bạn bè anh đủ thành phần nên tất nhiên cũng có cậu ấm cô chiêu uống kích thích, lác sần thâu đêm. Hoàng Ân không uống, nhưng vẫn giữ ở nhà một lọ, bạn bè hủ là anh mang tới, vậy mới là đẳng cấp. Nhưng hôm đó, Hoàng Ân đã vô tình uống nhầm, thế là bao nguồn cơn bắt đầu.

Sáng hôm sau, gần 10 giờ Ân mới thức dậy, Nhã Trúc đã không còn bên cạnh. Phòng ngủ bừa bãi, quần áo vứt lung tung trên sàn, còn bản thân anh trần như nhộng ngủ. Ân vô đầu, cố nhớ những gì đã xảy ra hôm qua, nhưng cái anh nhớ được chỉ là cơn ác mộng ám ảnh. Anh bước xuống giường, làm vệ sinh cá nhân xong, mặc bộ đồ mới đi ra phòng khách. Cửa phòng ngủ vừa mở, Hoàng Ân liền bị đứng hình. Nhã Trúc đang lui hui nấu ăn trong bếp, ca hát ngheu ngao. Mùi thơm của thức ăn bay lên khắp gian nhà, bụng của Ân réo lỏ to nhiều hơn. Chưa bao giờ thấy vợ trong hình dáng nội trợ, hôm nay được tận mắt chiêm ngưỡng, quả thật rất đẹp và bình yên. Anh từ từ đi tới bàn ăn, đứng ngó cô. Nhã Trúc xoay đầu, nhoeo miệng cười với Ân. Cô nhìn anh, rồi nhìn ra ghế, ý bảo anh ra bàn ngồi đi. Ân nhếch môi, ngoan ngoãn ngồi tại bàn ăn. Một lúc sau, tô mui sườn non bốc khói được bung ra trước mặt anh. Mùi hành ngò hòa cùng tiêu xông lên thật dễ chịu.

- Chồng ăn thử xem tay nghề vợ nấu ngon không?

Hoàng Ân ngơ ngờ nhìn Nhã Trúc, " qua một đêm mà cô ấy khác quá, là lạ sao đó, thay đổi cả cách xưng hô", nhưng anh vẫn nở nụ cười rất tươi, gạt gù và cúi xuống ăn. Múc muỗng đầu tiên, Hoàng Ân càng bất ngờ hơn, không biết phải nấu lần đầu tiên không mà rất ngon. Nước trong, ngọt thanh, sườn non mềm nhưng không rục, nui vừa đủ độ chín, không cứng, không rã. Anh vừa ăn, vừa đưa ngón cái lên khen số 1. Nhã Trúc cười tí mắt, cũng múc một tô ngồi xuống ăn. Ăn được 1, 2 muỗng thì bị sặc, cô nuốt nuốt cô, trúng vết thương bị đau càng ho thêm. Hoàng Ân vội đứng lên rót nước cho vợ. Anh vỗ nhẹ vào lưng Nhã Trúc, vuốt vuốt.

- Từ từ thôi vợ, không vội.

Họ do mặt tía tai, uống thêm hớp nước của Ân đưa, Trúc mới đỡ hơn. Cô đưa tay lên, gạt nhẹ tay anh xuống.

- Vợ không sao đâu, sặc tí ót thôi mà.hihihi

- Ừ, vợ uống thêm nước đi.

- Dạ.

Họ cùng ăn sáng, trò chuyện rất vui vẻ. Nhưng cứ nhìn tới vết dấu tay trên cổ của vợ, Hoàng Ân giật run người, tiết rồi nó bén rề, thành cái gai trong trái tim Hoàng Ân mà chính anh không nhận ra. Thấy Nhã Trúc như vậy, anh cũng không kêu cô lên phòng cho lời khai, lỡ cô lại bị kích động như hôm qua, nên thôi cái gì qua rồi cho qua luôn. Ăn xong, Nhã Trúc liền đứng lên dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ, đúng chuẩn người vợ đảm đang. Khi Ân thay đồ xong ra, Nhã Trúc đã ôm cặp laptop của anh chờ sẵn. Anh càng ngạc nhiên, đi ra cửa nhếch môi cười khó hiểu. Anh tưởng cô đi xe đạp điện, nên chào buổi sáng vợ xong liền cúi lên xe tính lái đi thì Nhã Trúc đã nhanh nhẩu leo lên ghế lái phụ.

- Vợ không đi xe đạp điện nữa, dắt nặng quá. Chồng chở vợ đi làm mỗi ngày nhé?

Hoàng Ân khẽ nhếch môi,nhìn vợ đầy ngạc nhiên xen lẫn thích thú, anh nhìn cô, rồi xoay người lại lái xe đi.

- Em cài dây an toàn vào.

- Dạ.

Họ tới công ty HA. Nhả Trúc nhìn qua chồng xin xỏ, đôi mắt to đen chớp chớp:

- Chồng đưa vợ vô đi. Khách vip nên không ai la đầu, lỡ bị la em nói đi với vip là xong. Hihih.

- Được.

Ăn xuống xe, vòng qua ghế lái phụ mở cửa. Anh chồm người qua tháo dây an toàn cho vợ. Lúc mặt anh ngang môi cô, Nhả Trúc chồm lên, thom nhẹ lên má chồng đầy ngây ngô. Anh xoay đầu nhìn vợ, nhìn đôi môi đang chúm chím, bẽn lẽn hồng mịn, Ăn nhanh chóng áp xuống, ngậm mút hai khõe môi ẩm ướt gọi mời. Nhả Trúc chẳng những không phản kháng, mà còn phối hợp với anh. Anh rời môi cô, nhìn vợ đầy lưu luyến. Nhả Trúc thẹn thùng, nói nhỏ vào tai anh

- Lát nữa, xuống xe chồng hôn tạm biệt vợ nhé?

- Ý hay đó.

Hoàng Ân chui ra ngoài, đứng chờ. Nhả Trúc nhìn chồng, thẹn thùng cúi mặt. Dưới ánh nắng, gương mặt Trúc ửng hồng đáng yêu lạ. Hoàng Ân tiến sát tới, hôn lên vầng trán vợ đầy yêu thương. Cô ngược nhìn anh, nở nụ cười đầm thắm, vui vẻ đi vào công ty. Trên tầng 3, cô bóng người nhìn xuống với nét mặt danh ác, giận dữ.

Hoàng Ân tới công ty, hôm nay Vân không đi làm, anh cũng chẳng quan tâm nữa. Thấy biểu tình của vợ thay đổi, tâm tình anh phần chán hẳn. Hoàng Ân vô phòng làm việc, trên bàn đã xuất hiện thư xin nghỉ việc, khỏi phải xem, anh cũng biết là của ai. Hoàng Ân nở nụ cười khinh bạc, anh bấm line gọi phòng nhân sự.

- Em lên lấy thư xin nghỉ việc của Vân, giải quyết theo chính sách của công ty.

- Dạ, thưa anh!

Ăn cúp máy, bắt đầu công việc vào nửa buổi chiều. Điện thoại của anh lại reng.

- Alo! Cho phải số của anh Hoàng Ân?

- Phải! Ân nghe.

- Tôi là cảnh sát phòng chống tội phạm, xin hỏi làm thế nào liên lạc với cô Nhả Trúc. Chúng tôi cần lời khai của nạn nhân để cùng cố hoàn tất hồ sơ.

- Hoàn tất sao, các anh không khởi tố?

- Sáng nay cô Nhả Trúc đã tới văn phòng bãi nại, chúng tôi chỉ xử phạt hành chính về tội gây rối trật tự, có cử chỉ lời nói xúc phạm người khác. Biên bản đã có rồi, phiền cô Nhả Trúc lên kí xác nhận

- Được, tôi sẽ đọc số điện thoại cho anh.

Hoàng Ân cúp máy, trong lòng là cổ tức giận không nói nên lời. "Vì sao em bãi nại? Bọn bá dơ đó.... Ân càng nghĩ càng không biết vợ muốn gì?" Trán Ân nổi gân xanh, anh đấm mạnh lên bàn, đứng phắt dậy đi ra ngoài.

Tại công ty HA:

Kim Thoa hằm hằm xuống phòng điều phối.

- Trúc! Đây là công ty, không phải cái chợ mà em muốn tới giờ nào thì tới. Em xem bây giờ là mấy giờ?

- Dạ, 13 giờ 30, vừa đúng đầu giờ chiều. Sáng nay em có mail cho anh Nhân xin nghỉ nửa buổi.

- Muốn xin nghỉ phải làm đơn xin phép trước, em phải tôn trọng cấp trên, chứ như em quăng cái mail là xong thì còn gì là qui cũ?

- Đó là ý cá nhân của chị, em không cần thiết phải nghe. Còn đối với qui tắc làm việc, em không sai. Thời đại 4.0, tất cả làm việc online, nếu cứ giấy tờ rườm rà thì công ty không phát triển được. Em mail đơn hẳn hoi, chứ không phải nhắn tin, sao có thể nói em không tôn trọng. Con người thì sẽ có lúc đau ốm, máy móc còn hư mà chị. Như bản thân chị có chắc sẽ khỏe mãi hay là có cách dự đoán sẽ bệnh ngày nào để gửi đơn xin nghỉ trước không? Nếu có, chị vui lòng cho em xin bí quyết.

- Emmmm! Em chỉ là nhân viên, dám trả treo với sếp?

- Đây là tranh luận, không phải trả treo. Em bỏ sức lao động ra làm, chị trả lương đúng theo công sức, đó là quan hệ sòng phẳng. Chị nghĩ chị là ai mà em không thể tranh luận khi xúc phạm em. Hay chị nghĩ chị lớn tuổi nên có quyền. Chị nên biết, lớn tuổi hơn cũng chỉ là người dưng, sống không ngay thì đừng mong con nít nó nể.

- Trương Huỳnh Nhả Trúc, em dám nói tôi không ngay? Sống tới giờ, tôi chưa thấy loại gái nào mặt dày như em. Người ta không ưa mà vẫn căm đầu làm, đưa cái mặt cho họ ghét thêm. Đã vậy còn hỗn hào, kẻo xước.

- Em cũng thế chị ạ, ở bên nước ngoài nhiều năm, họ rất thần tượng con gái Việt công dung ngôn hạnh, em cũng tự hào vì mình là người Việt. Đây là lần đầu, em nghe đồng hương gọi phụ nữ là loại này loại nọ. Kêu thẳng họ tên người khác ra chỉ chiết chắc là biểu hiện có học của chị, là không lao đúng không chị Lê Nguyễn Kim Thoa?

"Xạch", trên gương mặt Nhả Trúc in hằn năm dấu tay sung đỏ. Kim Thoa như con diên, nghiêng rặng nhào tới nắm tóc Nhả Trúc ghì ghì, cào cào, nghiêng rặng chửi rủa.

- Loại đi nhỏ như mày có gì hơn tao mà bày đặt. Mày thích lý lẽ, già mồm chứ gì? Tao cho mày này sung coi mày còn già mồm được không. Hoàng Ân là của tao, công ty này là của tao, mày chỉ là con đi, xứng nói chuyện với tao sao. Già mồm này, đi thôi này....

Hoàng Ân đang lái xe đến công ty HA, điện thoại anh có cuộc gọi Video call của Nhả Trúc. Mờ lên vừa đúng lúc Kim Thoa lao tới đánh vợ mình như một con diên trốn trại. Hoàng Ân tức tốc đạp ga chạy nhanh tới HA.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Một tiến - Một lùi

Nhã Trúc ôm đầu chịu trận một lúc, liếc nhìn điện thoại, cô cố tình té lên bàn, bấm tắt cuộc gọi. Nhã Trúc quơ ngay ống cắm viết, xoay người ném về phía Kim Thoa, cô chụp con dao rọc giấy trên bàn nhét vào túi áo vest, chạy ào tới cầu thang thoát hiểm. Kim Thoa điên máu nhào theo. Cả văn phòng lúc này cũng vừa ăn trưa về, nhìn thấy cảnh xảy ra mà cả kinh. Đầu tóc Kim Thoa bù xù, bị cắt nham nhở, mặt hầm hầm đang rượt Nhã Trúc, mà gương mặt Nhã Trúc rõ ràng sưng to, khóe môi còn rướm máu, tóc của Trúc cũng rối bù. Nhưng nguy hiểm là trên tay Kim Thoa đang lăm le con dao rọc giấy. Bảo vệ muốn tới can cũng sợ gương mặt đặng đặng sát khí của Kim Thoa, chỉ đứng bên ngoài quan sát và khuyên giải.

- Giám đốc, có gì từ từ nói, chớ đừng mạnh động.
- Liên quan gì mày, hôm nay, tao phải giết con đĩ này. Coi nó còn láo không?

Nhã Trúc chạy xuống showroom, Kim Thoa hét lên kêu nhân viên khóa cửa kính, không cho Nhã Trúc ra. Nhưng Duy Nhân tiến nhanh đến mở cửa cứu cô, lính huỳnh thể nào mở mãi chẳng xong. Nhã Trúc xoay người, tựa cửa kính nhìn Kim Thoa với sự kinh hãi tột độ. Cô quan sát, nhích gần tới bàn trưng bày nước hoa, lên để tay sau lưng, lấy chai xịt mẫu thử mở sẵn nắp. Kim Thoa nhìn cô như con chó điên khát máu, ả kéo dao rọc giấy lên hết cỡ, nhìn lưỡi dao đầy man dại, chậm chạp hướng về phía Nhã Trúc. Khi cả hai đối mặt, Kim Thoa đưa lưỡi dao lên cao, vừa hạ xuống thì cánh cửa kính vừa được mở, Nhã Trúc mất đà ngã nhào ra ngoài, chưa kịp xịt chai dầu thơm. Cứ ngỡ đã lãnh trọn vết dao oan nghiệt, nhưng đột nhiên cả người Nhã Trúc được bao bọc trong hương thơm Terre D' Herme hòa trong mùi máu tanh nồng. Xung quanh là tiếng la hét của mọi người. Hai anh bảo vệ nhào tới chế trụ Kim Thoa, riêng trên bả vai Hoàng Ân bị cắm trọn lưỡi dao rọc giấy đã gây cán. Máu tuôn ướn đầm áo sơ mi của anh.

- Em đừng sợ, có anh rồi.

Nhã Trúc ngược đời mắt ngấn nước nhìn Hoàng Ân một cách ngỡ ngàng. "Anh có yêu em không, sao lại đỡ cho em nhát dao đó. Nếu yêu em, sao còn phản bội?". Cô òa khóc gục trong lòng anh, Hoàng Ân nén đau, vỗ về vợ đầy yêu thương. Do lưỡi dao mỏng, nên vết đâm không sâu lắm và dao đã bị gãy, vết thương chỉ cần sát khuẩn sơ sơ là được. Sáng hôm sau, rất nhiều báo mạng đăng tin bảo vệ của một cửa hàng tấn công, đâm khách hàng. Dù sao cũng là công ty có tiếng, nên Hoàng Ân đành phải giấu nhem chuyện này. Và anh cũng không muốn Nhã Trúc biết quá nhiều về Kim Thoa. Nhân viên được tăng lương, riêng anh bảo vệ được cho số vốn về xây lại căn nhà ở quê, thêm bị phạt hành chánh rồi thôi, vì khách hàng không truy cứu.

Trong vòng hai ngày, mà Nhã Trúc liên tiếp đối diện hai đợt tấn công kinh hoàng. Hoàng Ân sau khi băng bó vết thương, anh chở cô về nhà ba mẹ ở Hóc Môn, dặn vợ ở chơi vài ngày cho thư giãn. Nhã Trúc nhìn chồng rất lạ, muốn nói gì lại thôi, cô gặt đầu, đi vô nhà. Ông Nhật cùng bà Lệ ra đón con gái cũng lo lắng, kéo con vô nhà xem khắp người con gái. Thấy chỉ có vài vết bầm nhỏ nên cũng an tâm. Nhã Trúc đã khéo léo mặc áo len có lỗ, che đi dấu bộp cô sợ ba mẹ lo. Hoàng Ân cúi chào ba mẹ vợ, nói vài câu rồi anh lại phải lên công an cho lời khai.

- Dạ, chắc Trúc sợ lắm, con nghĩ vợ con ở đây sẽ tốt hơn. Giờ con phải đi lên công an làm việc, chiều con ghé thăm em.
- Ừ, con đi đi, với chính quyền nên đứng giờ. Trúc có ba mẹ rồi.

- Dạ, con cảm ơn ba mẹ.
- Khờ, Trúc là con tôi đẻ ra đấy chàng rề ả.
- Dạ....dạ... Vợ ơi, chiều anh về nhé.

Hoàng Ân ra xe, xách vào vali đồ của Trúc giao cho bà Lệ, rồi lái xe đi. Anh hẹn Kim Thoa ra quán cà phê nói chuyện. Kim Thoa ngồi thu lu trên ghế, hai tay vẫn run rẩy xoắn xít vào nhau. Hoàng Ân thì rít thuốc, nhả từng làn khói lượn lờ khinh miệt.

- Em nộp đơn xin từ chức, rời xa khỏi thành phố, về quê đi.
- Anh Ân, em biết em sai rồi. Anh cho em thêm một cơ hội đi. Anh biết em yêu anh mà, anh Ân.

- Em cũng biết anh không yêu em. Anh đã xem lại camera, là em tấn công Nhã Trúc trước, còn cố sát muốn giết người. Nếu Nhã Trúc thừa ra tòa, anh cũng không cứu nổi em. Xưa giờ, anh không dùng vũ lực với phụ nữ, không có nghĩa là để cho em làm càn. Em nên biết điều, lưỡi dao đó đã cắt đứt sợi tình cảm cuối cùng anh dành cho em. Kim Thoa, từ giờ anh và em không còn bất cứ liên quan, em nên cẩn thận, tự lo cho bản thân.

Nói xong, Hoàng Ân đặt tờ 500 ngàn dần dưới ly trà đá, đứng lên bỏ đi. Sau lưng là gương mặt thất thần của người đàn bà.

Duy Nhân lên làm giám đốc điều hành công ty HA, anh vẫn chưa biết Nhã Trúc và Hoàng Ân là hai vợ chồng. Từ ngày được thăng chức, anh càng ra sức tán tỉnh Nhã Trúc. Duy Nhân nghĩ rằng với thân phận hiện tại, đã đủ tầm để theo đuổi cô.

Nghỉ ở nhà được vài ngày, vết bầm tan gần hết, dặm tí kem che khuyết điểm là Ok, nên Nhã Trúc tiếp tục đi làm. Tới công ty mới biết nhân sự đã thay đổi gần hết. Chỉ những ai không chứng kiến sự việc hôm nọ mới ở lại làm, còn người chứng kiến đều bị chuyển chuyển công tác hoặc tự xin nghỉ. Nhã Trúc thở hắt ra "vậy cũng được, đỡ phải nghe lời xì xầm, nhiều kẻ".

Thời gian cũng nhẹ nhàng trôi qua, Nhã Trúc không bị đi, nên cũng thành thoi. Rảnh rỗi, cô lại học nấu ăn, dọn dẹp trang trí nhà cửa. Nhã Trúc muốn mọi góc ngách trong ngôi nhà đều in hình bóng của cô. Cô đang muốn Hoàng Ân nhận ra đâu là nhà, sẽ tự giác thay đổi. Biết chồng luôn tỏ vẻ bẽ ngoài là người ân cần, lịch lãm là người chồng tốt, nên mỗi ngày, cô đều muốn anh chờ tới công ty của anh, hôn tạm biệt rồi Nhã Trúc sẽ bắt gặp tới HA. Hoàng Ân không thích rườm rà, nhưng cô nhất quyết muốn như vậy.

- Anh đưa em tới thẳng công ty em, tới công ty anh chỉ cho rườm rà?
- Anh có gì mờ ám sợ vợ biết hả?
- Không có, chồng em rất trong sạch. Chuẩn của chuẩn đó.
- Hìhì, vậy nên em mới tự hào, muốn cả Vạn Thái biết chuẩn của chuẩn đang là chồng em

Hoàng Ân thiết đó lưỡi trước cô vợ này, nên anh đành xuôi theo. Mỗi sáng, Nhã Trúc dậy sớm nấu ăn sáng, tập cho chồng quen với vị của vợ. Chiều đi làm về, cũng tranh thủ ghé siêu thị mua đồ nấu cho hôm sau. Cô cũng không thuê giúp việc, mà tự tay làm hết mọi việc. Giặt đồ, ủi đồ, lau nhà. Nơi nào cũng có hương thơm rất riêng của cô. Do nhạy cảm với mùi, nên Nhã Trúc đã pha chế nhiều loại nước hoa đắt tiền ra một mùi thơm tinh tế quyến rũ, rất riêng của cô. Từ nước xả vải, nước lau sàn cũng được hòa trộn tạo ra mùi hương đặc biệt mang tên Nhã Trúc.

Hoàng Ân từ sau vụ bị vợ cưỡng hiếp, cứ canh cánh trong lòng, như u nhọt nhức nhối. Anh biết lỗi không phải ở vợ, nhưng anh cũng không còn tha thiết ân ái như xưa. Anh đối mặt với Nhã Trúc khá ngọt ngào, nặng nề nên tìm cách lảng tránh, vắng nhà thường xuyên hơn.

Tình cảm là tháp cao cả hai cùng xây dựng, một người xây, một người phá, một người tiến, một người lùi thì hạnh phúc chỉ là mớ xà bần hỗn độn mà ai nhìn cũng ngán ngẩm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ghen

Thời tiết dịp giáp tết thường sáng nắng chiều mưa, Nhã Trúc vẫn làm điều phối, đang kiểm đếm hàng trong kho, đột nhiên cô bị xây xẩm mặt mày, choáng váng và ngất xỉu. Thời tiết oi nồng, khu vực kho chỉ lắp mái tôn, không gắn máy lạnh, có lẽ từ phòng máy lạnh chạy vô kho liền nên Nhã Trúc bị sốc nhiệt. Duy Nhân qua phòng rủ Trúc đi ăn, không thấy cô đâu trong khi giờ xách vẫn ở trên ghế, chờ hơn 30 phút vẫn không thấy Nhã Trúc nên Nhân vội đi tìm. Hỏi các phòng ban đều không ai trông thấy, cuối cùng anh sức nhớ tới kho, chạy vội tới thì kho đã khóa trái, bảo vệ đi ăn cơm. Duy Nhân móc điện thoại ra điện, rõ ràng nghe tiếng reng bên trong. Xem lại camera thì thấy Nhã Trúc vô kho lúc hơn 9 giờ, mà bây giờ hơn 12 giờ, cô ấy ở trong đó hơn 3 tiếng mà không ai phát hiện. Anh sốt ruột điện thoại cho bảo vệ kêu về gấp. Anh bảo vệ vội vàng chạy về mà cơm chưa kịp nuốt, cầm chìa khóa run rẩy mở cửa kho. Duy Nhân chạy ào vào xem xét các dây, thì thấy Nhã Trúc bất tỉnh ở trong góc khuất camera, người cô nóng ran, mồ hôi ra ướt nhẹp, bết hết vào tóc trông thật thảm thương. Duy Nhân vội bông cô ra ngoài, đặt nằm lên sofa chỗ cho khách ngồi chờ ngay showroom. Giương mặt Trúc tái xanh, hai má đỏ bừng do bị hấp thụ nhiệt. Duy Nhân ngồi bên cạnh xem xét đầy lo lắng. Anh cời nút áo khoác vest, áp đầu lên ngực cô nghe xem tim còn đập không, may quá tim còn đập.

- Trúc ơi Trúc, có sao không em?

Vừa hỏi thăm, Duy Nhân vừa nắm bàn tay nhỏ nhắn của Trúc bao trong tay mình đầy lo lắng, không màng đến xung quanh mấy nhân viên bán hàng đang đứng nhìn. Bên ngoài, sau lớp cửa kính cường lực, Hoàng Ân tới rủ vợ đi ăn trưa, anh muốn tạo bất ngờ vì lâu rồi anh khá hơi lộn với vợ, trông thấy cảnh tình mà điên cả người. Anh bước vô cửa hàng băng đôi mắt lạnh lẽo, mấy em nhân viên đơn đã đón khách, một em lại nói nhỏ vô tai giám đốc có khách vip đến. Lúc này, Nhã Trúc hơi tỉnh, tuy vẫn còn choáng váng, cô đưa tay xoa xoa mi tâm. Duy Nhân xoay người nhận ra Hoàng Ân, anh lễ độ gật đầu chào, rồi vội vàng bông Nhã Trúc đi đến thang máy lên tầng 3, phòng của giám đốc. Hoàng Ân nhìn theo với một cổ tức giận chờ bùng nổ.

Trong thang máy, Nhã Trúc ái ngại, kêu Duy Nhân thả mình xuống, mà anh thì vẫn cố chấp bông cô trong vòng tay. Lâu lâu mới có dịp ôm người đẹp công khai, tội gì thả ra chứ. Mà người Nhã Trúc thơm thật, mùi thơm ngọt ngào của Dior Poison, pha chút tươi mát của Lolita, thoang thoảng hương lavender thư thái, mùi hương mà không loại nước hoa nào có được, dễ khiến gây nghiện dù chỉ một lần ngửi thấy. Duy Nhân bông cô tới phòng giám đốc, dùng lưng đẩy nhẹ cửa vô, rồi đóng cửa lại. Lần này, Nhã Trúc thấy không được đứng lắm, nên nhất quyết giẫy nảy đòi xuống. Cô thờ hất ra cau mặt nhìn Duy Nhân.

- Giám đốc, lần sau anh đừng làm vậy nữa, không nên.

- Anh đã làm gì đâu. Vừa rồi em ngất trong kho, anh bông em ra ngoài cho thoáng. Rồi có khách vô, sợ em còn choáng nên bông em lên lầu. Gặp ai anh cũng làm vậy thôi, em không cần ngại.

- Giám đốc, em biết anh tốt, anh tốt với ai sao cũng được, nhưng em nghĩ chúng ta nên có khoảng cách thì tốt hơn.

- Tại sao vậy Nhã Trúc? Em không thể mở lòng với anh, cho chúng ta cơ hội hiểu và thân với nhau sao?

- Giám đốc, Em cảm ơn về tấm chân tình anh đã dành cho em, nhưng em nghĩ sẽ có người xứng đáng hơn em. Em đã có chồng rồi.

- Sao???? Rõ ràng trong hồ sơ em ghi còn độc thân mà.

- Em mới lấy chồng được vài tháng. Do anh ấy không thích phô trương, nên em không nói và cũng không mời ai trong công ty cả.

Duy Nhân sững người, ngồi phịch xuống ghế, anh như khó tin những gì mình vừa nghe. Còn Nhã Trúc chỉ biết nhìn anh thương cảm. Cô chào anh, mở cửa đi ra ngoài. Đứng sau cánh cửa, Nhã Trúc phát hiện nút áo vest chưa cài nên vội cài lại, chỉnh trang lại y phục lần nữa, vuốt vuốt tóc cho suôn mới đi xuống tầng 2.

Hoàng Ân ngồi trong xe, quan sát camera ở hành lang, hai người họ vô nói chuyện gì mà khi ra Nhã Trúc lại chỉnh đốn y phục, gương mặt anh tái xanh, tay nắm thành nắm không thể biện minh. Hoàng Ân tức giận, lái xe đến Vuvuzela uống một mình. Vừa định đạp ga thì Kim Thoa chặn ngay đầu xe, khiến anh phải thắng gấp. Hoàng Ân tức giận muốn chửi thề. Kim Thoa nhào tới bên cửa sổ chiếc Peugeot, xoa xoa tay như khăn cầu điều gì đó. Anh bực dọc, hạ kính để nghe xem cô ta nói gì.

- Anh Ân, anh làm ơn nói Nhã Trúc bãi nại cho em, em còn ba mẹ và mấy đứa em ở quê, em không thể ở tù được. Huhuhu

Hoàng Ân cau mày kinh ngạc, rõ ràng anh đã giải quyết ổn thỏa, sao lại như vậy. Anh nhìn Kim Thoa, hất hàm băng ghế sau, cô ta hiểu ý, gạt đầu mở cửa xe leo lên. Chiếc xe chạy đi khi Nhã Trúc vừa xuống tới nơi. Tại Vuvuzela, Kim Thoa nước mắt nhạt nhòa, ngồi bên bàn, nắm tay Hoàng Ân khẩn thiết.

- Anh Ân, em hứa lần này em sẽ về quê luôn, không xuất hiện trước mặt anh nữa đâu. Anh tha cho em đi. Em biết em sai rồi huhuhu.

- Em nói gì vậy? Ai kiện em?

- Là Nhã Trúc, em ấy đi giám định thương tổn, giao clip truy xuất từ camera cho bên công an, khởi kiện em có hành vi truy sát, giết người. Cả tháng nay em ở phòng cảnh sát hình sự cho lời khai, em không thể gọi được cho anh, nên đành liều chờ Nhã Trúc ở công ty, may quá gặp anh ở đây. Hoàng Ân, anh hứa tha cho em mà, em xin anh khuyên Nhã Trúc bãi nại cho em đi, em không muốn ở tù đâu. Huhuhu.

- Em nín đi. Anh không thích nghe tiếng khóc

- Dạ, anh nói gì em cũng nghe hết. Em sợ rồi, em biết sai rồi. Hic....hic....

- Em về đi, chuyện này để anh giải quyết cho. Sau lần này, anh không muốn thấy em nữa, dù là có ý hay vô tình.

- Dạ. Dạ. Em cảm ơn anh. Em về đây, em hứa là sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa đâu.

- Ủ, đi đi.

Kim Thoa đứng lên, lùi thui ra về. Hoàng Ân nhìn theo bóng hình người đàn bà cao ngạo một thời, giờ nhếch nhác lợm lợm như mấy bà thím cũng thoáng chạnh lòng. Nhã Trúc, tâm

tư em thâm sâu vậy sao? Là do anh đánh giá em thấp, hay do em che giấu quá giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ông! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đàn bà xây tổ ấm

Do Nhã Trúc đột nhiên ngất xỉu nên cô quyết định xin nghỉ nửa buổi đi khám. Ba mẹ có mình cô, nên cô không thể bệnh được. Ngồi chờ khám, thử máu, siêu âm các kiểu, kết quả Nhã Trúc mang thai được 4 tuần. Do lao lực quá sức nên ngất xỉu. Nhìn sổ khám bệnh mà cô chẳng biết vui hay buồn, đứa bé đến vào lúc này, còn bao việc cô chưa giải quyết xong.....Nhã Trúc về nhà thăm ba mẹ, cô len lén nhìn ba mình, như muốn hỏi gì đó. Ông Nhật liếc sơ là biết con gái mình có tâm sự rồi. Ông kêu vợ đi chợ mua mấy món, ngoác con ra ngồi bên khoảng sân đầy nắng, nhìn con đầy yêu thương và hỏi chuyện.

- Con gái có gì muốn nói với ba phải không? Hay thằng Ân nó ăn hiếp con?

- Ba, hồi đó có bao giờ ba lỡ bị say nắng bên ngoài không ba?

- À.....ừ....nói nhỏ hai cha con mình nghe thôi nhé. Hồi ba bằng tuổi con, ba có quen một cô cũng đẹp và sành điệu lắm. Nhưng hai gia đình không chấp nhận vì ba nghèo. Rồi ba gặp mẹ. Mẹ con là một phụ nữ giỏi giang và có cá tính, cứ nghĩ kiểu người như mẹ sẽ không làm được nội trợ, nhưng sau khi lấy chồng, một mình mẹ con quán xuyến nhà cửa, lo lắng cho ông bà nội. Ba đi vượt biên, bắt tăm tận 5 năm trời, mẹ con vẫn chung thủy chờ chồng. Khi ba về, con cũng được 4 tuổi. Ba đợi cho con lớn chút thì bảo lãnh hai mẹ con qua Mỹ luôn.

- Vậy lúc ba lấy mẹ, ba có gặp mối tình đầu của ba không?

- Có chứ, cô ấy thành đạt và xinh đẹp, lại khéo cư xử. Có lúc ba tưởng chừng như sa ngã, thì chính mẹ con bằng sự khoan dung và nhẫn nhịn đã kéo ba về.

- Ui! Mẹ con giỏi thế. Vậy mẹ đã làm gì hả ba?

- Mẹ xây tổ ấm

- ?????

- Đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm. Ba và mẹ cùng đi làm, toàn ăn cơm hàng, cháo chợ. Nhà cửa cũng ít dọn dẹp nên bừa bộn và lạnh lẽo. Riết ba không muốn về nhà, mẹ con cũng trở nên cáu gắt, cứ gặp nhau là cắn nhai quất tháo. Không khí gia đình ngột ngạt, ba đi làm về trễ hơn. Có khi mọi người ngủ hết. Ba mới lê thân mệt mỏi về nhà. Rồi ba gặp lại cô ấy, tự tin và thành đạt, nói năng nhỏ nhẹ. Đặc biệt, cô ấy nấu ăn rất ngon. Có lần ba mẹ cãi nhau, mẹ ôm đồ về ngoại. Ba buồn đi nhậu đến say mềm, cô ấy chờ ba về nhà mình, vì không biết nhà ba ở đâu.

- Há? Vậy ba....ba và cô....

- Không có nhanh vậy đâu con. Kha...kha....kha.....

- Hú hồn, con tưởng ba phản bội mẹ rồi. Hìhìhì.

- Ba thức dậy ở một nơi xa lạ, nhưng cảm thấy ấm áp. Căn phòng ngăn nắp, sạch sẽ, thơm thoang thoang mùi lá. Mở cửa ra ngoài là mùi mì gói hành ngò thơm phức. Nhưng đang đứng nấu mì gói, nghe tiếng mở cửa nên xoay lại, nở nụ cười thật tươi, nụ cười dịu dàng và tỏa nắng làm cho ba chết nửa hồn người. Ba mới nhận ra điều mà ngôi nhà mình bấy lâu nay chưa hề có, đó là mùi của vợ, hơi ấm của gia đình. Sáng đó, ba được ăn tô nui rất ngon, mang hương vị rất nhà.

- Cũng chỉ là tô mì thôi mà ba khen cô ấy dữ vậy. Mẹ đi làm có tiền, nấu bao nhiêu tô không có. Đi làm đã mệt, về nhà còn phải làm việc nhà, không cáu gắt mới lạ. Ba thiệt là....không tâm lý mà toàn dùng lý lẽ biện minh thói gia trưởng của mình.

- Chu choa, hôm nay con gái lớn rồi nhỉ? Dám nói ba luôn cơ đấy.

- Con sống theo thời đại 4.0 rồi, làm gì có kiểu phụ nữ phải ở nhà nội trợ mới là người vợ tốt chứ?

- Con nói đúng. Mẹ dư sức mua hàng chục gói mì, ba cũng có thể mua được, nhưng con biết không con gái, vị của vợ và mùi của gia đình không mua được bằng tiền con à.

Nhã Trúc mở to mắt nhìn ba mình, ông Nhật hề hà, vỗ vai con. Ông nhìn đồng hồ, như nhớ ra gì đó vội đứng lên đi vào trong nhà. Lát sau bùng ra thố đồ ăn, đặt trên bàn đá. Ông mở ra, bên trong là tim hấp gừng. Trái tim heo khá to, bị xiên bởi 7 gai bưởi nhọn hoắt. Ông Nhật rút hết gai, rồi dùng dao cắt ăn ngon lành. Nhã Trúc nghe mùi gừng không sao, nhưng khi ông Nhật cắt quả tim, mùi nồng của máu bốc lên làm cô khó chịu, buồn nôn. Ông Nhật vội đẩy nắp thố, vỗ vỗ lưng cho con.

- Có sao không con gái? Ba quên con đang có thai nhì. Ông ngoại hừ quá.

- Con không sao, con không chịu được mùi tim.

- Ừ. Ba cắt rồi. Mẹ con không biết nghe ai bày, bảo ăn 7 trái tim xiên 7 gai bưởi sẽ khỏe, không bị bệnh tim nữa. Con coi hoang đường không?

- Ba biết vậy sao ba vẫn ăn? Ba không ngán sao?

- Ngán chứ. Nhưng nó mang vị yêu thương, vị của vợ nên rất ngon. Hahahah. Mẹ con vì lo cho ba, tất tả kiếm gai bưởi, mua tim chưng cất. Đó không phải là món ăn bình thường, mà là mình chưng hương vị của "nhà". Hahahaha.

- À, hồi nãy ba chưa kể sao ba dừng lại kịp?

- Từ buổi sáng đó, ba cảm thấy phấn chấn, muốn tới nhà gặp cô ấy nhiều hơn, tận hưởng chút hạnh phúc của tổ ấm. Rồi mẹ con có thai, nên mẹ nghỉ hẳn việc ở nhà, vì thai yếu. Lúc đó, ba và cô ấy đã có được giấy tờ đi vượt biên, nên ba cũng xin nghỉ làm, đợi ngày đi. Chính trong thời gian ít ỏi này, mẹ con đã xây lại tổ ấm, cho ba nhận ra đâu là nhà của mình.

- ?????

- Mẹ nấu ăn rất ngon, và cũng rất dịu dàng. Mỗi sáng, mẹ đều dậy sớm nấu ăn sáng, sau khi ăn sáng xong, ba lau dọn, còn mẹ chuẩn bữa trưa. Chiều chiều, ba mẹ cùng tản bộ, trân trọng từng khoảnh khắc bên nhau, vì chuyến đi này, không ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra. Mẹ không cầu gắt nữa, lúc nào cũng dịu dàng tươi cười, dù con hành ghê lắm. Một tháng trôi qua nhanh chóng, ngày ba lên xe, nhìn ánh mắt của mẹ con mà ba chỉ muốn nhảy xuống, chạy ào lại ôm mẹ. Chưa rời xa mà ba nhớ mẹ còn cào.

- Còn cô Nhung?

- Bà và cô ấy gặp lại lúc ở trại tị nạn, ở sát phòng nhau. Nơi đất khách, gặp lại đồng hương đương nhiên là mừng. Thời gian đầu qua đó là mùa đông, Ba xin làm cào tuyết thuê, cào ngày cào đêm, tay chân tê cứng. Về đến nhà chỉ muốn ngủ. Thỉnh thoảng, Nhung có nấu mì cho ba ăn, nhưng ba không cảm thấy ngon nữa, dù hương vị vẫn vậy. Với ba lúc đó, mỗi gói mì đều in đậm bóng hình của vợ, mà không ai có thể nấu ra được. Dần dà, cô Nhung phát hiện ra tình cảm của ba....nên âm thầm ra đi. Tụi ba xa nhau từ từ. 2 năm sau, Nhung lấy một người Mỹ chính gốc và được định cư chính ngạch, qua ở tiểu bang khác. Tụi ba mất liên lạc hẳn. 3 năm sau, may mắn mỉm cười khi ba được nhận nuôi bởi một người Mỹ gốc Việt, chính là ông nội nuôi của con. Năm xưa ông đi lính chế độ cũ, nên trốn qua đây định cư, vợ con ông đi sau bị cướp giết chết. Ba cắt cò thuê cho nhà ông, ông nhìn ba, nhớ tới con trai mình, nên nhận ba làm con nuôi, lo giấy tờ cho ba định cư hợp pháp. Sau khi ông bà nội mất, ba về Việt Nam bảo lãnh mẹ con con qua.

- Vậy là 5 năm năm trời, một mình mẹ sinh nở, chăm sóc ba mẹ chồng, vô vô nuôi con.

- Đúng là vậy. Nên ba rất thương mẹ, nó không phải tình yêu nam nữ đơn thuần, mà là tình thương sâu đậm của đạo vợ chồng.

- Hìhìhì. Vậy là trong vòng một tháng, mẹ đã chuyển từ tình yêu của ba sang tình thương to lớn hơn. Tình vợ chồng, nghĩa phu thê. Hehehe.

- Con bé này, cười gì kì vậy con? Phụ nữ không cần biết bên ngoài giới giang thế nào, nhưng khi đã có gia đình, con phải xây được tổ ấm, giữ một vị trí nhất định trong tim của chồng con. Ví dụ như khi nó ăn một món ăn, mà nó đã quen thuộc với vị con nấu, nó sẽ không thể ăn nơi khác được, chỉ còn cách chạy về nhà ăn. Hoặc khi vô tình nhìn từng ngõ ngách trong nhà, mọi nơi đều xuất hiện hình bóng của con, nó sẽ nhớ con da diết. Dù chồng con ở đâu, thì sự hiện diện của con là không thể trốn tránh, khi đó là con đã thành công đạt được hạnh phúc.

Nhã Trúc vừa nghe ba nói vừa gật gù. Cô nhìn ba nở nụ cười toe toét. Ông Nhật cũng vui vẻ, xoa đầu con gái như thuở ấu thơ "mong là con sẽ chiếm trọn trái tim của Hoàng Ân". Nhã Trúc ăn cơm với ba mẹ xong mới về nhà mình. Cô quyết tâm học theo mẹ xây tổ ấm cho riêng mình. Cô tin cô sẽ thuần hóa được Hoàng Ân. Trúc về nhà tầm 8 giờ tối, và Hoàng Ân vẫn chưa về. Nhã Trúc đặt sổ khám thai lên bàn, tắm rửa, mở youtube xem các bước phát triển của thai nhi chờ Hoàng Ân

Phụ nữ khi có con, sẽ sẵn sàng tự mình bỏ gậy đôi cánh tự do, kiêu ngạo để chăm sóc nuôi dạy con. Nhưng đàn ông cho tới khi có con, họ chỉ là những đứa trẻ to xác, nên nếu bạn không báo họ nhiệm vụ của một người cha, thì hãy yên tâm rằng, bạn đang làm mẹ của hai đứa trẻ. Vợ chồng bình đẳng, có gì khúc mắc hãy ngồi xuống nói chuyện với nhau. Vì bản thân mình đôi khi còn không hiểu nổi mình, thì đừng mong người khác hiểu mình qua ánh mắt. Đừng áp suy nghĩ chủ quan lên người bạn đời của mình, tư rước phiền muộn để mua lấy sự thương hại. Ngay cả bản thân mình bạn không thương, thì không ai có thể thương bạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Oi! Cho Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.